

Liahóna

**Inspiráció
Lorenzo Snow
elnök tanításaiból
és életéből, 12, 18**

A bölcsesség nyomában, 20

Házi feladat és életed küldetése, 54

Lehetünk-e valaha barátok? 58

*„Istenhez
képest
az ember
semmi;
Istennek
azonban
mi jelentünk
mindent.”*

Dieter F. Uchtdorf el-
nök, második tanácsos
az Első Elnökségben:
Oda emeljétek, ahol
álltok! *Liahóna*, 2011.
nov. 20.

ÜZENETEK

- 4 Első elnökségi üzenet: Az Úr hangja**
Írta: Henry B. Eyring elnök
- 7 Látogatótanítói üzenet: Misszionáriusi munka**

KIEMELT CIKKEK

- 12 Uborkák, paszternákok és bizonyosság: Inspiráció Lorenzo Snow elnök életéből és tanításaiból**
Írta: Aaron L. West
Bevezetés az idei év melkisédeki papsági és segítőegyleti tananyagba.

BORÍTÓ

Címloldali fotó Lorenzo Snow elnökről: C. R. Savage, az L. Tom Perry Különleges Gyűjtemény, Harold B. Lee Könyvtár és a Brigham Young Egyetem jóvoltából. A keretet a Washingtoni Kongresszusi Könyvtár bocsátotta rendelkezésünkre. Festmény a hátoldalon: John Willard Clawson © IRI. Fénykép a belső borítón: Andrey Shumilin

- 20 Az Isten iránti áhítat a bölcsesség kezdete**
Írta: Neil L. Andersen elder
Ebben az információáradatban nagy szükségünk van bölcsességre.

- 28 Hatékony tanítás otthon**
Írta: Darren E. Schmidt
Négy mód arra, hogy megtanítsuk gyermekeinknek az élet fontos leckéit.

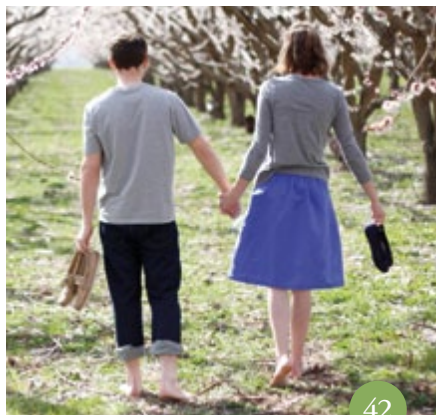
- 32 Fiatal nők és a misszió**
Ezek a fiatal felnőtt nők magukra vonatkoztatták a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra vonatkozó prófétai tanácsot.

- 36 Milyen misszió lenne a legjobb?**
Nem számít milyenek a körülményeitek, az idősebb misszionáriusoknak szóló lehetőségek számotokra és elérhetőek.

ROVATOK

- 8 Októberi konferenciai jegyzetfüzet:**
- 10 Krisztusról beszélünk: Eléggé teljes**
Írta: Michele Reyes
- 31 A fiatalság erősségéért tanítása: Az iskolázottság értéke**
- 38 Utolsó napi szentek történetei**
- 74 Az egyház hírei**
- 79 Ötletek a családi esthez**
- 80 Míg újra találkozunk: Az ötperces tanítás**
Írta: Christopher J. Smith

FIATAL FELNŐTTEKNEK

42

- 42 Hit, remény és kapcsolatok**
Írta: Michael T. Ringwood elder
Hogyan segítheti a hit három összetevője az udvarlásodat és azon döntésedet, hogy megházasodj.

54

FIATALOKNAK

18 Lorenzo Snow megismerése

Írta: Christopher D. Fosse
Néhány inspiráló történet Snow elnökről, melyeket talán nem ismertél.

46 A Mormon könyve – oszd meg!

Írta: Juan A. Uceda elder
A Mormon könyve megosztása a barátaiddal csodálatos megtérésekhez vezethet.

49 Sort sorra: Tan és a szövetségek 87:8

Az idei év Közös tevékenysége megtanítja, hová állj, hogy biztonságban lehess.

50 A 2013. évi Közös tevékenység mottója

Írta: A Fiatalkorú Férfiak és Fiatalkorú Nők általános elnökei
Gondolatként arról, hogyan állhatsz szent helyeken.

52 Amit Agung a tollaslabdázásból tanult

Írta: Adam C. Olson
Hogyan áldhatja meg napjainkban életünket a remény.

54 A fiatalság erősségeért: Iskolázottság

Írta: Craig A. Cardon elder

56 Folytasd a gyakorlást!

Írta: Willis Jensen
Soha nem gondoltam volna, hogy a zongoraleckék egy napon segítenek, hogy érezzem a Lelket.

57 Poszter: Álljatok szent helyeken!

58 Meglátni a jót Dorkában

Írta: Karinne Stacey
Anyja szerint csak barátokra volt szüksége a durva lánynak.

GYERMEKEKNEK

66

59 Különleges tanú: Hogyan szerezhettek bizonyosságot?

Írta: Robert D. Hales elder

60 A családunkra vonatkozó terv

Írta: Marissa Widdison
Levi kishúga korán született meg, ezért imákra és papsági áldásra volt szüksége.

62 A pionírok lábnyomában: Két ház, ahol Joseph Smith élt

Írta: Jan Pinborough

64 Történetek Jézusról: Jézus Krisztus és az első látomás

65 A mi oldalunk

66 Készen állok az olvasásra

Írta: Merillee Booren
A barátság és a kedvesség segített Nikinek legyőzni a félelmeit.

68 Hazahozni az Elemit: Mennyei Atyám szeret engem, és terve van a számomra

70 Kisgyermeknek

81 A próféta portréja: Joseph Smith

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát!
Tipp: „Honnan szerezhettek” Liahónát?

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
ifj. Christoffel Golden, Anthony D. Perkins

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztág-támogatási igazgató: Vincent A.
Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei: LaRene Porter Gaunt

Kiadási asszisztens: Melissa Zenteno

Alkotói és szerkesztői csoport: Susan Barrett, Ryan Carr,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
Mindy Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan,
Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Julia Woodbury

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball
Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G.
Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a
kapcsolatot az Ügyfélszolgálatnál.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

**A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: liahona@ldschurch.org,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.**

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2013. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

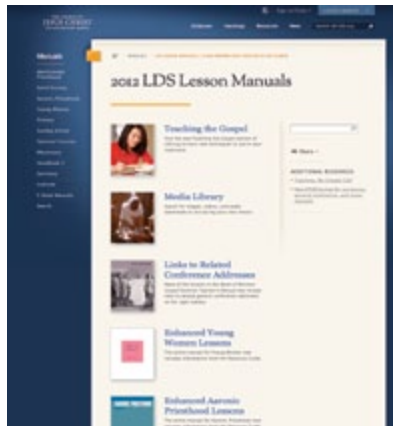
A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

January 2013 Vol. 21 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

További információk az interneten Liahona.lds.org

FELNŐTTEKNEK

A 12. oldalon található cikk a melkisédeki papsági és segítőegyleti vasárnapi gyűlések tananyagát mutatja be. Ha inkább az interneten szeretné elolvasni a tankönyvet, azt az **LDS.org** „Resources” (források) címszó alatt találod meg.

FIATALOKNAK

Az 50. oldalon Craig A. Cardon elder a Hetvenektől arról tanít, milyen hatással vannak a tanulmányaink életünk küldetésére. A *fiatalság erősségeért* kiadványból többet megtudhatsz az iskolázottság fontosságáról. Az olvasmány a **youth.lds.org** címen található.

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a **languages.lds.org** honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

anyaság 10
barátság 58
bizonyosság 39, 46, 59
bölcsesség 20
család 28, 60
egyháztörténet 12, 18, 62
első látomás 39, 62, 64
gyógyulás 10
házasság 42
hit 42
ima 4, 39, 60
iskolázottság 31, 54, 56

isteni természet 68
Jézus Krisztus 10
kedvesség 58, 66
kinyilatkoztatás 32
közös tevékenység 49, 50
látogatótanítás 7
megpróbáltatás 10
misszionáriusi munka 7, 32, 36, 38, 40, 41, 46
önrendelkezés 80
papsági áldások 40, 60
pénzügyek 20

remény 42, 52
Smith, Joseph 42, 62, 64, 81
Snow, Lorenzo 12, 18
szentírás-tanulmányozás 28
Szentlélek 4
szülői mivolt 28
tanítás 28
templomok 65, 70
zene 56

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az
Első Elnökségben

AZ ÚR HANGJA

A Tan és a szövetségek minden embert hív mindenhol, hogy hallják meg az Úr Jézus Krisztus hangját (lásd T&Sz 1:2, 4, 11, 34; 25:16). A könyv tele van az Ő üzeneteivel, figyelmeztetéseivel és a választott prófétáinak kinyilatkoztatás által adott ösztönző szavaival. E kinyilatkoztatásokban láthatjuk, Isten hogyan tudja megválaszolni hittel teli imáinkat tanulságos, béketerjes és figyelmeztető üzeneteivel.

Imáinkban arra törekszünk, hogy megtudjuk, mit szeretne Isten, hogy tegyünk; mivel érzük el, hogy békére és boldogságra lelünk most és az ezután életben; és mi vár ránk. A Tan és a szövetségek telis-tele van válaszokkal az ilyen kérdésekre, melyeket átlagos emberek és próféták tesznek fel alázatos imában. Értékes útmutató lehet számunkra, mely megtanítja nekünk, hogyan kaphatunk választ a fizikai jólétünkkel és örök szabadulásunkkal kapcsolatban.

A kulcs az alázat és az Úr Jézus Krisztusba vetett hit. Oliver Cowdery a következő választ kapta az Úrtól azon vágyára, hogy segítsen a Mormon könyve fordításában: „Emlékezz rá, hogy hit nélkül semmit sem tehetsz; hittel kérjél tehát! Ne űzz tréfát ezekből a dolgokból; ne kérd azt, amit nem kellene!” (T&Sz 8:10).

A Tan és a szövetségekben az Úr végig megköveteli, hogy az embereknek legyen hitük és legyenek alázatosak, és csak azután nyújt segítséget nekik. Ennek az az egyik oka, hogy a válaszait nem mindig úgy kapjuk, ahogyan várnánk. És nem is lesz mindig könnyű elfogadni őket.

Az egyháztörténet és őseink élményei jól mutatják ennek valóságát. A dédapám, Henry Eyring, buzgón imádkozott, hogy megtudja, mit tegyen, amikor hallott a visszaállított evangéliumról 1855-ben. A választ álmában kapta meg.

Azt álmodta, hogy Erastus Snow elderrel, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjával ültették egy asztalhoz, valamint egy William Brown nevű elderrel. Snow elder úgy egy óra hosszáig tanította az evangéliumot, majd ezt mondta: „Jézus Krisztus nevében megparancsolom neked, hogy keresztteljed meg, és ez a férfi [Brown elder] fog megkeresztelni.”¹ A családom hálás, hogy Henry Eyringnak megvolt a hite és alázata ahhoz, hogy megkeresztelkedjen reggel 7:30-kor egy esővízzel megtöltött medencében a Missouribeli St. Louis-ban, az Egyesült Államokban, Brown elder által.

Az imájára adott válasz nem hallható hangon jött az Úrtól. Egy éjjeli látomásban és álomban kapta azt, akárcsak Lehi (lásd 1 Nefi 8:2).

Balra: Henry Eyring (bal oldali fénykép) lejegyezte naplójába a Parley P. Pratt elder (Henry Eyring fotója alatti kép) mártírhalála utáni eseményeket. A bal oldali naplóoldal említi a mártírhalált. A napló alatt egy 1890-es kiadású Tan és a szövetségek látható.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

1. Vedd fontolóra, hogy együtt elolvassátok az imáról szóló részeket ebből az üzenetből. Olvasás közben kérd meg a családtagokat, hogy jól figyeljék meg, hogyan válaszolja meg Isten az imákat. Fontold meg, hogy bizonyosságodat teszed az ima fontosságáról.

2. A Tan és a szövetségekben rengeteg válasz található olyan kérdésekre, melyeket imában tettek fel az emberek. Mi lenne, ha a kérdéseikre kapott válaszokat (a kinyilatkoztatásokat) soha nem jegyezték volna le? Biztasd a családot, hogy tanulják meg felismerni és követni a Lélek sugalmazásait. Akár le is írhatják az imával kapcsolatos gondolatukat a naplójukba.

Az Úr azt tanította, hogy a válaszok érzések formájában is érkezhetnek. A Tan és a szövetségekben ezt tanította Oliver Cowderynek: „...íme, elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll és a szívedben lakozik” (T&Sz 8:2).

És így biztatta őt: „Nem szóltam-e békét elmédhez a dolgot illetően? Mily nagyobb tanúbizonyosságot kaphatsz, mint Istentől valót?” (T&Sz 6:23).

A Tan és a szövetségek, az egyház története és az a napló, melyet Henry Eyring vezetett a misszióján a keresztelkedését követően, megtanították nekem, hogy a válaszokat érezhetjük figyelmeztetésként és békés érzésként is.

1857 áprilisában Parley P. Pratt elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, részt vett egy konferencián a mai Oklahomában, az USA-ban. Henry Eyring lejegyezte, hogy Pratt elder elméje „tele volt rossz sejtésekkel...,

és nem látta a jövőt, vagy a kiutat”². Henry a szomorú híreket rögtön az apostol mártírhalálát követően lejegyezte. Pratt elder tovább folytatta az útját a veszély megérzése ellenére is, csakúgy, ahogyan Joseph próféta tette, amikor Carthage-be ment.

Bizonyosságom van arról, hogy az Úr mindig válaszol a hívő, alázatos imára. A Tan és a szövetségek és a személyes élményeink megtanítják nekünk, hogyan ismerjük fel ezeket a válaszokat, és hogyan fogadjuk el őket hittel, legyen szó akár útmutatásról, az igazság megerősítéséről vagy figyelmeztetésről. Imádkozom, hogy mindig odafigyeljünk és felismerjük az Úr szerető hangját. ■

JEGYZETEK

1. Henry Eyring naplója: 1835–1902 (kiadatlan kézirat, a szerző birtokában van).
2. Henry Eyring naplója: 1835–1902.

Figyelni a sugalmazásokra

Írta: María Isabel Molina

Egy este a kicsi unokahúgom elszökött otthonról, ezért gyorsan elindultam megkeresni. Vezetés közben a Lélek segítségéért imádkoztam. Tudtam, hogy Isten majd válaszol és útba igazít, és igyekeztem figyelni a Lélek sugalmazásaira. De mikor nem hallottam semmit, kezdtem kétségbeesni, és úgy éreztem, hogy a Szentlélek nem segít.

Bár messzebb is keresni akartam, úgy éreztem, hogy maradjak az unokatestvéremék háza körül. Ezért

úgy döntöttem, újra beautózzom a környéket. Amikor megálltam egy kereszteződésben, megpillantottam egy sétáló kislány alakját. Megtaláltam az unokatestvérem!

Mikor kiszálltam az autóból, hogy odaszaladjak érte, felismertem, hogy a Lélek végig segített, mert azt éreztem velem, hogy maradjak ugyanazon a területen. Mivel egy halk hangot akartam hallani, majdnem figyelmen kívül hagytam a Lélek sugalmazásait.

Ekkor értettem meg, hogy sokszor nem hangot fogunk hallani, hanem benyomásokat érzünk a szívünkben.

Nagyon hálás voltam a Lélek útmutatásáért. Ő valóban mindig velünk van. Ahogy a szentírások mondják: „A Szentlélek állandó társad lesz” (T&Sz 121:46).

Ha a Lélek útmutatására érdemesen élünk, és jól figyelünk, eszközök lehetünk Isten kezében, hogy sok emberrel jót tegyünk. A Lélek állandó társaságával pedig tudhatjuk, merre menjünk.

GYERMEKEKNEK

Ima-kaland

Eying elnök azt tanítja, hogy az imákra sokféle módon érkezhetsz válasz. Egy kalandban lehet részetek, miközben a szentírásokat kutatjátok, hogy megtaláljátok ezeket a módokat.

Ennek a térképnek a segítségével elkezdhetitek a tanulással teli utazásotokat. Keressétek ki a térképen található összes szentírást. Az üres vonalakra néhány szóban írtátok le, mit mond a szentírás az imára adott válaszokról.

Az út során leírhatjátok a naplótokba a tanultakat, valamint a saját élményeiteket az imára kapott válaszokkal kapcsolatban.

1 János 14:26

2

Tan és a szövetségek 6:22–23

3

Tan és a szövetségek 8:2

4

Tan és a szövetségek 9:8–9

X

Példabeszédek 8:10–11

Tanulmányozd ezt az anyagot, és ha helyénvalónak érzed, beszéld meg az általad látogatott nőtestvérekkel. A kérdések használata segíthet a nőtestvérek megerősítésében, valamint abban, hogy a Segítőegylet a saját életednek is szerves részévé váljon. További információkért látogass el a reliefsociety.lds.org honlapra!

Misszionáriusi munka

Az utolsó napi szenteket kiküldik, ahogy „dolgozzanak [az Úr] szőlőkertjében az emberek lelkének megszabadulásáért” (T&Sz 138:56), ami magában foglalja a misszionáriusi munkát is. Nincs szükségünk hivatalos misszionáriusi elhívásra ahhoz, hogy megoszthassuk az evangéliumot. Vannak emberek körülöttünk, akiknek életét megáldja majd az evangélium, és miközben felkészülünk, az Úr használni fog bennünket. A látogatótanítók megragadhatják lelki felelősségeiket, és segíthetnek „véghezvinni az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

Amikor Joseph Smith próféta 1842-ben megszervezte a Segítőegyletet, azt mondta, hogy a nőknek nemcsak a szegényekről kell gondoskodniuk, hanem lelkeket is kell menteniük.¹ Továbbra is ez a célunk.

„[A]z Úr... olyanokra bízva az igazságról szóló bizonyosságot, akik megosztják azt másokkal – mondta Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben. – Az Úr azonban még inkább elvárja egyháza tagjaitól, hogy »nyissák ki a szájukat], az örvendezés hangján hirdetve [evangéliumát]» (T&Sz 28:16).

[...] Néha a bizonyág egyetlen mondata olyan eseményeket indíthat el, amelyek az egész örökkévalóságra hatással lehetnek egy másik ember életére.”²

A szentírásokból

Tan és a szövetségek 1:20–23; 18:15; 123:12

JEGYZETEK

1. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 476.
2. Dieter F. Uchtdorf: Várákozni a Damaszkuszba vezető úton. *Liahóna*, 2011. máj. 76–77.
3. Lásd *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 101–102.

Hít, család, segítségnyújtás

Történelmünkéből

Olga Kovářová története az egykori Csehszlovákiából jó példa az egyháztagok által végzett misszionáriusi munkára a Segítőegyletünk történetéből. Az 1970-es években Olga orvostanhallgatóként szinte éhezett a mélyebb lelki életre. Feltűnt neki a 75 éves Otakar Vojkůvka, aki utolsó napi szent volt. „Amikor találkoztunk, az életkora ugyan 75 év volt, ám a szívében inkább tizennyolc felé hajlott, és tele volt életörömmel – mondta. – Ez nagyon szokatlan volt az akkori cinizmus idején Csehszlovákiában.”

Olga megkérdezte Otakart és családját, hogyan leltek rá a boldogságra. Bemutatták őt más egyháztagoknak is, és adtak neki egy Mormon könyvét. Olga buzgón olvasta, hamarosan pedig megkeresztelkedett és konfirmált. Attól kezdve Olga jó hatással volt mindenkire egy olyan világban, ahol politikai elnyomás és vallási üldöztetés folyt. A Segítőegylet elnökeként szolgált kicsiny gyülekezetekben, és segített mások lelkének megmentésében azáltal, hogy Krisztushoz vezette őket.³

Mit tehetek?

1. Követem-e a Szentlélek sugalmazásait, miközben megosztom bizonyosságotat a látogatott nőtestvérekkel?

2. Hogyan segítek a gondjaimra bízott nőtestvéreknek az evangélium tanulásában?

OKTÓBERI KONFERENCIAI JEGYZETFÜZET

„Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, ... akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (TE&Sz 1:38).

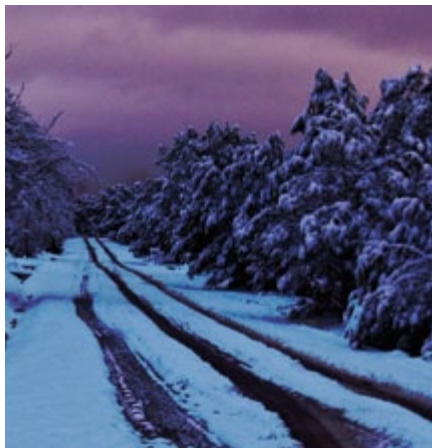
A következő oldalak (és az eljövendő számokban található konferenciai jegyzetfüzetek) használata segíteni fog tanulmányozni és alkalmazni az élő próféták, az apostolok és más egyházi vezetők legfrissebb tanításait, miközben visszapillantasz a 2012. évi októberi általános konferenciára.

KONFERENCIAI TÖRTÉNETEK

Csupán véletlenül találkoztunk?

1983–84 telének egy rendkívül hideg szombat éjszakáján Monson nőtestvér és én jó pár kilométert utaztunk autóval a Midway völgybe Utahban, ahol van egy házunk. Aznap éjjel mínusz 31°C fokot mutatott a hőmérő higanyszála, és meg akartunk győződni róla, hogy minden rendben van a házunk körül. Miután mindent rendben találtunk, visszaindultunk Salt Lake Citybe. Alig tettü[nek] meg... néhány kilométert, amikor a kocsink lerobbant. [...] Teljesen elakadtunk. [...]

Vonakodva bár, de elindultunk gyalog a legközelebbi város felé, miközben több autó is elszárguldott mellettünk. Végül egy fiatalember

megállt és felajánlotta a segítségét. [...] Ez a kedves fiatalember visszavitt minket a midway-i házunkba. Szerettem volna megtéríteni a szolgálatát, de... elmondta, hogy cserkész, és szeretett volna valami jót tenni. Bemutakoztam neki, mire ő háláját fejezte ki azért a kiváltságért, hogy segítségünkre lehetett. Mivel misszionárius korúnak tűnt, megkérdeztem, hogy tervezi-e, hogy missziót fog szolgálni. Beismerte, hogy nem biztos benne, mit akar tenni.

A következő hétfő reggel írtam egy levelet ennek a fiatalembernek és megköszöntem a kedvességét. A levélben arra biztattam, hogy szolgáljon teljes idejű missziót.

Körülbelül egy héttel később telefonhívást kaptam a fiatalember édesanyjától, aki elmondta, hogy a fia kiváló ember, de bizonyos hatások következtében régi vágya, hogy missziót szolgáljon, elhalványodott. Beszámolt róla, hogy ő és a férje böjtöltek és imádkoztak, hogy megváltozzon a fiuk szíve. ...szerette volna, ha tudom, hogy ő úgy tekint annak a hideg éjszakának az eseményeire mint a fiáért mondott imáira érkező válaszokra. Azt válaszoltam, hogy egyetértek vele.

Pár hónappal később és a fiatalemberrel folytatott további beszélgetések után Monson nőtestvér és én hatalmas örömmel vettünk részt a misszionáriusi búcsúztatóján, mielőtt elindult volna a Kanadai Vancouver Misszióba.

Vajon véletlen volt, hogy azon a hideg decemberi estén útjaink keresztezték egymást? Egy pillanatig sem hiszem. Inkább azt hiszem, hogy találkozásunk egy édesanya és egy édesapa szívből jövő imáira volt válasz, melyeket szeretett fiukért mondtak.

Thomas S. Monson elnök: Vegyétek észre az áldásokat! *Liahóna*, 2012. nov. 88.

Elgondolkodtató kérdések

- Hogyan erősíthet a misszió téged és azokat, akiket tanítasz?
- Mit tehetsz, hogy felkészülj a misszióra?

Gondolataidat esetleg leírhatod a naplódba, vagy megbeszélheted másokkal.

További források ebben a témában: *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008).; Russell M. Nelson: Kérdezd a misszionáriusokat! Ők segíthetnek! *Liahóna*, 2012. nov. 18–21.

Prófétai ígélet

„Mennyei Atyánk ismeri a szükségleteinket, és segíteni fog nekünk, ha a támogatását kérjük. Hiszem, hogy egyetlen aggodalmunk sem túl apró vagy jelentéktelen. Az Úr életünk részleteivel is törődik.”

Thomas S. Monson elnök: Vegyétek észre az áldásokat! *Liahóna*, 2012. nov. 88.

VÁLTOZÁS A MISSIONÁRIUSOK ÉLETKORÁRA VONATKOZÓ IRÁNYELVEKBEN

A 2012. évi októberi általános konferencián Thomas S. Monson elnök bejelentette: „Az összes olyan érdemes fiatal férfinak, aki befejezte a középiskolai tanulmányait...,

lehetősége lesz arra, hogy 19 éves kor helyett már 18 éves kortól javasolják a misszionáriusi szolgálatra. ...minden olyan érdemes fiatal nőt, aki szolgálni kíván, mostantól 21 helyett már 19

éves korától is lehet javasolni a misszionáriusi szolgálatra” (Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2012. nov. 4., 5.).

TANULÓSAROK

Párhuzamvonás: Valódi megtérés

Néhány nagyon fontos témáról több konferenciái beszélő is szót ejtett. Az alábbiakban felsoroljuk, mit mondott négy különböző beszélő a valódi megtérésről. A konferenciái beszédek tanulmányozásakor próbálj meg több párhuzamot is találni.

- „A valódi megtérés... magában foglalja az az iránti tudatos elkötelezettséget is, hogy [az ember] Krisztus tanítványává legyen.”¹ – David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából
- „Keresztelésünkkel megígérjük, hogy magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét, és elhatározzuk magunkban, hogy mindvégig szolgálni fogjuk Őt. [Lásd Moróni 6:3; kiemelés hozzáadva.] Egy ilyen szövetség betartásához bátor erőfeszítésre, elkötelezettségre és feddhetetlenségre van szükség”². – Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából
- „Szabadítónk, Jézus Krisztus követői vagyunk. Ez a fajta megtérés és magabiztosság szorgalmas és átgondolt erőfeszítés eredménye. Egyénre szabott. Élethosszig tartó folyamat.”³ – Ann M. Dibb, második tanácsos a Fiatal Nők Általános Elnökségében
- „A szeretetre és szolgálatra való indíttatásunk csak akkor fog a

Szabadítóéra hasonlítani, amikor a bizonyosságunk túllép az elménkben lévő dolgokon, és mélyen a szívünkbe vésődik.”⁴ – M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából

JEGYZETEK

1. David A. Bednar: Megtérni az Úrhoz. *Liahóna*, 2012. nov. 107.
2. Quentin L. Cook: Tudtok-e most úgy érezni? *Liahóna*, 2012. nov. 9.
3. Ann M. Dibb: Tudom. Élem. Imádom. *Liahóna*, 2012. nov. 10.
4. M. Russell Ballard: Buzgón munkálkodjunk! *Liahóna*, 2012. nov. 30.

Az általános konferenciái beszédek elolvashatók, megtekinthetők, illetve meghallgathatók a conference.lds.org honlapon.

ELÉGÉ TELJES

Írta: Michele Reyes

Hogyan tudnék pelenkát cserélni, ebédet készíteni, vagy dajkálni a gyermekeimet csupán fél karral?

Tizenhét évesen elveszítettem a bal karomat egy autóbalesetben. Ez az esemény örökre megváltoztatta az életemet. Bár néha nagyon nehéz volt, és sok megpróbáltatás ért, ez az „ötvösök tüze” lehetőséget adott nekem, hogy kivételes módon tapasztaljam meg az engesztelés erejét.

Az életem jelenleg arról szól, hogy feleség és anya vagyok, és én szívből szeretem ezt a két szerepet. Mielőtt a gyermekeim megszülettek volna, azon tűnődtem, vajon képes leszek-e az anyaságra. Hogyan tudnék pelenkát cserélni, ebédet készíteni, vagy dajkálni a gyermekeimet csupán fél karral? Most, tizenöt évvel később, az anyaság kellős közepén vagyok öt drága gyermek édesanyjaként. Egészen jól belejöttem, és a gyerekeimnek szinte fel sem tűnik, hogy más vagyok, mint a többi anyuka. A csonka karom többé nem hátrány, hanem a szeretet jelképe. Amikor sírnak vagy esténként elalszanak, vigaszt nyújt nekik, amikor belekapaszkodhatnak. Ez a kötődés sokmindentől lehet, de én a Szabadító azon képességének bizonyítékaként tekintek rá, hogy a tragikusból is képes valami jót kihozni.

Ki sem tudom fejezni azt az édes

érzést, melyet akkor érzek, amikor ez a részem ilyen vigaszt képes nyújtani a gyermekeimnek. Az anyaság értelmet adott a testi korlátozottságomnak, és már érzem, hogy az engesztelés el is kezdett gyógyítani engem.

Néha nehezemre esett teljesíteni azon mindennapi feladatokat, melyeket az anyaság rótt rám. Ám a kemény időszakok okot adtak számomra, hogy emlékezzek a feltámasztás valóságára és a Szabadító azon képességére, hogy meggyógyítson engem. Így hát azok a gyógyulásról

szóló, hitet tápláló példák, melyek a szentírásokban találhatók, különleges jelentéssel bírnak a számomra. Az egyik kedvencem az, amikor a Szabadító meglátogatta az amerikai földrészen élő népeket, és meggyógyította a betegeiket. Elképzeltem, milyen lehetett azoknak, akiket a Szabadító meggyógyított. A beszámoló az Ő szerető meghívásával kezdődik:

„Van-e köztetek beteg? Hozzátok ide! Van-e béna, vagy vak, vagy sánta, vagy csonka..., vagy bármely más módon nyomorult? Hozzátok ide, és én meggyógyítom őket, mert

ERŐ A KIHÍVÁSAINKHOZ

„Az élet kihívásai közül lesznek olyanok, melyek megoldatlanul maradnak itt a földön. Pál háromszor könyörgött azért, hogy eltávolíttassék a tövis a testéből. Az Úr egyszerűen ennyit válaszolt: »Elég néked az én kegyelmem« (2 Korinthusbeliek 12:7, 9). [...] Ezt azzal kompenzálta, hogy erőt adott Pálnak, hogy így az jelentőségeltjes életet élhessen. Ő azt szeretné, hogy megtanuljunk, hogyan gyógyulhatunk meg, ha ez az Ő akarata, és hogyan szerezhetünk erőt ahhoz, hogy együtt éljünk a kihívásunkkal, ha ezt Ő eszköznek szánja a növekedésünkhöz. A Megváltó mindkét esetben támogatni fog.”

Richard G. Scott elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, "To Be Healed," *Ensign*, May 1994, 7.

könyörülettel vagyok irántatok; irgalom tölti el a bensőmet.

...mert látom, hogy elegendő hitetek van ahhoz, hogy meggyógyítsalak benneteket.

...miután így szólt, az egész tömeg együtt odament a betegekkel, és a nyomorultakkal, és a sántákkal, és a vakokkal, és a némákkal, és mindazokkal, akik valamely módon nyomorultak voltak; és ő mindenkit meggyógyított, amint odavitték őket hozzá” (3 Nefi 17:7–9).

Számomra ez a szentírásokban található egyik legmeghatóbb esemény. Ám a látásmódom megváltozott attól, hogy félkarú édesanya vagyok. Egykor azt gondoltam, én vagyok azon emberek egyike, akik a leginkább várják a feltámadást, és azt, hogy teljessé tétessenek. De most már nem sietek annyira. *Mostanra* erősebben érzem az engesztelés munkálkodását az életemben. Rájöttem, hogy a gyógyító erő nem csupán akkor kezdődhet, amikor a feltámadás végbe megy. A teljesség már azzal elkezdődött, hogy az egyik gyermekem minden este úgy merül álomba, hogy a csonka karomba kapaszkodik gyengéden. Ez a felismerés legalább annyit jelent számomra, mint a testi gyógyulás bármely másik csodája. Úgy döntöttem, hogy jelenleg annyira vagyok teljes, amennyire kell. ■

A csonka karom többé nem hátrány, hanem a szeretet jelképe.

Amikor sírnak vagy esténként elalszanak, vigaszt nyújt nekik, amikor belekapaszkodhatnak.

MIÉRT TÖRTÉNT EZ VELEM?

Ronald A. Rasband elder a Hetvenek Elnökségéből a Különleges tanulságok című 2012. áprilisi általános konferenciai beszéddel válaszolt erre a kérdésre:

„...ez az élet az örök felmagasztosulásra készít fel, e folyamat azonban próbatételekkel jár. Ez mindig is így volt, és senki nem kivétel.

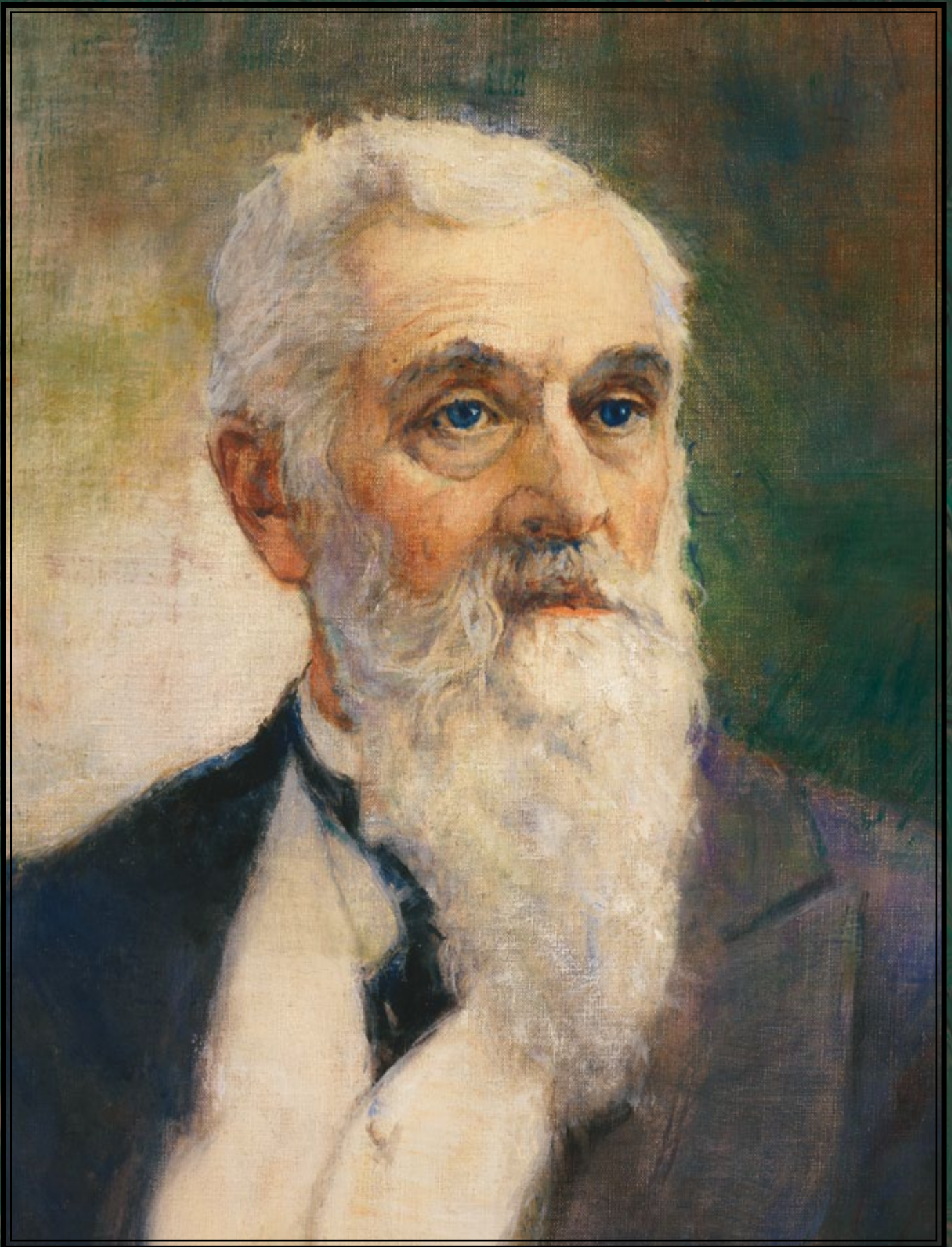
Halandóságunk központi részét képezi az, hogy bízunk Isten akaratában. Őbelé vetett hittel Krisztus engesztelésének hatalmából merítünk akkor, amikor körülvesznek a kérdések és kevés a válasz. [...]

Bár próbatételekkel, nyomorúsággal, fogyatékosokkal, szívfájdalommal és mindenféle megpróbáltatással nézünk szembe, a mi szerető, törődő Szabadítónk mindig ott áll mellettünk. Ezt ígérte:

»Nem hagylak titeket árvakul; eljövök ti hozzátok. [...]

[A]z én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen» (János 14:18, 27).”

Milyen módokon törekedhetünk a Szabadító vigaszára és békéjére a megpróbáltatásainkban?

Uborkák, paszternákok és bizonyosság

INSPIRÁCIÓ LORENZO SNOW ELNÖK ÉLETÉBŐL ÉS TANÍTÁSAIBÓL

Az idei évben, miközben Lorenzo Snow elnök tanításait tanulmányozzátok, jobban megismeritek őt prófétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként, akinek tanácsai ma is nagyon időszerűek.

Ha már láttátok Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza ötödik elnökének, Lorenzo Snownak a portréját, valószínűleg emlékeztek hosszú fehér szakállára és jóságos arcára. És ha pár percre elidőzünk egy ilyen portrén, akkor figyelmünk Snow elnök szeméire terelődik, melyek fáradtak, de nem kimerültek, idősödők, és mégis tele vannak energiával és fényvel.

Talán hallottatok már Snow elnök azon inspirációjáról, hogy a tizedről prédikáljon, és biztosan olvastatok a Salt Lake templomban szerzett élményéről.

De vajon azt is tudjátok, mi vezetett ezen élményéig, és mit eredményezett? Kíváncsiak vagytok a tized törvényéről kapott kinyilatkoztatásának történetére?

És mi a helyzet a tekintetével és az arcával? Egy másik vallás lelkésze, miután találkozott Snow elnökkel, ezt írta: „Arcáról a békesség ereje sugárzott, jelenléte a békesség áldása

volt. Szemének nyugodt mélységében nem csupán »a csendes ima hajlékát« láttam, hanem a lelki erő lakhelyét is. ...a legkülönösebb érzés lett úrrá rajtam: hogy »szent helyen állok«¹. Szeretnétek megismerni kalandjait, nehézségeit, győzelmeit, bánatait, örömeit és kinyilatkoztatásait, melyek ilyené tették a tekintetét?

Idén a segítőegyleti nőtestvérek és a melkisédeki papságviselők az *Egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* című könyvet fogják tanulmányozni. Miközben Snow elnök tanításaiból tanulsz és megbeszélitek azokat az egyházban és otthon, megismeritek őt, és már nem csupán egy kedves tekintetű férfi lesz egy régi festményen. Megismeritek őt mint Isten emberét – prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, akinek tanácsai ma is nagyon időszerűek.

Ízelítőként megemlítünk néhány tanítást és

ÉLETRAJZI INFORMÁCIÓ

Lorenzo Snow 1814. április 3-án született az Egyesült Államokban, az Ohio állambeli Mantuában. Szülei, Rosetta és Oliver Snow hat testvérével együtt nevelték őt fel egy olyan családban, melyet a hitre, a kemény munkára, a szolgálatra és az oktatásra való elkötelezettség jellemezett. Ezek az alapvető tantételek készítették őt fel, hogy befogadja a visszaállított evangéliumot. 1836 júniusában csatlakozott Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához az Ohio állambeli Kirtlandban, amire a Szentlélek sugalmazásai és nővére, Eliza gyengéd nógatása ösztönözte, aki már addigra csatlakozott az egyházhoz. Alig egy évvel később elhívták őt teljes idejű misszionáriusi szolgálatra.

A rákövetkező 12 év során többször is szolgált missziót az Egyesült Államokban, és elvezetett egy csoport utolsó napi szent pionírt a Sóstó-völgybe. Elkötelezett, lendületes misszionárius volt, aki Olaszországban, a Hawaii-szigeteken és az Egyesült Államok nyugati részén szolgált. 1849. február 12-én rendelték apostollá. Az egyházi vezetés más területein is szolgált, például 5 évig a Salt Lake templom első elnökeként. 1898. október 10-én választották el az egyház elnökévé. 1901. október 10-én hunyt el a utahi Salt Lake Cityben.

történetet az idei év tananyagából. A következő bekezdésekben a fejezet- és oldalszámok *Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* könyvre utalnak.

Talán emlékeztek egy nagyon érdekes általános konferencia beszédre, melyben David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a megtérés folyamatát a kovászos uborka elkészítésének folyamatához hasonlította.² Nem Bednar elder volt az első apostol, aki ezt a hasonlatot tette. Snow elnök már 150 évvel korábban megosztott velünk egy hasonló gondolatot: „Tégy egy uborkát egy hordónyi ecetbe. Az első órában vajmi csekély hatást tudsz megfigyelni, sőt, még az első 12 órában is. Vizsgáld meg, és azt látod, hogy csak a héján lett kifejtve bármiféle hatás, mert hosszabb idő kell, hogy megsavanyítsd. Az emberre, aki megkeresztelkedik ebbe az egyházba, hatást fejtenek ki, de nem olyan mértékben, hogy azon nyomban megsavanyítsák. Nem alakul ki benne a helyes törvénye és a kötelesség törvénye az első 12 vagy 24 órában; benne kell maradnia az egyházban, mint az uborkának az ecetben, amíg át nem járja a megfelelő lélek”³.

Snow elnök tapasztalatból beszélt a megtérésről. Gyakran mesélt két eseményről: az egyik az egyházhoz való csatlakozása előtt történt, a másik röviddel a keresztelője és konfirmálása után. Mindkettő segített, hogy átjárja a megfelelő lélek. Ezen élményeiről az 1., 3., valamint a 61–63. oldalakon olvashatunk.

„Miért hívnak el [egy] férfit, hogy elnököljön egy népcsoport felett? – kérdezte egyszer Snow elnök. – Vajon azért, hogy befolyásra tegyen szert, melyet aztán közvetlenül a saját felemelkedésére használjon? Nem, hanem épp ellenkezőleg; ugyanannak a tantételnek megfelelően hívják el egy ilyen tisztre, amely miatt a papság megadatott Isten Fiának: hogy áldozatokat hozzon. Önmagáért? Nem,

Snow elnök azt prédikálta, hogy a tizedfizetés áldásokat hoz. A tizedet az itt láthatóhoz hasonló irodákban szedték be (Salt Lake City, 1880-as évek). Balra: Snow elnök néhány barátját készült vendégül látni, ehhez pedig paszternákokból készített gyertyatartót, hogy bevilágítsa rönkháza belsejét

hanem annak a népnek az érdekében, akik felett elnököl. ...hogy fivérei szolgájává, nem pedig urává váljon, és az ő érdekükben és jólétükért munkálkodjon.”⁴

Egyházi vezetőként Snow elnök gyakorolta ezt a tantételt, és néha igen kreatív módokon tette. Egyszer például paszternákokat, lepedőket és szalmát használt arra, hogy felvidítsa a szenvedő szentek egy csoportját. Az erről szóló beszámoló a 7. fejezetben található. A 18. fejezetben olvasható néhány tanítása az egyház vezetésével kapcsolatban.

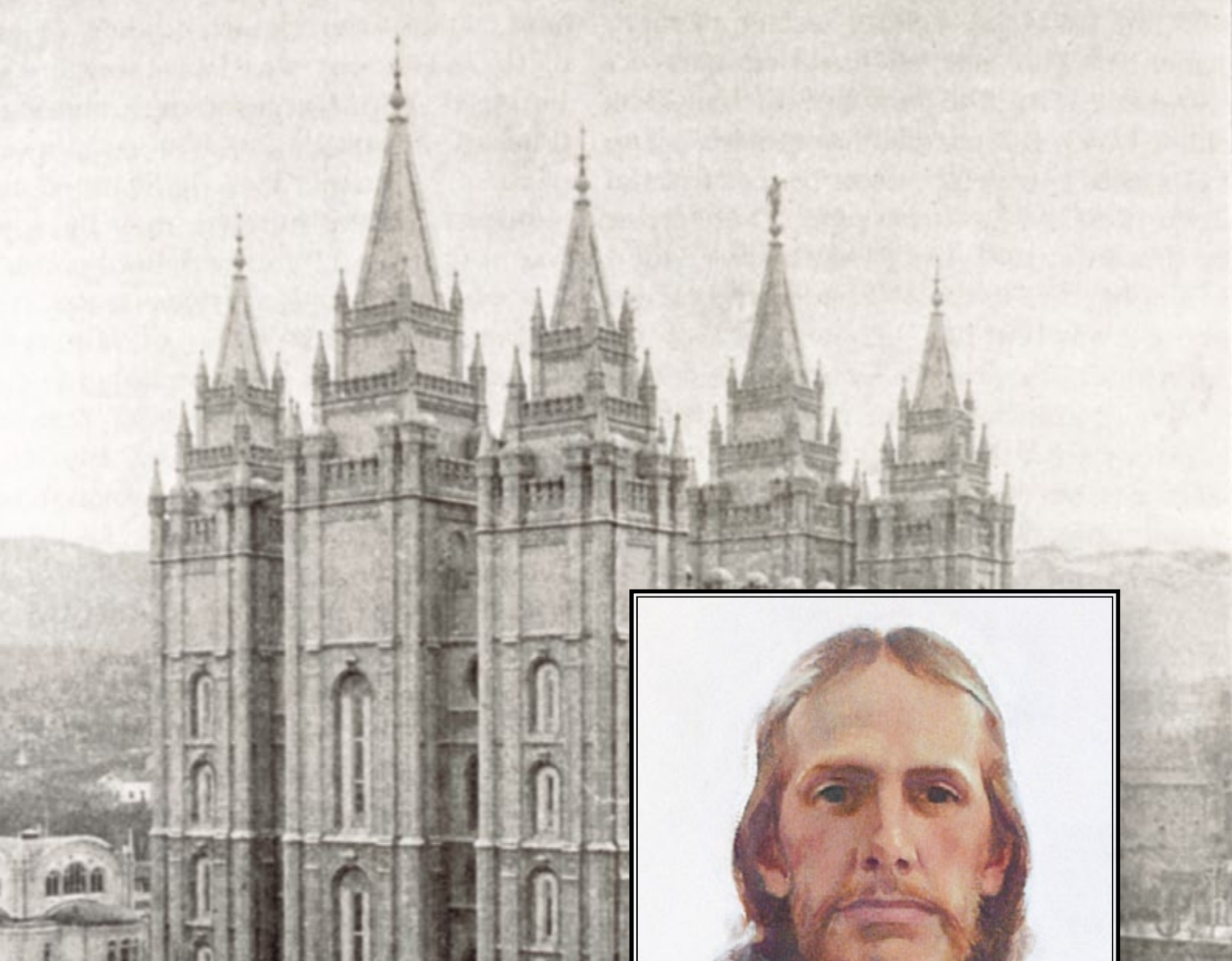
Snow elnök erőteljes, kreatív és hatékony vezető volt, mert tudta, ki az igazi Vezető. Ezt tanította: „A nagyszerű munka, melyet most végzünk – emberek összegyűjtése a föld nemzetei közül –, nem valamely ember vagy embercsoport elméjének szüleménye, hanem a Mindenható Úrtól ered.”⁵ Egy összejöveten, melyet a 85. születésnapja alkalmából szerveztek az öt ünneplő egyháztagok, ezt mondta: „Úgy érzem, hogy bármit értem is el, azt nem Lorenzo Snow érte el; mindazon dolgokat pedig, melyek erre a tisztre juttattak, az egyház elnökévé, nem Lorenzo Snow tette, hanem az Úr.”⁶

Egész szolgálata során ezt az igazságot tanította, ám szent és személyes módon is figyelmeztetve lett rá,

mielőtt az egyház elnökévé vált. Wilford Woodruff elnök 1898. szeptember 2-án bekövetkező halálakor vált az egyház rangidős apostolává. Mivel kevésnek érezte magát ahhoz, hogy ezt a felelősséget magára vegye, visszavonult a Salt Lake templom egyik szobájába, hogy imádkozzon. Útmutatásért fohászkodott, de úgy érezte, nem jön válasz az imájára, ezért egy idő múlva kiment a szobából, és belépett a tágas előcsarnokba. Itt érkezett meg a válasz. A feltámadt Szabadító állt előtte, mintegy egy méterre a padló felett, és elmondta neki, hogyan vegye át az egyház vezetését. Ezen élményével kapcsolatban lásd a 20. fejezetet.

Snow elnök híres arról is, hogy kinyilatkoztatást kapott a tized törvényéről. 1899-ben az egyháztagok számára ez a kinyilatkoztatás egy nagyon bátor kijelentéssel kezdődött: „Eljött az idő minden utolsó napi szent számára, aki arra számít, hogy felkészült lesz a jövőre és lábával erősen megáll a helyes alapon, hogy megtegye az Úr akaratát, és teljes mértékben megfizesse tizedét. Ez az Úr hozzátok szóló szava”⁷.

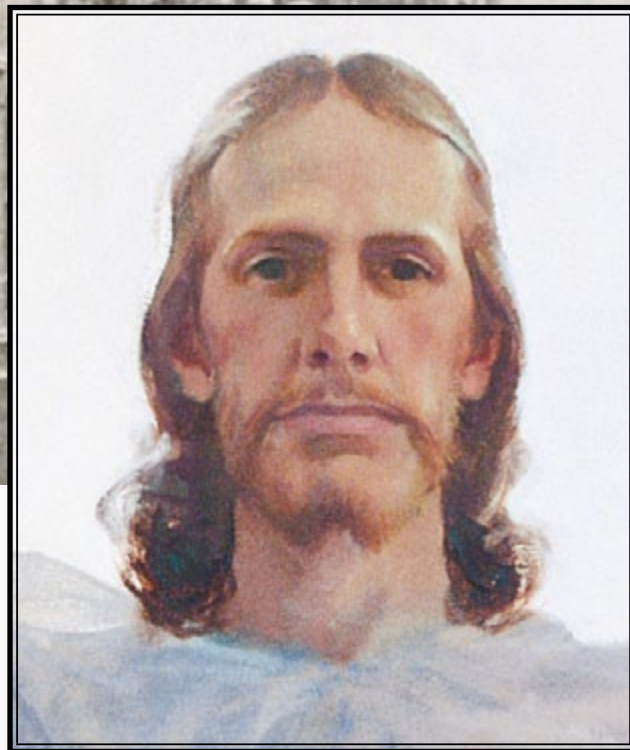
Az utolsó napi szentek hithűen válaszoltak prófétajuk tanácsára, az Úr pedig ennek eredményeként

Lorenzo Snow-nak abban a szent élményben volt része, hogy láthatta a feltámadt Urat a Salt Lake templomban

személyenként és együttesen is megáldotta őket. Ama kinyilatkoztatás hatása napjainkban is folytatódik, miközben az egyház tagjai világszerte lelki és fizikai áldásokban részesülnek a tized törvényének való engedelmességük által. A 12. fejezetben olvashatunk arról az élményről, mely ehhez a kinyilatkoztatáshoz vezetett, és az ezt követő áldásokról.

Mint minden próféta, Snow elnök is erőteljes tanúbizonyosságát tette Jézus Krisztusról. Ezt tanította: „Mindannyian Jézus Krisztustól függünk, az Ő e világra való eljövételétől, hogy megnyissa az utat, mely által békeséget, boldogságot és felmagasztosulást nyerhetünk. És ha Ő nem tette volna meg ezeket az erőfeszítéseket, akkor soha sem lehetnénk bizonyosak ezekben az áldásokban

és kiváltságokban, melyekről biztosítanak minket az evangéliumban”⁸. Bizonyosságát tette a Szabadító születéséről, halandó szolgálatáról, engeszteléséről, az Ő visszaállított egyházában való saját szerepéről, és az Úr második eljövételéről. További bizonyosságokért Jézus Krisztusról lásd a 24. fejezetet.

Természetesen ez a pár oldalnyi cikk csak egy rövid bepillantást nyújt Snow elnök életébe és szolgálatába. *Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* könyv

tanulmányozása közben számos más inspiráló történet olvashattok majd, például az első tanítási alkalmáról misszionáriusként, arról, mennyire meglepődött, mikor elhívták a Tizenkét Apostol Kvórumába, az érzéseiről, mikor az Atlanti-óceánon egy hajóban hánykolódott a szörnyű viharban, és négy olyan alkalomról, mikor a papság hatalma embereket mentett meg (beleértve magát Lorenzo Snow-t is) a haláltól. Sokat tanulhatunk a tanításából különböző témákról, például az egységről, az alázatról, a szövetségekről, a templomi munkáról, a családi kapcsolatokról, a tökéletességre való törekvésről, a papságról, a Segítőegyletről és az evangélium megosztásáról.

Ha időt szakítottatok arra, hogy elolvassátok és elgondolkodjatok azokon a beszámolókon és tanításokon, melyekről ebben a cikkben esik szó, vagy ha eldöntöttétek, hogy nemsokára elolvassátok őket, akkor biztosak lehettek benne, hogy Snow elnök elégedett lesz az erőfeszítéseitekkel. Egész életén át tanult, és azt tanította, hogy erőfeszítéseket kell tennünk, hogy „előrehaladjunk az igazság tantételeiben” és „gyarapodjünk a mennyei tudásban”⁹. Arra buzdított, hogy „minden egyes legutóbbi nap vagy legutóbbi hét legyen a legjobb, amelyet valaha is megéltünk, vagyis egy kicsit előrébb kell haladnunk mindennap a tudásban, a bölcsességben és a jótettekkel való képességben”¹⁰.

Kívánjuk, hogy életetek gazdagodjon *Az egyház elnökeinek tanításai*: Lorenzo Snow könyv tanulmányozása által. Ennek során hasonló élményben lehet részetek, mint annak a jó lelkésznek, aki szemtől szembe találkozott Snow elnökkel. A jóságos arc és a mélységesen nyugodt szem mögé tekintve ti is érezhetitek, hogy szent helyen álltok – nem azért, mert ismeritek Lorenzo Snow-t, hanem mert közelebb kerüdtetek Mennyei Atyátokhoz és Jézus Krisztushoz, akinek ő a tanúja volt. ■

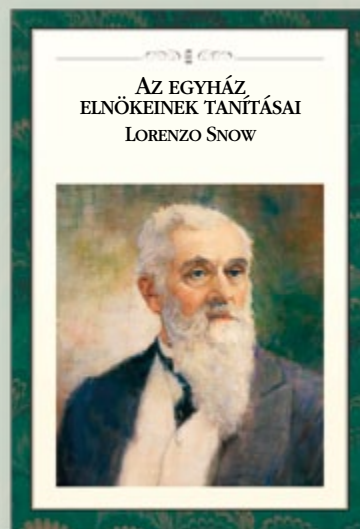
JEGYZETEK

1. Prentis tiszteletes idézet, *Az egyház elnökeinek tanításai*: Lorenzo Snow (2012). 31.
2. Lásd David A. Bednar: Újjá kell születnetek. *Liahóna*, 2007. máj. 19–22.
3. *Tanítások*: Lorenzo Snow. 69.
4. *Tanítások*: Lorenzo Snow. 230.
5. *Tanítások*: Lorenzo Snow. 160.
6. *Tanítások*: Lorenzo Snow. 154.
7. *Tanítások*: Lorenzo Snow. 163.
8. *Tanítások*: Lorenzo Snow. 292–293.
9. *Tanítások*: Lorenzo Snow. 66.
10. *Tanítások*: Lorenzo Snow. 107.

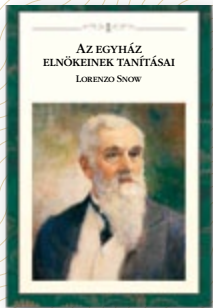
AZ EGYHÁZ ELNÖKEINEK TANÍTÁSAI: LORENZO SNOW KÖNYV BEMUTATÁSA

Ez a könyv *Az egyház elnökeinek tanításai* sorozat következő kötete, mellyel a személyes és családi könyvtárunkat bővíthetjük. Most már 11 könyv tartozik a sorozatba, melyek mind sugalmazott tanításokat tartalmaznak számos evangéliumi témakörben. Íme a könyv főbb jellemzői:

- Ösztönző kijelentések Lorenzo Snow elnöktől több mint 75 evangéliumi témakörben.
- Új festmények és fényképek Lorenzo Snow életéről, melyeket a legtöbb egyháztag még sohasem látott.
- Minden egyes fejezetben háromféle tanítási és tanulási segédlet: gondolatébresztő kérdések, a fejezet témájához kapcsolódó szentírások, és az osztály részvételét és a beszélgetést ösztönző tanítási segédletek.
- Három oldalnyi javaslat, mely segít az egyháztagoknak a könyv tanulmányozásában és a sugalmazott tanításban otthon vagy az egyházban.

A könyv elérhető az interneten az LDS.org címen, és (angolul) a Gospel Library alkalmazásban a mobile.lds.org címen.

LORENZO SNOW

MEGISMERÉSE

Írta: Christopher D. Fosse

I den a segítőegyleti és melkisédeki papsági osztályok Lorenzo Snow elnök (1814–1901) életére és tanításaira összpontosítanak. De csak mert a ti korosztályotok talán nem fogja használni ezt a könyvet, nem azt jelenti, hogy nem tanulhatsz meg te is egy-két dolgot róla. Snow elnök fantasztikus életet élt, mely tele volt próbatételekkel és győzelmekkel.

Az evangélium bajnoka

Lorenzo Snow még fiatalemberként hallott először az egyhárról. Eleinte nem vágyott rá, hogy megkeresztelkedjen, bár nővére, Eliza (ugyanaz az Eliza R. Snow, aki számos utolsó napi szent himnuszt írt és a Segítőegylet második általános elnökeként szolgált) lelkesen fogadta az evangéliumot. Ennek ellenére Snow elnök

nagyon érdekesnek találta az egyház tanait. Amikor Lorenzo az ohioi Oberlin főiskolára kezdett járni, gyakran megosztotta az egyház tantételeit azokkal a diákokkal, akik protestáns lelkésznek tanultak. Bár még nem kötelezte el magát a keresztkedésre, olyan jól adta át az evangéliumot, hogy az oberlini diákok közül sokan elismerték, hogy talán igaz a visszaállított egyház.

Amilyen erős misszionárius volt már az evangélium elfogadása előtt, nem csoda, hogy Lorenzo a keresztkedés után még elszántabban végezte a munkát. Az egyház friss tagjaként elhívták őt több teljes idejű misszionáriusi szolgálatra is. Először az egyesült államokbeli Ohióban szolgált, majd Missouriban, Kentuckyban és végül Illinois-ban. Később

Nagy-Britanniába küldték, hogy segítsen az egyház megszervezésében Angliában. Ottlétekor még Mormon könyvét is adott Viktória királynőnek és Albert hercegnek. Később missziót szolgált Olaszországban, Svájcban és azon a helyen, amit később Hawaii-szigeteknek neveztek el.

Csoda a tengeren

Amikor Snow elder elhagyta Angliát, hogy visszatérjen az illinois-i Nauvooba, magával hozott egy nagy csoport új megtértet is. Mindannyian a *Swanton* nevű hajón foglaltak helyet maguknak, és előkészületeket tettek az Észak-Amerikába tartó hosszú útjukra.

Bár a *Swanton* kapitánya nem volt gromba az utolsó napi szentekkel a hajón, de kifejezetten barátságos sem.

Missziót szolgált Hawaiiin.

Számos missziót szolgált az Egyesült Államokban.

Evangéliumi tan-tételeket tanított a papnövendékeknek.

Íme néhány dolog, amit talán nem tudsz az egyház ötödik elnökéről.

Általában inkább távolságtartó volt velük. Ám a tengeren eltöltött mintegy két héttel később valami történt. A kapitány hajósínya egy balesetben súlyosan megsérült. Mindenki biztos volt abban, hogy az inas nem éri meg a reggelt.

Ám az egyik hithű nőtestvér, aki gondját viselte a haldokló tengerésznek, egy javaslattal állt elő. Elmondta az inasnak, hogy Lorenzo Snow elder adhatna neki egy áldást, amellyel talán megmenthetné az életét. A hajósínya – aki azért dolgozott, hogy eltarthassa az odahaza, Németországban élő feleségét és gyermekeit –, lelkesen beleegyezett.

Snow eldert az éjszaka kellős közepén felébresztették, és megkérték, hogy jöjjön a haldokló férfi kabinjába. Útközben találkozott a hajó

kapitányával, aki megköszönte, hogy odajött, de elmagyarázta, mennyire reménytelen a helyzet. Snow elder látta, hogy a kapitány sírt.

Belépett a kabinba, kezeit az inas fejére helyezte és papsági áldást adott neki. Miután Snow elder végzett az áldással, a férfi azonnal felült, és kikelt az ágyból. Az inas teljesen meggyógyult, és másnap munkába is állt.

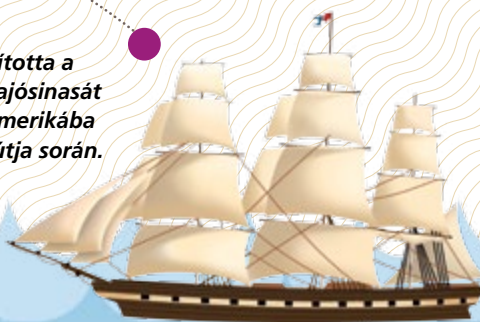
A lelkek értéke

A hajósínya gyógyulása megváltoztatta a dolgokat a *Swanton* fedélzetén. A kapitány annyi időt töltött a szentekkel, amennyit csak szorítani tudott erre, sőt, még az evangéliumot is tanulmányozni kezdte, és ott volt az egyházi gyűléseken is. A többi inasra is nagy hatással volt mindez. Amikor a hajó megérkezett, a legénység

tagjai szeretettel intettek búcsút a szenteknek. A papság hatalma által nem csupán egy ember élete lett megmentve, hanem sokan mások is bepillantást nyerhettek Isten hatalmába és szeretetébe. A hajósínya és a legénység több tagja is megkeresztelkedett végül.

Lorenzo Snow elnök életében sok más csodás esemény is történt. Így hát idén, amikor a felnőttek *Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* könyvet tanulmányozzák, miért is ne követhetnétek ti is figyelemmel? Vasárnaponként, vagy a szabadidőtökben olvassathatnátok Snow elnök tanításait. Így gazdagíthatnátok az evangéliumi témájú családi beszélgetéseket, és közben megismerhettek egy csodálatos férfit, aki Isten prófétájává vált. ■

Meggyógyította a kapitány hajósínyát az Észak-Amerikába tartó hazautja során.

Mormon könyvét adott Viktória királynőnek és Albert hercegnek.

Írta: Neil L.
Andersen elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

AZ ISTEN IRÁNTI ÁHÍTAT A bölcsesség KEZDETE

*A világ bölcses-
sége akkor a
legértékesebb,
amikor alázattal
meghajol Isten
bölcsessége előtt.*

Az információ-túlterhelés világában élünk. Talán jól szemlélteti ezt a világot a lenyűgöző Wikipédia, a világ legnagyobb online enciklopédiája. Hogy bemutassam a terjedelmét: 2012-ben csak angolul több mint 2,5 milliárd szót tartalmazott, és 22 millió szócikknél is többet 284 nyelven. A Wikipédia több mint 70 nyelven létezik, amelyek egyenként legalább 10 000 szócikket tartalmaznak. Az angol nyelvű változatban több mint 4 millió szócikk található.¹

Az információ-túlterhelés az olyan közösségi oldalak robbanásszerű használatában is megnyilvánul, mint például a 2004-ben létrehozott Facebook, melynek 2012-ben több mint 1 milliárd aktív felhasználója volt világszerte², vagy a 2005-ben indult YouTube, melyen néhány videoklippet a jelentések szerint több mint 100 milliószor tekintettek meg.

Ebben az információáradatban nagy szükségünk van bölcsességre – bölcsességre ahhoz, hogy rendszerezzük és felismerjük, hogyan alkalmazzuk a tanultakat. T. S. Eliot, egy hívő keresztény, évekkel ezelőtt napjaink világához írt:

*Ó tavasz és ősz, születés és halál világa!
Az eszme és tett végtelen köre,
A végtelen találékonyság, kísérlet,
A mozgás s nem a nyugalom tudását adja,
A beszéd s nem a hallgatás tudását,
A szavak tudását s az Ige nem-tudását.
Minden tudásunk tudatlanságunkba vezet
közelebb,
Minden tudatlanságunk a halálhoz vezet
közelebb,
De a halál közelsége nem Isten közelsége.
Hol az Élet, mely életünkben elveszett?
Hol a bölcsesség, mely tudásunkban
elveszett?
Hol a tudás, mely ismeretünkben elveszett?
A mennyek ciklusai a húsz évszázad során
Messzebb vittek Istentől és közelebb a
porhoz.³*

Hol álltok a bölcsességskálán? Vannak, akik úgy érznek, mint az a fiatal hölgy, aki a közelgő esküvőjétől izgatottan így lelkendezett szüleinek: „Hú, megházasodom! Minden gondom végére értem!” Az édesanyja pedig odasúgta a lány apjának: „Valóban, de még nem sejtí, melyik végéhez.”

Mínél többet tanulok Isten bölcsességéről,

annál inkább hiszem, hogy csupán a bölcsesség kezdeti végénél tartok. Alázatossá tesz a felismerés, hogy mennyit kell még tanulnom. Ma remélem, hogy fokozni tudjunk azon vágyunkat, hogy bölcsességet nyerjünk, mégpedig Isten bölcsességét.

A bölcsesség áldásai

A bölcsesség számos tantételét szeretném kihangsúlyozni. Először is korunk információ- és tudásáradatában a bölcsességre kell törekednünk. A bölcsesség multidimenzionális és különféle méretben és színben tárul elénk. A korán megszerzett bölcsesség hatalmas áldásokat hoz.

Az egy konkrét területen szerzett bölcsesség nem vihető át egy másikra. És végül, a világ bölcsessége akkor a legértékesebb, amikor alázattal meghajol Isten bölcsessége előtt.

A szentírások a bölcsesség két típusáról írnak: a világ bölcsességéről és Isten bölcsességéről. A világ bölcsessége pozitívumokat és negatívumokat is rejt magában. A legsötétebb leírás szerint úgy jellemezhető mint részleges igazság, melyet intelligenciával és manipulációval keverték önző vagy gonosz célok elérésére.

A Mormon könyvből jó példa erre Amlici. A szentírások azt mondják, hogy „egy bizonyos férfi..., akit Amlicinek hívtak, és aki nagyon ravasz ember volt, igen, *bölcs ember, ami a világ bölcsességét illeti*, ...sok embert magához vonzott”. A szentírás tovább folytatja, és úgy jellemzi Amlicit, hogy „gonosz ember lévén... az volt a szándéka, hogy Isten egyházát elpusztítsa” (Alma 2:1–2, 4; kiemelés hozzáadva). Minket pedig nem az effajta bölcsesség érdekel.

Van egy másik fajtája a világi bölcsességnek, amely közel sem ennyire gonosz. Sőt, ami azt illeti, nagyon pozitív. Erre a bölcsességre tudatosan tehetünk szert tanulmányozás, elmélkedés, megfigyelés és kemény munka által. Nagyon értékes és hasznos mindahhoz, amit teszünk. A jó és tisztességes emberek a halandóság tapasztalatai során sajátítják el.

Biztosan sokan emlékeztek Mark Twain amerikai szerző szavaira: „Amikor 14 éves fiú voltam, az apám annyira tudatlan volt, hogy alig bírtam megmaradni az öreg mellett. Amikor azonban 21 lettem, egyszerűen lenyűgözött, hogy az öreg hét év alatt mennyi mindent tanult.”⁴ Ha jó megfigyelők és körültekintőek vagyunk, az idő sok mindenre megtaníthat.

Emlékszem, főiskolai végzős koromban a Brigham Young Egyetemről utaztam az idahói Prestonba, ahol nagymamám, Mary Keller lakott. Akkor 78 éves, törekeny idős hölgy volt. Két évvel később elhunyt. Nagyszerű asszony volt, és tudtam, hogy ha meghallgatom és tanulok az élményeiből, olyan bölcsességre tehetek szert, mely végigkísér az utamon.

Sok szomorú élménytől kímélhetjük meg magunkat az életben, ha fiatal korunkban sikerül olyan bölcsességre szert tennünk, mely meghaladja a korunkat. Keressétek ezt a fajta bölcsességet. Legyetek meggondoltak, alapos megfigyelők, és gondolkodjatok el mindazon, amit az életben tapasztaltok.

A szakmai és magánéletünkben is tanulhatunk bölcsességet. Hadd mondjak két példát.

Dr. DeVon C. Hale orvos Salt Lake Cityben, aki az idahói Idaho Fallsban nőtt fel. Csodáltam a trópusi betegségekről való tudását és bölcsességét. Nem csupán Dr. Hale tudásáról van szó, hanem arról is, hogy értette, hogyan alkalmazza ezt a tudást, csoportosítva és összevetve egymással az információrétegeket. Nagy áldást jelent, hogy ilyen orvosi bölcsesség áll a rendelkezésére a misszionáriusoknak világszerte.

Második példa: Amikor a floridai Tampában éltünk, és a legidősebb fiam kisiskolás lett, nagyon vártuk, hogy találkozzunk a tanárnőjével, Mrs. Judith Graybell-lel. Az ötvenes éveiben járó hölgy bámulatosan jól értett a kisgyerekekhez. Pontosan tudta, hogyan motiválja őket, hogyan dicsérje őket, és mikor kell velük szigorúnak lennie. Megvolt a tanításukhoz szükséges tudása, de még ennél is

Sok szomorú élménytől kímélhetjük meg magunkat az életben, ha fiatal korunkban sikerül bölcsességre szert tennünk.

több. Keményen küzdöttünk azért, hogy minden gyermekünk az ő osztályába járhasson.

Ez a két ember a szelektív világi bölcsességet testesíti meg. Bölcsességük sikeressé teszi őket a szakmájukban, és sok emberen segít.

Fel kell azonban ismernünk ennek a bölcsességnek a korlátait. Az egyik területen szerzett bölcsesség nem feltétlenül vihető át egy másik területre. Például nem szeretném, ha Mrs. Graybell trópusi betegségeket próbálna diagnosztizálni, vagy ha Dr. Hale tanítaná a kisiskolás gyermekemet.

Ami ennél is fontosabb: az a bölcsesség, mely sikert hoz a világban, kész arra, hogy hátralepjen Isten bölcsessége mögé, és nem gondolja, hogy azt helyettesítheti.

Emlékezzetek rá: nem minden bölcsesség lett egyenlőnek teremtve.

A Zsoltárfő ezt mondta: „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme” (Zsoltárok 111:10). Ez a szentírás azt jelenti, hogy az Úr iránti „mélységes áhítat”⁵ a bölcsesség kezdete. Ez a mélységes áhítat abból fakad, hogy Mennyei Atyánk „minden bölcsesség és minden hatalom birtokában van, a mennyben és a földön is” (Móziás 4:9).

Az Ő bölcsessége tökéletes. Tiszta. Önzetlen.

Ez a bölcsesség időnként ellentétes lesz a világ bölcsességével, ami azt jelenti, hogy Isten bölcsessége és a világ bölcsessége közvetlen konfliktusban lesznek egymással.

Emlékezzetek az Úr szavaira Ésaías könyvében?

„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr!

Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” (Ésaías 55:8–9).

Isten bölcsessége nem jár nekünk automatikusan; hajlandónak kell lennünk rá, hogy keressük azt. „Ha pedig valakinek közületek nincsen *bölcsessége*, *kérje* Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki” (Jakab 1:5; kiemelés hozzáadva).

Isten bölcsessége lelki ajándék. „*Ne gazdagságra törekedjétek, hanem bölcsességre*, és íme, Isten rejtelmek feltáruznak előttetek, és akkor gazdagokká tétettek” (T&Sz 6:7; kiemelés hozzáadva).

Az a bölcsesség, mely sikert hoz a világban, kész arra, hogy hátralepjen Isten bölcsessége mögé, és nem gondolja, hogy azt helyettesítheti.

Az Isten bölcsességére való törekvést mindig a parancsolatoknak való engedelmesség követi.

A bölcsesség lelki ajándékára általában lépésről lépésre teszünk szert, miközben őszintén és szorgalmasan keressük azt. „Sort sorra, előírást előírásra... adok az emberek gyermekeinek; és áldottak azok, akik hallgatnak előírásaimra..., mert bölcsességet tanulnak; mert annak, aki befogadja, többet adok” (2 Nefi 28:30; kiemelés hozzáadva).

Joseph Smith ezt mondta: „Isten dolgai mély jelentőséggel bírnak; csak az idő, a tapasztalat és a gondos, elmélkedő és komoly gondolatok képesek megtudakolni őket.”⁶ Az Isten bölcsességére való törekvésünk nem lesz azonnal kielégítve.

Végül, Isten bölcsességének forrása különbözik a világétól. Isten bölcsessége megtalálható a szentírásokban, a próféták tanításaiban (például az általános konferencián), és természetesen az imáinkban (lásd T&Sz 8:1–2). Ezt a bölcsességet mindig, *mindig* a Szentlélek hatalma által kapjuk meg. Pál apostol ezt mondta:

„Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. [...]

Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre *emberi bölcsesség* tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít (1 Korinthusbeliek 2:11, 13; kiemelés hozzáadva).

Isten bölcsességével képesek vagyunk túltekinteni jelenlegi körülményeinken, mert, ahogy a szentírás fogalmaz, „a Lélek... [úgy beszél] a dolgokról, ahogy azok valójában vannak, és..., ahogy azok valójában lesznek” (Jákób 4:13).

Isten bölcsessége érdemes az odaadó figyelmünkre.

Bölcsesség és tized.

Talán a legfontosabb pont az, hogy nem minden bölcsességet teremtettek egyenértékűnek. Meg kell tanulnunk, hogy amikor konfliktus van a világ bölcsessége

és Isten bölcsessége között, akkor az akaratunkat Isten bölcsességének kell alávetnünk.

Isten fiai és leányai vagyunk. Lelki természetű lények vagyunk, halandó küldetéssel. Bennünket, akik arra szántuk el magunkat, hogy megtanuljuk a világ bölcsességét és Isten bölcsességét, nem szabad, hogy összezavarjon az, hogy melyik bölcsesség a fontosabb.

Hadd osszam meg egy kiváló utolsó napi szent élményét, aki a braziliai São Paulóban él. A hölgy elmeséli, milyen nehéz volt döntenie, hogy a tizedét fizesse-e be vagy a tandíját. Ezek az ő szavai:

„Az egyetem... megtiltotta, hogy azok a diákok, akiknek adósságaik vannak [vagy nem fizették be a tandíjukat], letegyék a vizsgáikat.

Emlékszem, volt egy időszak, amikor súlyos anyagi gondokkal küszködtem. Egy csütörtöki napon kaptam meg a fizetésemet. Amikor kiszámoltam a havi költségvetést, észrevettem, hogy nem lesz elegendő pénzem a tizedre is meg az egyetemre is. Választanom kellett közülük. A kéthavonta előírt vizsgák a következő héten kezdődtek, és tudtam, ha nem

megyek el rájuk, akkor meg kell ismételnem az egész évet. Iszonyúan kínlódtam. Sajgott a szívem.”

Az ő esetében a világ bölcsessége és Isten bölcsessége közvetlen konfliktusba került. Ha őszinték vagytok magatokkal – jóságotok és igazlelkűségetek dacára – néha úgy fogjátok találni, hogy belesajdul a szívetek, amikor ilyen ellentmondásos helyzetbe kerülnétek.

Visszatérek a történethez. Először is, a nőtestvér befizette vasárnap a tizedét. Ezután elmesélte, mi történt a rá következő hétfőn:

„A munkaidőm vége felé jártam, amikor odajött hozzám a főnököm és kiadta a nap utolsó utasításait. [...] Hirtelen megállt, rám nézett, és azt kérdezte: »Hogy megy az egyetem?« [Nyers férfiként jellemezte a főnökét, így csupán ennyit válaszolt neki:] »Minden rendben van!«

A főnöke ekkor távozott. Hirtelen a titkárnő lépett be a szobába, és így szólt: „A főnök éppen most mondta, hogy máától kezdve a cég teljes mértékben állja az egyetemi

Isten bölcsessége megtalálható a szentírásokban, a próféták tanításaiban (például az általános konferencián), és természetesen az imáinkban.

tandíjat és a tankönyvek költségét. Mielőtt elmenne, jöjjön oda az asztalomhoz és tájékoztasson engem a költségekről, hogy holnap oda tudjam adni a csekket!”⁷

Ha figyelmesek vagytok, rájöttök, hogy életetek során számos alkalommal kerültek ti is szembe a próbatételek e fajtájával. Hová helyezitek hát bizalmatokat? Hallgassátok meg az Úr közvetlenül nekünk adott figyelmeztetését:

„Ó, milyen hiúk, gyarlók és balgák az emberek! Mert amikor tanultak [a világ bölcsességét tekintve], azt *gondolják*, hogy *bölcsék*, és nem hallgatnak Isten tanácsára, mert elvetik azt, feltételezván, hogy tudják ők maguk [a világ bölcsességét]; *bölcsességük* tehát balgaság, és nem válik hasznukra. És el fognak veszni.

De jó tanulnak lenni [a világ bölcsességét tekintve], ha hallgatnak Isten tanácsaira” (2 Nefi 9:28–29; kiemelés hozzáadva).

Most pedig hadd idézzem Pált:

„Hol a bölcs? [...] Nemde nem bolondsággá tette-é Isten e világnak bölcsességét?” (1 Korinthusbeliek 1:20).

„Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bölcs ti köztetek e világon, bolond legyen, hogy bölcsé lehessen.

Mert *e világ bölcsesége* bolondság az Isten előtt” (1 Korinthusbeliek 3:18–19; kiemelés hozzáadva).

A próbatétel sokszor abban rejlik, hogy engedjük-e, hogy Isten bölcsesége vezessen bennünket akkor is, amikor az szembe megy a világ bölcsességével.

Ammon így panaszkodott: „...mert nem kutatnak bölcsesség után, se nem vágynak rá, hogy az uralkodjon felettük” (Móziás 8:20). Amikor azokra gondolok, akik hajlandóak voltak hagyni, hogy Isten bölcsesége uralkodjon felettük, akkor egy kínai barátom jut eszembe, Xie Ying, aki nagy áldozatokat

Gondoljuk át Isten bölcsességét a személyes pénzügyeket tekintve. A pénzt a megfelelő szerepébe helyezzük, amikor becsületes tizedet fizetünk, és nagylelkűek vagyunk a felajánlásainkban.

hozott azért, hogy csatlakozhasson az egyházhoz, majd New Yorkban szolgált missziót. Eszembe jut két nagyon intelligens, mesterdiplomával rendelkező lányom is, akik az anyaság és a gyermekvállalás áldásai mellett döntöttek. Eszembe jut egy barátom Dél-Amerikából, aki otthagyta jól fizető állását, mikor megtudta, hogy munkaadói nem fizetik az adókat. Ők mind a világ bölcsessége elé helyezték Isten bölcsességét.

Elszomorító, hogy a világ bölcsessége még a jó felfogású embereket is képes megtéveszteni. Joseph Smith így fogalmazott: „Sok bölcs férfi és nő van közöttünk is, akik túl bölcsesek ahhoz, hogy tanítani lehessen őket; ezért tudatlanságukban kell meghalniuk, és a feltámadáskor fognak rájönni a tévedésükre.”⁸

Bölcsesség és pénzügyek

Gazdaságunk nehézségei miatt hadd hozzam fel inkább a személyes pénzügyek példáját. Jelenlegi helyzetünket tekintve mindannyian sokkal szerényebbek és taníthatóbbak vagyunk. De gondoljunk csak vissza az elmúlt évekre!

A világ azt tanítja, hogy ha akarunk valamit, szerezzük meg. Nem is kell, hogy várjunk rá. Az adósság révén azonnal a miénk lehet. Adósságot csinálhatunk a hitelkártyánkkal, vagy a saját házunkra terhelt jelzáloggal. Bármit megszerezhetünk hitelből. Még az oktatásunkat is. Az értékük egyre magasabbra szökken, mi pedig gyarapodunk. A világ bölcsessége szerint a havi törlesztőrészlet nagysága fontosabbá válik, mint a felvett kölcsön nagysága. Anyagi kötelezettségeink némiképp önkényesek, és ha nem sikerül teljesítenünk, nem marad más, csak a csőd.

Nos, gondoljuk át Isten bölcsességét a személyes pénzügyeket tekintve, melyekről a próféták állandóan tanítanak bennünket. Az önellátás és a munka jelenti az alapot. A pénzt a megfelelő szerepébe helyezzük, amikor becsületes tizedet fizetünk, és nagylelkűek

vagyunk a felajánlásainkban. Kevesebbet költünk, mint amennyit keresünk, és különbséget teszünk a szükségleteink és a kívánságaink között. Kerüljük az adósságot. Ez alól kivétel lehet, ha valamilyen alapvető szükségletről van szó. Anyagi lehetőségeink keretein belül élünk. Féltetünk egy kis megtakarítást. Becsületesek vagyunk az anyagi kötelezettségeink tekintetében.

Mintegy 14 évvel ezelőtt Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) így figyelmeztetett: „Azt... állítom, itt az ideje, hogy rendbe tegyük az otthonunkat. Népünk közül sokan

alig jönnek ki a jövedelmükből. Sőt, egyesek kölcsönökből tengetik életüket. [...] Viharos idők előjeleit lehet látni, melyekre jobb lesz, ha figyelünk.”⁹

Néhány évvel ezelőtt, a jómódunk csúcán, Thomas S. Monson elnök ezt mondta:

„Kedves testvéreim, vessétek el azt a filozófiát, hogy a tegnap luxusai a ma szükségleteivé váltak! Ezek nem szükségletek, hacsak mi nem tesszük azzá őket. Sokan hosszú távú adósságot vállalnak fel, hogy aztán ráébredjenek a változásokra: az emberek megbetegszene, munkaképtelenné válnak, elveszítik a munkájukat, a cégek csődbe mennek vagy leépítések vannak, vagy természeti katasztrófák következnek be. Sok oka lehet annak, hogy nem tudja valaki tovább fizetni az óriási adósságát. Adósságaink Démoklész kardjaként függenek a fejünk felett, és pusztulással fenyegetnek.

Arra ösztönözlek benneteket, hogy éljetez anyagi korlátaitok között! Az ember nem maradhat fizetőképes, ha többet költ, mint amennyit keres. Megígérem nektek, hogy boldogabbak lesztek, mint ha folyamatosan azon idegeskednétek, hogy hogyan rendezitek majd a következő kiadást vagy szükségtelen adósságot.”¹⁰

Látjátok hát, hogyan állhat szembe Isten bölcsessége a világ bölcsességével? A döntés *nem* volt ennyire nyilvánvaló, amikor úgy tűnt, mindenkinek jól megy. Az egyház sok tagja azt kívánja, bár csak jobban odafigyelt volna az elhangzottakra.

Pont most tanulhatunk sokat a bölcsességről.

Megígérem nektek, hogy az Úr áldásai fognak kísérni benneteket, ha törekedtek a bölcsességre – Isten bölcsességére.

Ez Isten bölcsessége.

Azt javaslom, vegyétek például azt a néhány dolgot, amivel szembe kell néznetek. Fogjatok egy üres lapot és felezzétek el egy vonallal. A bal oldalra írjátok fel, hogy „A világ bölcsessége”, a jobb oldalra pedig, hogy „Isten bölcsessége”. Soroljátok fel a megfelelő oszlopban az egymással ellentétes dolgokat.

Milyen döntéseket hoztok?

A Tan és a szövetségek 45. szakaszában, mely a Szabadító második eljövételéhez vezető eseményekről szól, az Úr újra elmeséli a tíz szűz példázatát, majd e szavakkal búcsúzik: „Mert azok, akik bölcsék és elfogadták az igazságot, és vezetőjükké fogadták a Szent Lelket, és akiket nem tévesztettek meg – bizony mondom nektek, ők nem döntetnek le és vettetnek a tűzbe, hanem megmaradnak azon a napon” (T&Sz 45:57).

Törekedjünk szert tenni Isten bölcsességére. Jelenleg világszerte nehéz gazdasági időket élünk, és ez némi aggodalommal tölt el bennünket a munkahelyünk, karrierünk és bevételünk megtervezését tekintve. Ám nagyszerű és virágzó napok elé nézünk még,

és pont most tanulhatunk sokat a bölcsességről. Megígérem nektek, hogy az Úr áldásai fognak kísérni benneteket, ha törekedtek a bölcsességre – Isten bölcsességére. ■

Részlet a Brigham Young Egyetem–Idahó 2009. április 10-i ünnepségén elhangzott beszédből. A teljes angol nyelvű szövegért látogass el a <http://web.byui.edu/DevotionalsAndSpeeches> oldalra.

JEGYZETEK

1. Lásd Andrew Lih, *The Wikipedia Revolution* (2009), xv–xvi; lásd még http://en.wikipedia.org/wiki/Wikipedia:Size_comparisons; <http://wikimediafoundation.org/wiki/FAQ/en>; http://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Wikipedia.
2. Lásd Ramona Emerson, “Facebook Users Expected to Pass 1 Billion in August: iCrossing,” *The Huffington Post*, Jan. 14, 2012, www.huffingtonpost.com/2012/01/13/facebook-users-1-billion-icrossing_n_1204948.html.
3. *T. S. Eliot: Kórusok a Sziklából. Részlet. (Ferenc Győző fordítása.)*
4. *Mark Twain Laughing: Humorous Anecdotes by and about Samuel L. Clemens*, ed. P. M. Zall (1985), xxii.
5. Lásd Marion G. Romney, “Converting Knowledge into Wisdom,” *Ensign*, July 1983, 5.
6. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 280.
7. Lásd Gordon B. Hinckley: Hitben járunk. *Liahóna*, 2002. júl. 81–82.
8. *Tanítások: Joseph Smith*, 210.
9. Lásd Gordon B. Hinckley: A fiúkhoz és a férfiakhoz. *Liahóna*, 1999. jan. 65.
10. Lásd Thomas S. Monson: Hüen a hithez. *Liahóna*, 2006. máj. 19–20.

Vegyétek például azt a néhány dolgot, amivel szembe kell néznetek. Fogjatok egy üres lapot és felezzétek el egy vonallal. A bal oldalra írjátok fel, hogy „A világ bölcsessége”, a jobb oldalra pedig, hogy „Isten bölcsessége”. Soroljátok fel a megfelelő oszlopban az egymással ellentétes dolgokat.

Hatékony TANÍTÁS OTTHON

*Négy mód arra,
hogyan megtanít-
suk gyermeke-
inknek az élet
fontos leckéit.*

Írta: **Darren E.
Schmidt**

Nyolc gyermekünkkel a tanítási pillanatok kihasználása nehéz de egyben gyümölcsöző is volt. De tudván, hogy „az otthonunk az első és legfontosabb olyan hely, ahol a gyermekek megtanulhatják az élet leckéit”¹, a feleségem és én igyekeztünk minden tőlünk telhetőt megtenni azért, hogy gyermekeink megtanulhassák ezeket a leckéket. Itt van néhány tantétel, melyek segítségünkre voltak.

Válasszátok a legjobbat!

Mivel gyermekeink egyre több tevékenységben vettek részt, a sorrendek felállítása egyre fontosabbá vált. Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából emlékeztetett bennünket, hogy csak „azért, mert valami jó, nem elegendő indok arra, hogy azt meg is tegyünk. [...] Vannak dolgok, melyek jobbak az egyszerű jónál, és ezeknek előtérbe kell kerülniük az életünkben.” Így folytatta: „A szülőknek időt kell keríteniük a családi imára, a családi szentírás-tanulmányozásra, a családi este, valamint más értékes együttlétre és személyes beszélgetésekre, melyek összetartják a családot, és örökkévaló jelentőségű dolgok felé terelik a gyermekek értékrendjét. A szülők a gyermekekkel végzett tevékenységeken keresztül tanítsanak az evangéliumi prioritásokról.”²

Ez jó tanácsnak bizonyult családunk számára. Amikor a feleségemmel ima tárgyává tettük, hogy gyermekeink milyen tevékenységeken vegyenek részt az otthonunkon kívül, volt néhány olyan dolog, amit korábban fontosnak tartottunk, de igazából szükségtelennek bizonyult. Mikor megkérdeztem a gyermekeimet, hogy nem lenne-e kedvük csatlakozni egy

kosárlabdacsapathoz, ahol én lennék az edzőjük, különösen meglepett a válaszuk. Ezt mondták: „Kösz, inkább nem!” Meg ezt: „Apu, van egy kosarunk az elülső kertben, és szeretünk veled játszani, és versenyezni a szomszédokkal. Mi sokkal többször szerezzük meg a labdát!”

Tanulmányozzatok és alkalmazzátok a szentírásokat!

Nagy különbség van a szentírások *olvasása* és *tanulmányozása* között. Az ősi próféta, Józsué azt tanította, hogy a szentírások tanulmányozása akkor lesz sikeres, ha „gondolkod[unk] arról éjjel és nappal” és „vigyáz[unk] és *mindent úgy cseleked[ünk], a mint írva van* abban” (Józsué 1:8; kiemelés hozzáadva). A családi szentírás-tanulmányozásunk során akkor vagyunk a legsikeresebbek, ha időt adunk a gyermekeinknek, hogy elgondolkodjanak bizonyos kérdéseken, majd átadjuk nekik a meghívást, hogy „mindent úgy cselekedjenek, amint írva van”.

Egyik este éppen kinn ültünk a kertben, édességet ettünk, és közben a nefiták bukásáról olvastunk a Mormon könyvében. Úgy éreztem, meg kell kérdeznem a gyermekeimet, hogy szerintük miért lettek olyan gonoszak a nefiták. A hatéves Celeste azt válaszolta, hogy szerinte a nefiták és a lámániták felhagytak a napi imádkozásukkal. Mindannyian egyetértettünk abban, hogy a nefiták bukása azzal kezdődött, hogy megfeledeztek az imáról és más, apróságoknak tűnő dolgokról. Abban a pillanatban az a gondolatom támadt, hogy buzdítsam a gyermekeimet, imádkozzanak még átgondoltabban és még nagyobb átérzéssel.

Másnap megkérdeztem tőlük, hogy ment az imádkozás.

Ez lehetőséget adott nekik arra, hogy megosszák élményeiket, számomra pedig arra, hogy még egyszer bizonyúságot tegyem az imáról. Nem minden családi szentírás-tanulmányozás ment ilyen jól, de amikor beszélgettünk és buzdítottuk egymást valamire a tanulmányozás részeként, a szentírások sokkal jelentőségesebbé váltak számunkra.

Segíts a gyermekeknek felelősséget vállalni!

Úgy találtuk, nagy erőt ad, ha a gyermekeinket különböző feladatokkal bízunk meg, és hagyjuk, hogy ők maguk találják ki a részleteket. Amikor engedjük, hogy részt vegyenek a feladatokban, és segítsenek a családi döntéshozatalban, akkor sokkal valószínűbb, hogy aktív résztvevők lesznek. Kifejlesztik

*A szentírás-
tanulmányo-
zásunk során
akkor vagyunk a
legsikeresebbek,
ha időt adunk a
gyermekeinknek,
hogy elgondol-
kodjanak bizo-
nyos kérdéseken,
majd cselekvésre
buzdítjuk őket.*

magukban a felelősségtudatot és azt, hogy bizonyos értelemben a sajátjuknak érezzék az ügyeket, és ezáltal megtanulnak „sok dolgot saját szabad akaratukból [megtenni], és... sok igazlelkűséget [véghez vinni]” (T&Sz 58:27). Íme néhány javaslat, mely a mi gyermekeinknek is segített nagyobb felelősséget vállalni:

- A családi este segíts felkészülniük egy általuk választott leckével, szentírással vagy egy tehetség-bemutatóval.
- Engedd, hogy válasszanak egy himnuszt az egész család számára, melyet majd a családi szentírás-tanulmányozás során elénekeltek, és kérd fel az egyik gyermeket az imára.
- Segíts nekik megtervezni és bevállalni egy családi kirándulás egy-egy részét.

- Tartsatok családi tanácsot velük a pénzügyekkel kapcsolatban, és engedd beleszólni őket a vásárlásokba.
- Tanítsd meg őket egy bizonyos házimunkára, és egy hétig bízd rájuk az elvégzését.
- Végezzetek havonta családi szolgálatot, és hadd döntsék el ők, kinek segítsen a családotok.
- Engedd, hogy felváltva válasszanak valakit, akit egy adott vasárnapon meglátogattok.
- A hónap folyamán hagyd, hogy ők válasszanak családi tevékenységet egy bizonyos estére.

nekik a kísértésnek való ellenállásról.

Ez egyike volt azoknak a különleges szülői pillanatoknak. A szokottnál kicsit később tértünk nyugovóra, de az öröm, amit tapasztaltam, megérte ezt a kis áldozatot az alvás rovására.

„Az egyik legfontosabb lehetőségünk, hogy válaszoljunk gyermekeinknek, amikor őszintén kérdeznek. Hiszen ne feledjük, hogy nem *mindig* kérdeznek, nem *mindig* taníthatóak, és nem fognak *mindig* odafigyelni arra, amit mon-

dunk – tanította Richard L. Evans elder (1906–1971) a Tizenkét Apostol Kvórumából. – És gyakran az *ő* helyzetükhöz és az *ő* idejükhöz kell igazítanunk ezt, és nem mindig a *mi* helyzetünkhöz és a *mi* időnkhez. [...] Ha látják, hogy a „csipcsup” kérdéseiket feltehetik nekünk, akkor később talán a nagyobb horderejű kérdéseikkel is hozzánk fognak fordulni.”³

Terelgesd őket!

Volt, hogy a feleségemmel úgy éreztük, mintha karámba kellett volna hajtanunk a gyermekeinket, mikor az imára vagy a szentírás-tanulmányozásra került a sor. Ám édes érzésekkel töltött el bennünket, amikor valódi pásztorokként terelgettük őket, és gondoskodtunk a mi kis nyájunkról. Ha nem figyelünk oda, elszalaszthatjuk ezeket a pásztori pillanatokot.

Ilyen pillanat volt például, mikor egyszer este ágyba bújtattam a gyerekeket, és az egyik fiam váratlanul megkérdezte: „Apa, téged mi kísért meg?”

A kérdés megdöbbenett.

Majd folytatta: „Arról beszélgettünk, mi az, ami minket megkísért, és elgondolkodtunk, hogy téged vajon mi kísért meg.”

Tudtam, hogy ez a tökéletes pillanat a tanításra, de az egész napos munkától teljesen ki voltam merülve. Nem nagyon szerettem volna belemenni egy mély beszélgetésbe a két fiammal ilyen késői órában, főleg úgy, hogy másnap iskola volt nekik.

Eszembe jutott azonban a történet a Szabadítóról a kútnál. Bár 50 kilométert, vagy többet is gyalogolt aznap, időt szánt a samáriai asszonyra (lásd János 4. fejezetét). Úgy véltem, talán pont ez is egy ilyen „kút melletti” pillanat lehet, így hát leültem, és megkérdeztem tőlük, hogy szerintük bűn-e, ha kísértést éreznek. Hosszú csönd után elkezdtünk beszélgetni, és meghallgattuk egymást. Tanítottam nekik arról, mikor a Szabadító szembe találta magát a Sátánnal (lásd Máté 4. fejezetét), és bizonyosságot tettem

Az Úr által kiválasztva és segítve

Nehéz feladat őrködni Isten gyermekei felett. Amikor szülőként kevésnek érzem magam, mindig emlékeztetem magamat arra, amit egyszer Neal A. Maxwell elder (1926–2004) mondott a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként: „Ugyanaz az Isten, aki röppályára helyezte azt a bizonyos csillagot évezredekkel azelőtt, hogy megjelent volna Betlehem felett, ama Kisdéd születésének alkalmából, legalább ugyanilyen gondot fordított arra is, hogy mindannyiunkat olyan emberi röppályákra helyezzen, hogy ha szeretnénk, bevilágítsuk a tájat személyes életünkben, és világosságunk ne csak vezessen hanem meg is melengessen másokat.”⁴

Amikor elcsüggedek, ez a kijelentés felemel. Bátorságot ad a feleségemnek és nekem, hogy bízzunk a szülői képességünkben, és tudjuk azt, hogy gyermekeinket szándékosan helyezték a mi „röppályánkra”, és hogy Mennyei Atyánk bízik bennünk.

Áldja meg Isten a ti családokat is, miközben együtt tanuljátok az evangéliumot, segítetek felelősséget vállalni a gyermekeiteknek, és kihasználjátok azokat az értékes tanítási pillanatokot. ■

JEGYZETEK

1. David O. McKay, in *Family Home Evening Manual* (1968), iii.
2. Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb, *Liahóna*, 2007. nov. 104, 105.
3. Richard L. Evans, „The Spoken Word,” *Ensign*, May 1971, 12.
4. Neal A. Maxwell, *That My Family Should Partake* (1974), 86.

AZ ISKOLÁZOTTSÁG ÉRTÉKE

Az iskolázottság szerves részét képezi az evangéliumnak és annak, hogy felkészüljünk a társadalomban való részvételre, és eltartsuk önmagunkat és a családjunkat.¹ Craig A. Cardon elder a Hetvenektől beszél az iskolázottság fontosságáról ennek a számnak az 54–55. oldalán.

„Egyre összetettebb világunkban az iskolázottság az egyik legfőbb tulajdonságunk az életben – írja. – És bár való igaz, hogy a nagyobb iskolázottság általában megteremti a lehetőséget, hogy több anyagi javat szerezzünk, a nagyobb tudás legfőbb értéke annak lehetősége, hogy nagyobb hatással lehessünk az Úr céljainak beteljesítésére.”

A fiatalság erősségéért kijelenti: „Az iskolázottságodnak legyen része a lelki tanulás is. Tanulmányozd a szentírásokat és az utolsó napi próféták szavait. Járj ifjúsági és felsőfokú hitoktatásra. Egész életeden át tanulj Mennyei Atyánk tervéről! E lelki tanulás segíteni fog válaszokra lelned az élet kihívásaira, és lehetővé teszi, hogy élvezd a Szentlélek társaságát.”²

Javaslatok a fiatalok tanításához

- Olvassátok fel az iskolázottságról szóló részt *A fiatalság erősségéért* című füzetből. Oszd meg vele a saját pozitív élményeidet az iskoláiddal és az evangélium tanulmányozásával kapcsolatban. Ez lehetővé teszi majd, hogy megbeszélj ezt a normát a tizenéves gyermekeddel, és bármely

kérdésre válaszolni tudj.

- Segíts a tizenéves gyermekednek olyan foglalkozásbeli és tanulmányi célokat kitűzni, melyek megfelelnek a saját tehetségeinek és érdeklődési körének. Segíts neki beazonosítani néhány szükséges lépést, hogy elkezdhesen dolgozni a céljain.
- Esetleg tarthatsz egy családi estet, melynek témája az iskolázottság fontossága (nagyon jó forrást nyújt ehhez a következő cikk: Dallin H. Oaks elder és Kristen M. Oaks: A tanulás és az utolsó napi szentek. *Liahóna*, 2009. ápr. 26–31.).
- Nyisd meg a youth.lds.org honlapot, és kattints a Youth Menu-ben a „For the Strength of Youth” hivatkozásra. Az Education [oktatás] képre kattintva oktatással kapcsolatos szentírásokat, videókat fogsz találni (lásd például a „Surfing or Seminary” című cikket), továbbá Mormon Channel rádióprogramokat, kérdéseket és válaszokat, valamint cikkeket, köztük általános felhatalmazottak beszédeit.

Javaslatok a gyermekek tanításához

Szórakoztató új dolgokat tanulni, de a tanulás nehéz is lehet. Az e havi számban található egy történet, melynek címe „Olvasásra készen” (66. oldal). A történet egy diszlexiás lányról szól, akinek nehezen megy

TANULÁSSAL KAPCSOLATOS SZENTÍRÁSOK

Példabeszédek 4:7.

2 Nefi 9:29.

Alma 37:35.

Tan és a szövetségek 88:77–80.

a hangos olvasás, és arról, hogyan biztatja őt a többi elemis gyermek, hogy kihozza magából a legjobbat. Ezt a történetet elolvashatod a gyermekeiddel, és megbeszélhetitek az alábbi kérdéseket:

- Hogyan érezte magát Zsófi, mikor meg akart tenni valamit, ami nagyon nehéz volt neki? Miért fontos tanulni akkor is, ha nehéz?
- Mit tett a többi gyerek, hogy segítsen Zsófinak? Mit tehetsz azért, hogy segíts másoknak tanulni otthon, az egyházban és az iskolában? ■

JEGYZETEK

1. Lásd *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2011). 9.
2. *A fiatalság erősségéért*, 10.

Fiatal nők és a misszió

A 2012. évi októberi általános konferencián Thomas S. Monson elnök bejelentette, „hogy minden olyan érdekes fiatal nőt, aki szolgálni kíván, mostantól 21 helyett már 19 éves korától is lehet javasolni a misszionáriusi szolgálatra”. Hozzátette, hogy bár „nincsenek ugyanazon kötelezettség alatt, mint a fiatal férfiak”, „igen értékes misszionáriusok, és nagyra becsljük a szolgálatukat”¹.

Hogyan dönti el egy nőtestvér, hogy szolgáljon-e? A következő beszámolókból megtudjuk, hogyan vezette a Lélek a nőtestvéreket azon döntésükben, hogy számukra melyik a jó ösvény.

A hiányzó láncszem

Ha kiskoromban valaki megkérdezte volna tőlem, hogy szolgálnék-e missziót, nemmel feleltem volna. Ahogy érettebb lettem, a szívem e tekintetben lágyulni kezdett, részben talán azért, mert láttam az idősebb testvéreimet is szolgálni. De még mindig nem igazán gondoltam, hogy ez olyasvalami, amit megteszek majd.

21 évesen kezdtem eltűnődni, hogy menjek-e misszióba, de nem igazán imádkoztam róla komolyan. Ahogy telt-múlt az idő, kezdett hiányérzetem lenni. Édesanyámnak elmeséltem, mit érzek, ő pedig azt javasolta, hogy vegyem fontolóra a missziót. Azt mondta, az én koromban ő is hasonló érzéseken ment át, mint én. Számára a misszió volt a válasz, így lehet, hogy nekem is az lesz.

Megrémültem a gondolatától, hogy a misszióról imádkozzak. Az egyik oka annak, hogy sohasem fontolgattam korábban a missziót, az volt, hogy nem hittem, hogy elég erőm lenne hozzá. Ott kellene hagynom a kényelmet, és

Nézzük, hogyan alkalmazták e fiatal nők a teljes idejű misszionáriusi szolgálattal kapcsolatos próféta tanácsot.

talán még egy új nyelvet is meg kellene tanulnom! Ezenfelül nem gondoltam, hogy elég jól ismerem az evangéliumot ahhoz, hogy tanítsam. Ám miután célzottan imádkoztam erről, éreztem, hogy a félelmeim megszűnnek. A válasz, melyet kaptam, elsőpró volt: az Úr szeret engem, és azt akarja, hogy missziót szolgáljak.

Elámultam, mennyire biztosnak éreztem magam, miután megkaptam a válaszomat. Többé nem izgultam emiatt, és nem éreztem magam képtelennek rá, hanem lelkesen vártam, hogy megoszthassam az evangéliumot, és elkezdtem kitölteni a missziós papírjaimat. Hamarosan elhívtak a Utahi

Salt Lake City Templom Tér Misszióba.

Rebecca Keller Monson

Misszionáriusi élet

17 éves koromban elkezdtek kérdegetni tőlem, hogy megyek-e majd misszióba. Mivel még nem döntöttem el, mindig rövidre zártam a témát.

De ahogy közeledett a 21. születésnapom, elkezdtem gondolkodni rajta. Elolvastam a pátriárkai áldásomat, beszéltem a szüleimmel, és imádkoztam róla.

De soha nem éreztem semmit. Soha nem éreztem, hogy szolgálnom kellene. Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) tanácsa járt az eszemben, aki azt mondta, hogy bár „nagyon örülnek a misszionárius nővéreknek, nekik nem kötelességük misszióba menniük”². Az Úr szavai által is emlékeztetve lettem a Tan és a szövetségekből: „Ha... Istent kívánjátok szolgálni, el vagytok hívva a munkára” (4:3).

A KINYILATKOZTATÁS LELKE

„Amikor egy választás valóban hatással van az életünkre... és amikor a Lélekkel összhangban élünk, és az ő vezetésére törekszünk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy meg fogjuk kapni a célunk eléréséhez szükséges útmutatást. Az Úr nem hagy bennünket segítség nélkül.”

Elder Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, *“Revelation,” in Brigham Young University 1981–82 Fireside and Devotional Speeches (1982), 26.*

Ez a szentírás segített meghozni a döntésemet, hogy ne szolgáljak missziót. Amikor imámban elmondtam az Úrnak a döntésemet, békét és megerősítést éreztem, hogy a teljes idejű szolgálaton kívül vannak más módok is arra, hogy misszionárius legyek. Azóta rájöttem, hogy számos módon meg tudom osztani a bizonyosságomat – például az Úr gyengéd irgalmasságáról való beszélgetés által, a látogatótanítással, vagy a családtörténeti és templomi munkán keresztül. Elköteleztem magam a misszionáriusi munkára azért, hogy igyekszem az evangélium szerint élni és követni a Lélek sugalmazásait.

Amy Simon

Bátorság

2010 elején nehézségeim adódtak, ezért elmentem sétálni, hogy kiszellőztessem a fejem. Séta közben úgy éreztem, a Lélek azt súgja nekem, hogy ne aggódjak a múlt miatt, inkább gondoljak a jövőmre. Amint elkezdtem átgondolni az iskolavégzéssel kapcsolatos céljaimat, sugalmazást éreztem, hogy gondolkodjak el a missziós szolgálton is. Előtte soha nem gondoltam a misszióra, de amint az ötlet megfogant, úgy jött meg a lelkesedésem és a vágyam is a szolgálatra. Úgy határoztam azonban, hogy egy ilyen nagy döntéshez több gondolkodási időre van szükségem.

A következő hónapokban sokféle sugalmazást kaptam arra, hogy missziót szolgáljak. Bár még mindig ugyanúgy éreztem rá a vágyat és ugyanolyan izgatott voltam, a sugalmazásokkal együtt felbukkantak a kétségek és félelmek is. Tudtam, hogy arra biztatják a nőket, hogy ha úgy érzik, akkor szolgáljanak missziót, de nem kötelességük. Ebben az időszakban papsági áldásokat is kaptam, melyekben azt mondták, az Úr örülni fog, bárhogy is döntök.

Következő nyáron lett egy szobatársam, aki már szolgált missziót. Elmondta, hogy ő is érzett félelmet a döntése előtt, sőt, még utána is.

Segített megértenem, hogy a Lélek nem a kétségeken és félelmeken keresztül szól hozzánk (lásd 2 Timótheus 1:7). Miközben beszélgettünk, a Lélek megérintett. Visszatértem a szobámba, és elolvastam egy barátom levelét, aki épp misszióban volt. A levélben arra buzdított, hogy olvassam el a Józsué 1:9-et, a Lélek pedig nem hagyott nyugodni, míg fel nem lapoztam.

A szentírás szavai átjárták a lelkemet: „[L]égy bátor és erős[!] Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz.” Úgy éreztem, mintha az Úr közvetlenül hozzám szólt volna. Tudtam, hogy szolgálhatok missziót, és nem kell félnem, mert nem egyedül végzem majd: az Úr ott lesz velem.

Egy hónappal később megkaptam az elhívásomat a Fülöp-szigeteki Iloilo Misszióba, ahol a Józsué 1:9 volt a misszió mottója.

Kristen Nicole Danner

Egy másfajta misszió

Égész életemben azt terveztem, hogy teljes idejű missziót fogok szolgálni. Amikor azonban megkezdtem tanulmányaimat a Brigham Young Egyetemen (USA, Utah), izgulni kezdtem. Honnan tudjam, hogy tényleg el kell-e mennem missziót szolgálni? A 21. születésnapom előtti évem azzal telt, hogy könyörögtem Mennyei Atyámnak, mondja meg, hogy menjek-e. Aztán az egyik vallásprofesszorom mondott valamit, ami megváltoztatta az életemet: „Az Úr nem tud egy leparkolt autót vezetni.” Úgy döntöttem, cselekszem.

Beküldtem a papírjaimat, megkaptam az elhívásomat, vettem misszionáriusi öltözéket,

és hazautaztam Utahból Észak-Karolinába, mindezt úgy, hogy közben őszinte imádkozás, tanulás és böjtölés által készültem a missziómra.

Miután hazatértem Észak-Karolinába, egy fiatalember, akivel az egyetemen találkoztam, odautazott hozzám, és komolyan ábeszéltek a kapcsolatunkat.

Az imáim újból komolyabbak és könnyöngőek lettek, de továbbra is úgy éreztem, az Úr rám bízta, hogy hozzam meg a saját döntésemet. Éreztem a felelősség súlyát, de azt az édes bizonytságot is, hogy ha hittel döntök, az Úr támogatni fogja a döntésemet.

Tíz nappal a kitűzött indulási időpontom előtt a barátom megkérte a kezem. Elhalasztottam a missziómat, hogy időt hagyjak magamnak átgondolni a dolgokat. Amikor elhatároztam, hogy igent mondom a lánykérésre, a Lélek megerősítette a vőlegényemnek és nekem is, hogy helyesen döntöttünk.

Bár nem szolgáltam teljes idejű missziót, az arra való készülés megváltoztatta az életemet. Az Úrhoz való közelségem segített olyan emberré válnom, amilyenre neki szüksége volt ahhoz, hogy betöltssem a küldetésemet felelősként és édesanyaként.

Cassie Randall

Életre szóló élmények

Már fiatal koromban megáldattam az evangéliumról való bizonytsággal és az az iránti szeretettel, de nem tudnám konkrétan megmondani azt a pillanatot, amikor rájöttem, hogy missziót kell szolgálnom. Egyszerűen mindig is tudtam, hogy majd elmegyek. Már korán kitűztem célként, hogy úgy fogok élni, hogy megfeleljek a misszionáriusi szolgálatra.

Amikor nekiálltam kitölteni a misszionáriusi jelentkezésemet, böjtöltem, imádkoztam, és eljártam a templomba. A püspökömmel együtt dolgozva továbbra is ugyanazt a békét éreztem a misszióval kapcsolatban, mint előtte egész életemben.

Időnként nehéz volt a folyamat: hirtelen úgy tűnt, az élet egyre drágább lett, az iskola és a munka pedig egyre megterhelőbb. Kollégiumban laktam, távol a családomtól, és úgy tűnt, az összes barátom házasodni készül. Ijesztő volt, mikor rájöttem, hogy azok, akik fontosak számomra, megváltoznak, amíg én nem leszek ott.

Mivel nem volt konkrét lelki élményem, amely megerősített volna azon döntésemben, hogy szolgáljak, könnyű volt kételkednem, amikor a dolgok nehezebbre fordultak. De miután megkaptam az elhívásomat a Chilei Santiago Keleti Misszióba, az Úr megáldott, hogy már azelőtt szeretni tudjam az embereket a misszióban, mielőtt elindulnék. Olyan életre szóló élményekben volt részem, melyek arról tanúskodnak, hogy számomra jó döntés volt a misszió. ■

Madeleine Bailey

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2012. nov. 4–5.
2. Gordon B. Hinckley: Az egyház püspökeihez. *Világméretű Vezetőképző Gyűlés*, 2004. jún. 27.

KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK

Minden utolsó napi szentnek kötelező missziót szolgálnia? Nem, a misszionáriusi munka teljesen önkéntes. A fiatal férfiktól elvárják, hogy szolgáljanak, a fiatal nőknek nagyon örülnek, az idősebbeket és a házaspárokat pedig buzdítják, hogy szolgáljanak, amennyiben képesek rá. A fiatal férfiak 18 éves koruktól kezdhetik a missziót, és 24 hónapig tart a szolgálatuk. A fiatal nők 19 éves koruktól kezdhetik a missziót, és 18 hónapig tart a szolgálatuk. A nyugdíjas idősebb egyének és a házaspárok különféle megbízatásokban szolgálhatnak, melyek 6-tól 23 hónapra szólnak.

Az egyháztagok ezt kiváltságnak tekintik, mert így kimutathatják a mások és az Úr iránti szeretetüket azáltal, hogy követik az Ő utasítását: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Máté 28:19).

A mormon.org/faq címen a misszionáriusokról szóló részben további információk találhatóak e témában.

Az idősebb misszionáriusoknak szóló lehetőségekről további információért látogasson el az lds.org/service/missionary-service oldalra.

Milyen misszió

lenne a legjobb?

Körülményeitektől függetlenül számos időskori misszionáriusi lehetőség áll rendelkezésedre.

	Teljes idejű misszió	Egyházzolgálati misszió	Hosszú távú önkéntes szolgálat
Ki vehet részt benne?	Idősebb házaspár, idősebb nőtestvérek	Idősebb házaspár, idősebb férfitestvérek, idősebb nőtestvérek	Bárki
Templomi érdemességgel rendelkező tag legyen?	Igen	Igen	Nem
Szolgálatlaltöltött órák száma	Heti több mint 32 óra	Heti 8–32 óra	Heti 8 óránál kevesebb
A szolgálat hossza	6–23 hónap	6–24 hónap (a cövekelnök engedélyével hosszabbítható)	Bármilyen hosszúságú
Munkavégzési státusz	Általában nyugdíjasok	Lehetnek nyugdíjasok vagy dolgozók	Lehetnek nyugdíjasok vagy dolgozók
Helyszín	Otthontól távol	Közel az otthonhoz vagy otthon	Otthon
Pénzügyek	Képesnek kell lennie finanszírozni a misszióját, ahová elhívták. Fizetnie kell a szállásért (házaspárok esetében max. 1400 dollár havonta); a biztosítást az orvosi és fogorvosi ellátásért; a misszió területén történő utazási költségeket; a személyes kiadásokat	Képesnek kell lennie finanszírozni a misszióját, ahová elhívták. Fizetnie kell a szállásért; a biztosítást az orvosi és fogorvosi ellátásért; az utazási költségeket; személyes kiadásokat	Saját költségeit fizetnie kell

MEGOSZTOM A VILÁGOSSÁGOMAT

Egy Dél-Kaliforniához szokatlan napon történt. Mennydörgött, vilámlott, szakadt az eső, és közben fulasztó volt a hőség. Alig vártam, hogy pihenhessek és megnézzek egy filmet légkondicionált otthonomban. De épphogy csak leültem, úgy éreztem, fel kell hívnom Sherrill barátnőmet.

Miután felhívtam, kiderült, hogy reggel óta nincs náluk áram. Aggódott, hogy a fagyasztójában lévő ételek kiolvadnak, a tej pedig megsavanyodik, ezért az ételeit átköltöztették az én hűtőmbé.

Ahogy ott álltam a sötétben, eltűnődtem, milyen gyakran voltam én is olyan, mint az utca szemközti oldalán lévő: élveztem az evangélium világosságát, míg mások a sötétben ücsörögtek.

Másnap este Sherrillel az ő háza előtt álltunk. Az utcának azon a felén, ahol ő lakott, teljes volt a sötétség, míg a szemközti szomszédoknak volt áramuk. Az egyik ház különösen megragadta a figyelmemet. Pontosan az utca szemközti oldalán a ház fényárban úszott, a verandán emberek ücsörögtek, beszélgetve, nevetgélve, és láthatóan jól érezték magukat.

A következő napokban nem tudtam kiverni a fejemből ezt a jelenetet. A kontraszt hihetetlenül szembetűnő volt. Az utca egyik oldalán teljes

sötétség, a másik oldalon ragyogó világosság; emberek ülnek a sötétben, míg szomszédok élvezik a fényt.

A jelenet miatt eltűnődtem, milyen gyakran voltam én is olyan, mint az utca szemközti oldalán lévő: élveztem az evangélium világosságát, míg mások a sötétben ücsörögtek. Elképzeltem magam, ahogy néhány egyházi barátommal ott ücsörögök a verandán, élvezve az evangélium világosságát anélkül, hogy megosztanám azt másokkal.

Ezen a világon mindenki

világossággal született – Krisztus világo-
ságával. Az egyház tagjaiként
kiváltságunkban áll növelni ezt a vilá-
gosságot azáltal, hogy megosztjuk az
evangéliumot. A Szabadító ezt tanította:

„Íme, ha gyertyát gyújt az ember,
akkor véka alá teszi azt? Nem, hanem
gyertyatartóra, és az világosságot ad
mindenkinek, aki a házban van;

Engedjétek tehát, hogy úgy ra-
gyogjon világosságotok ezen
nép előtt, hogy
láthassák a jó
cselekedeteiteket,
és dicsőítsék a ti
Atyátokat, aki a

mennyben van” (3 Nefi 12:15–16).

Az egyház tagjaiként a mi felelős-
ségünk, hogy megragyogtassuk a
bizonyosságunkat mindenki előtt, hogy
lássák azt, különösen azok, akik lelki
sötétségben vannak. Ezen élményem
után úgy döntöttem, hogy olyan
ember leszek, akiben Mennyei Atyám
megbízhat: aki feláll a verandája
kényelméből, és elviszi az evangélium
világosságát a sötétségben lévő szom-
szédainak is. ■

Dolores Sobieski, USA, Kalifornia

ELSŐ IMÁM AZ ELSŐ LÁTOMÁSRÓL

A mikor úgy döntöttem, megke-
resztelkedem, az azért volt, mert
néhány gondom megoldódott, miköz-
ben részt vettem a beszélgetéseken,
nem pedig azért, mert imádkoztam
és bizonyosságot szereztem róla, hogy
a Mormon könyve igaz, vagy hogy
Joseph Smith látta Mennyei Atyánkat
és Fiát, Jézus Krisztust. A misszioná-
riusok buzdítottak, hogy imádkozzak
ezekről, de én soha nem tettem. Egy-
szerűen csak elhittem, amit a misszio-
náriusok tanítottak nekem.

Három évvel a keresztelkedésem
után egy nőtestvér az emelvényen állt
a kápolnában, és bizonyosságát tette a
Mormon könyvről és Joseph Smith-
ről. Megkért mindenkit, hogy gon-
dolkodjon el ezen a kérdésen: „Vajon
valóban imádkoztam-e a Mormon
könyve igaz voltáról és Joseph Smith
élményéről?” Ez a kérdés szíven ütött,
és azt gondoltam: „Én soha nem

imádkoztam mindezekről, de kellene,
és fogok is.”

Ösztönzést éreztem, hogy csele-
kedjek, mert az idő tájt a hitem eléggé
gyenge volt, és a szentírásokról való
bizonyosságom is csak nagyon sekély.
Aznap éjjel imádkoztam Atyámhoz
Joseph Smithről és arról, hogy igaz-e
a Mormon könyve.

Mikor imádkoztam, először nem
éreztem semmit. Másodszor sem.
Hogy el ne csüggedjek, kinyitottam
a szentírásokat a Joseph Smith törté-
nete 1:14–17-nél, ahol arról ír, hogy
Joseph kiment a ligetbe, hogy egye-
dül imádkozzon:

„...egy fényoszlopot láttam ponto-
san a fejem felett, a napnál is ragyo-
góbbat, mely fokozatosan ereszkedett
lefelé, míg nem megpihent rajtam.

Amint megjelent, észrevettem,
hogy megszabadultam... Amikor a
fény megpihent rajtam, két Személyt
láttam felettem a levegőben állni...”

Ahogy olvastam a szavakat, elkezd-
tem remegni, mintha áram járta volna
át a testem. Azonnal tudtam, hogy
Joseph Smith valóban látta Mennyei
Atyánkat, és az Ő Szeretett Fiát, Jézus
Krisztust. Tudtam, hogy azért van
meg nekünk a Mormon könyve, mert
Isten lefordította az Ő prófétájával.

Hálás vagyok, hogy Mennyei
Atyám megadta nekem ezt a bizony-
ságot az első látomás igazságáról.
Rájöttem, hogy ha az evangélium
nem került volna visszaállításra, nem
ismerhettem volna meg a Megvál-
tómat. Tudom, hogy az evangélium
teljessége igaz, és tudom, hogy el fo-
gom nyerni Isten ígéreteit, ha hithűen
kintartok mindvégig. ■

Jing-juan Chen, Tajvan

KAPHATOK EGY ÁLDÁST?

Sok évvel ezelőtt elkísértem a kórházba egy általam házilátogatott testvért, Schaaf testvért, hogy adhasson egy papsági áldást a feleségének, aki műtét előtt állt. A szobában Schaaf nőtestvér mellett volt még egy hölgy, akit Annie Leddarnak hívtak. Már régóta beteg volt – gyógyíthatatlan rákos, akinek már nem sok időt jósoltak.

A függönyért nyúltam, hogy behúzzam a két kórházi ágy között, mielőtt hozzákezdünk az áldáshoz, de aztán megálltam. Nem akartam kirekeszteni Annie-t, ezért

A függönyért nyúltam, hogy behúzzam a két kórházi ágy között, mielőtt hozzákezdünk az áldáshoz, de aztán megálltam, nem akartam kirekeszteni Annie-t.

elmagyaráztam neki, mire készülünk, és megkérdeztem, szeretné-e látni az áldást. Azt mondta, igen, szeretné végignézni. A férje, aki már elhunyt, egy másik egyházban volt lelkész, és Annie-t érdekelte, mi-
ben hiszünk. Schaaf testvérral tehát nekiláttunk a betegáldásnak, Annie pedig figyelt közben.

Néhány nappal később, mielőtt Schaaf nőtestvért kiengedték a kórházból, Annie megkérdezte, kaphatna-e ő is egy áldást. Schaaf testvérral boldogan tértünk vissza a kórházba, hogy megáldjuk őt. Annie nem

gyógyult meg a rákból, de sokkal jobban lett.

Nagyon szeretett volna többet tanulni az evangéliumról, ezért megkértem a misszionáriusokat, hogy nézzenek be a kórházba, és kezdjék tanítani. Az evangélium üzenetét kitárt szívvel fogadta, és úgy döntött, megkeresztelkedik. A keresztelője után minden héten elmentünk Anniért a kórházba, hogy elvigyük az egyházba a kerekesszéken.

Mivel Annie beteg volt, eleinte nehezen boldogult, de hamarosan megtalálta a saját módját, hogyan szolgálja az Urat. Vittünk neki egy írógépet, ő pedig mindennap órákat töltött a kórházban családtörténeti munkával. Annie három évvel tovább élt, mint amire számítottak, és több száz nevet készített elő a templomi munkára, mielőtt elhunyt.

Annie halála után Schaaf nőtestvér helyettesként sok templomi munkát végzett Annie női őseiért.

Amennyire én tudom, Annie volt az egyetlen a családjából, aki csatlakozott az egyházhoz. Az élő rokonai soha nem voltak túl lelkesek, amiért csatlakozott az egyházhoz, de biztos vagyok benne, hogy elhunyt ősei hálásak voltak a helyettes munkáért, mely el lett értük végezve.

Soha nem tudhatjuk, hogy azok, akikkel találkozunk, készen állnak-e az evangélium befogadására. Hálás vagyok, hogy láthattam, amint Annie szívében el lett ültetve egy mag, miután tanúja volt egy papsági áldásnak, és hogy ez a mag aztán kikelt, virágba borult és Mennyei Atyánk több száz gyermekét áldotta meg. ■

Art Crater, USA, New York

A SZÜLINAPI KÍVÁNSÁGOM

A mikor 18 évesen elfogadtam az evangéliumot, tudtam, hogy egy mindennél édesebb gyümölcsöt ízleltem meg. Hatalmas örömet éreztem, de eszembe jutottak a családtagjaim, akik el voltak veszve és tévelyegtek. Nagyon fájt, hogy én vagyok az egyetlen egyháztág a családból, de nem tudtam, hogyan nyissam fel mások szemét és fülét az igazságra.

Sokféle módon próbáltam meggyőzni a családomat, hogy hallgassák meg a misszionáriusokat, de minél jobban próbálkoztam, ők annál inkább vonakodtak.

Idővel teljesen elcsüggedtem, és már kezdtem azon gondolkodni, hogy többé nem megyek az egyházba. Amikor azonban imádkoztam, eszembe jutott egy szentírás: „[Ha] ezután megtagadtok engem, akkor jobb lett volna nektek, ha meg sem ismertek volna engem” (2 Nefi 31:14). Ezek után kitartóbban imádkoztam, olvastam a szentírásokat, eljártam az egyházi gyűlésekre, és életem áldásaira összpontosítottam. Ennek eredményeként a fájdalom kezdett enyhülni.

Ahogy közeledett a születésnapom, sugalmazást éreztem, hogy az otthonunkban tartsam a szülinapi bulimat, és meghívjam az egyháztág barátaimat is, beleértve a teljes idejű misszionáriusokat. Azt akartam, hogy a családom közelebbi kapcsolatba kerüljön az egyháztágokkal, akik számomra a világ legboldogabb embereinek tűntek. A szülinapi bulimon úgy éreztem magam, mint egy családi estén.

Ahogy közeledett a születésnapom, sugalmazást éreztem, hogy az otthonunkban tartsam a szülinapi bulimat, és meghívjam az egyháztág barátaimat is, beleértve a teljes idejű misszionáriusokat.

Ettől kezdve a dolgok kezdtek megváltozni. A misszionáriusok szívesen látott vendégek lettek nálunk, és nagyon összebarátkoztak a családommal. Egy napon édesapám bejelentette, hogy azt szeretné, ha az egész család meghallgatná a misszionáriusokat, és elmennének az egyházba is. Teljesen ledöbbsentem.

Három évvel a keresztkedésem után az egész családom megkeresztelkedett. A keresztkelón a bátyám bizonyosságot tett, édesapám pedig köszönetet mondott a misszionáriusoknak. Az egyházközség tagjai

ámuldoztak a megtérésükön.

Hogyan történt? Mindebben része volt annak a sok-sok könnynek, melyet ontottam, és a kitűzött célok, de édesapám szívét legfőképpen a misszionáriusok és az egyházközség tagjainak szeretete és barátsága lágyította meg. Minden egyháztág misszionárius volt, mert példát mutattak azzal, ahogy Jézus Krisztus evangéliuma szerint éltek. Hálás vagyok értük és Mennyei Atyánk tervéért, amely lehetővé teszi a családoknak, hogy örökre együtt éljenek. ■

Angelica Carbonell Digal, Fülöp-szigetek

Írta: Michael T. Ringwood elder
a Hetvenektől

Hit, remény és kapcsolatok

*Vágyainknak,
hitünknek és
reményünknek
olyan kapcsolat
létrehozására
kell hogy ösztö-
nözniük ben-
nünket, mely
végül házasság-
hoz vezet.*

Valóban készítettél egy pro-kontra listát? A kérdés, melyet tizenéves fiam tett fel döbbsen hangon, egy olyan listára utalt, melyet az egyik naplóm-ban talált. Ez nem csak egy szokásos „mellette-ellene szóló” lista volt; ez az a lista volt, melyet 30 évvel ezelőtt írtam, mielőtt eljegyeztem az édesanyját. Nem tudom, hány férfi készít még rajtam kívül ilyesmit, de amikor 24 éves főiskolásként a házasságot fontolgattam, helyénvaló ötletnek tartottam.

Nem is emlékszem, hogy a fiam aznap bármi mást is kérdezett volna az udvarlásunkról; figyelmét túlságosan lekötötte a lista. Még mindig előttem van, ahogy odakiált a testvéreinek: „Apu listát írt anyuról! Ezt nézzétek meg!” Mégis, mikor visszaemlékszem arra a napra, számos kérdés jut eszembe, amit feltehetett volna.

De hát szeretted őt, nem? Ezt kellett volna először megkérdeznie. Azt feleltem volna: igen, ezért készítettem a listát. Valóban szerettem, és minden-nél jobban vágytam rá, hogy boldog legyen. A lista inkább arról szólt, hogy lássam, boldoggá tudom-e tenni őt,

nem pedig arról, hogy szeretem-e vagy sem.

Hát nem éreztétek jól magatokat együtt? Újra csak azt feleltem volna: de igen, ezért készítettem a listát. Ily módon láthattam, hogy azon reményem, hogy mindig jól érzi majd magát velem, megvalósulhat-e.

De hát nem gondoltad azt, hogy ő az igazi? Talán ez az egyik legérdeke-sebb kérdés mind közül. Azt feleltem volna: de igen! *Hittem*, hogy „ő az”, de biztos akartam lenni benne, hogy ez a meggyőződésem tettekre ösztö-nöz majd engem, hogy működjön is a házasságunk.

Nem hiszem, hogy akkoriban telje-sen értettem, milyen hatással vannak az udvarlásomra misszióelnököm tanításai a hitről és annak építőelemeiről – a vágyról, a hitről és a reményről. Most, hogy már tisztábban látok, nagyon hálás vagyok F. Ray Hawkins elnöknek a rám gyakorolt hatásáért. Még mindig megvannak a jegyzeteim, melyeket 20 éves misszionáriusként készítettem, amikor fiatal misszióelnököm felnyitotta a szentíráásokat, és elmagyarázta a hit építőelemeit,

melyek később nagy hatással voltak életem legfontosabb döntésére.

Alma tanításai a hitről

Hawkins testvér sok mindent megosztott velünk a hitről, ezek között volt az is, amikor Alma tanítja a szegény zorámitákat. Alma felismerte annak szükségességét, hogy meglegyen bennünk a hit egy részecskéje, amit ő a *vágy* szóval írt le (lásd Alma 32:27). Amikor vágyunk valamire, hogy megtörténjen, az nagyon hatékony ösztönző erő számunkra, hogy megtegyük a szükséges lépéseket hitünk gyarapításához.

A hit második részecskéje, amint azt Alma tanította, a vágyból ered, ez pedig a cseppnyi *hit*. Arra utasította a zorámitákat, hogy engedjék, hogy vágyuk addig munkálkodjon bennük, hogy végül oly módon higgyenek, hogy helyet tudjanak adni szavai egy részének a szívükben (lásd 27. vers). A vágy és a hit eme kombinációja elkezd duzzadni a szívünkben, és felismerjük, hogy az jó. Gyarpítani kezdi a lelkünket, és megvilágosítani az értelmünket. Elkezd élvezetes lenni a számunkra. (Lásd 28. vers.)

A hit egy másik fontos részecskéje a *remény*. Alma azt mondta az alázas zorámitáknak, hogy a hit nem a dolgok tökéletes tudása, hanem olyan dolgok *reménysége*, melyek nem láthatók, de igazak (lásd Alma 32:21). Mormon szintén azt tanította, hogy a remény nélkülözhetetlen eleme a hitnek, amikor így szólt Morónihoz: „Hogyan lehetséges az, hogy hitet nyerjete, ha nincs reményetek?” (Moróni 7:40). A reményt úgy magyarázhatnánk meg, hogy az a képesség,

hogy valamit jobban lássunk a jövőben.¹ A listám az én módszerem volt arra, hogy a hitre tekintő szemmel néztek a jövőre, mint Ábrahám, elhatározva, hogy létezik számomra nagyobb boldogság és békesség (lásd Ábrahám 1:2), mégpedig az, ha összeházasodom a feleségemmel.

Megvolt bennem a hitnek a *vágy* részecskéje, de még szükségem volt arra a cseppnyi *hitre* és *reményre*, hogy a hitem teljes legyen, és cselekednem kellett azáltal, hogy megkértem Rosalie kezét. A listám, vagyis az én vágyam, hitem és reményem megnyilvánulása fontos volt ahhoz, hogy bátorságot kapjak a cselekvéshez, melyre szükség volt a hitem kiteljesítéséhez. Jakab azt tanította, hogy a hit cselekedetek nélkül halott (lásd Jakab 2:17). Semmilyen mértékű vágy, hit vagy remény sem segített volna rátalálnom arra a nagy boldogságra és békére, melyre a házasságban leltem, ha ezek a részecskék nem vezettek volna oda, hogy feltegyem a legfőbb kérdést. (Sajnos az első alkalommal, mikor megkértem Rosalie kezét, nemet mondott, de erről majd egy másik alkalommal mesélek. Az ilyen helyzetekben, amikor a dolgok nem a mi terveink vagy időzítésünk szerint alakulnak, a hit nélkülözhetetlen szerepet játszik az életünkben.) Mindkettőnk részéről kitartásra és türelemre volt szükség, és később egy szép havas napon, 1982 decemberében összeházasodtunk.

A hit fontos mindahhoz, amit teszünk, beleértve a randevúzást és az udvarlást is. Az arra irányuló vágyainknak, hitünknek és reményünknek, hogy nagyobb boldogság és béke vár

ránk, egy olyan kapcsolat létrehozására kell hogy ösztönözniük, mely végül házassághoz vezet. *Vágytok-e* rá, hogy kövessétek a boldogság tervét? *Hiszitek-e*, hogy a terv követése nagyobb boldogsághoz és békéhez vezet? (Higgyétek el nekem, hogy a terv követése és a templomban kötött házasság valóban nagyobb boldogsághoz és békéhez vezet.) Remélték-e, hogy boldog lesz a házasságotok? Ez a reményetek lehetővé teszi-e, hogy egy jobb helyen lássátok magatokat a jövőben? Ha a válaszotok ezekre a kérdésekre igen, akkor be kell teljesíteni a hiteteket azáltal, hogy cselekedtek. Hívjatok el valakit randevúra! Mondjatok igent egy randira, amelyre valaki elhívott benneteket! Teremtsetek olyan helyzeteket magatoknak, amelyek lehetővé teszik, hogy hasonló gondolkodású fiatal felnőttekkel találkozzatok. Röviden, hozzatok olyan döntéseket, melyek nagyobb boldogsághoz és békéhez vezetnek.

Joseph Smith példája a hitre

Joseph Smith jó példa a hitre és az élete jól szemlélteti a vágy, a hit és a remény alapelemeit.

Joseph meg akarta találni Jézus Krisztus igaz egyházát. Vágya olyan erős volt, hogy az elvezette őt a szentíráshoz, mely így szól: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől” (Jakab 1:5). Elgondolkodott ezen a szentíráson. Bölcseségre *vágyott*, és *elhitte*, hogy kapni fog, ha Istentől kér. Logikusan cselekedett: imádkozott, és megkérdezte Istent. Nos, gondolkodjunk el ezen egy percre! Joseph vágyott rá, hogy tudja az igazat. Elhitte Jakab szavait. Remélte, hogy választ is kap. De ha beérte volna ennyivel, akkor mi nem lennénk ma itt. A hit gyakorlása azt jelentette számára, hogy el kellett mennie a ligetbe imádkozni. Hiszem, hogy mikor Joseph elment a ligetbe imádkozni, számított rá, hogy válasszal tér vissza. Talán nem arra számított, hogy

meglátja Mennyei Atyánkat és Jézus Krisztust, de elvárta a választ. Micsoda nagyszerű példája a hitnek! Vágyott, hitt, remélt és cselekedett.

Egy 14 éves fiú hite megváltoztatta a világot. Joseph szent ligetben elmondott imájának köszönhetően a mennyek kitérültek, és Isten újra szólt az emberekhez egy prófétáján keresztül.

Lehetőség arra, hogy megmutassátok a hiteteket

Az Úr napjainkban is szól hozzánk az Ő prófétája által. Úgy másfél éve Thomas S. Monson elnök ezt mondta:

„[E]ljön az a pont, amikor érdemes komolyan elgondolkodni a házasságon, és keresni egy olyan társat, akivel szeretnétek együtt tölteni az örökkévalóságot. Ha bölcsen választotok, és ha elkötelezitek magatokat egy sikeres házasság mellett, nincs semmi ebben az életben, ami nagyobb boldogságot hoz majd.

Amikor házasságot köttök..., legyen az a vágyatok, hogy az Úr házában [házasodjatok]. Számotokra, akik viselitek a papságot, nem létezik más opció. Legyetek óvatosak, nehogy elveszítsétek a jogot, hogy ekképpen házasságba lépjétek. Lehetőségetek van arra, hogy udvarlásotokat bizonyos kereteken belül tartsátok úgy, hogy közben csodálatosan érezhessétek magatokat”².

A ti vágyatok, hitetek és reményetek talán nem egy lista formájában nyilvánul majd meg, ahogyan nekem, de bárhogyan is nyilvánítsátok ki ezeket a képességeket, azok segíteni fognak beteljesíteni a hiteteket azáltal, hogy követitek az Úr prófétájának szavait, miszerint keressetek egy társat, akivel nagyobb boldogságra leltetek. A vágyatok, hitetek és reményetek is segíteni fog, hogy bölcsen válasszatok.

Az áldás, mely abból fakad, hogy törekedtek az örökkévaló házasságra, majd tápláljátok azt, oda vezet, hogy megízlelhetitek az evangélium gyümölcseit, melyről Alma azt írta, hogy „édes, felülmúlva mindazt, ami édes, és... tiszta, felülmúlva mindazt, ami tiszta.” Továbbá így folytatta: „[Lakmározatok] ebből a gyümölcsből, amíg el nem teltek, hogy se nem éheztek, se nem szomjaztok” (Alma 32:42). A jövőtől való félelem helyett inkább gyakoroljátok hitet, ami lehetővé teszi számotokra, hogy igényt tarthassatok az Úr ígéreteire. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Dennis F. Rasmussen, “What Faith Is,” in Larry E. Dahl and Charles D. Tate Jr., eds., *The Lectures on Faith in Historical Perspective* (1990), 164.
2. Thomas S. Monson: Papsági hatalom. *Liahóna*, 2011. máj. 67–68.

Írta: Juan A. Uceda elder
a Hetvenektől

A MORMON KÖNYVE - OSZD MEG!

Tudtam, hogy a Mormon könyve igaz, meghozzá három olyan dolog miatt, amit akkor éreztem, amikor olvastam.

Tizenyolc éves koromban a perui Limában éltem. Itt is születtem és itt nőttem fel. Akkoriban édesapám találkozott egy jóbarátjával, akit már régen nem látott.

Édesapámra nagy hatással volt az, hogy a barátja látszólag megfiatalodott, és jól volt öltözve. Megkérdezte tőle, mi történt vele, amitől így megváltozott. „Csak nem nyertél a lottón?” – kérdezte. Barátja így felelt: „Nos, még ennél is jobb történt velem. Mormon vagyok, és szeretném megosztani veled és a családdal az evangéliumot.”

Édesapám azt hitte, barátja csak ugrotta, ezért azt mondta: „Jól van, ha el

**Uceda elder
(jobbról a második)
a családjával a perui
Limában, nem sokkal
az egyházhoz való
csatlakozása után.**

akarod küldeni hozzám a misszionáriusaidat, csak nyugodtan!” A férfi azonban komolyan gondolta, és néhány napon belül eljöttek a misszionáriusok és bekopogtattak hozzánk. Egy csodás élmény kezdete volt ez.

A misszionáriusok tanítottak nekünk a Mormon könyvről, és adtak belőle egy példányt, hogy olvassuk. Ez nyáron történt, én pedig épp a szünetet töltöttem, miután befejeztem az első évetem az egyetemen. Így hát fogtam a könyvet az aznap

délutáni beszélgetésünket követően, és elkezdtem olvasni.

Egymás után faltam az oldalakat, és nem bírtam letenni. Valami hihetetlen varázslatot árasztott magából a könyv. Szeretek olvasni, és már sok könyvet el is olvastam, de ez teljesen más volt. Teljesen magával ragadott, és több órányi olvasás után édesanyám rám szólt: „Juan, oltsd el a lámpát! A testvéreid aludni szeretnének.” „Jó, csak egy perc, csak még egy perc” – feleltem, s azzal tovább olvastam. Még a

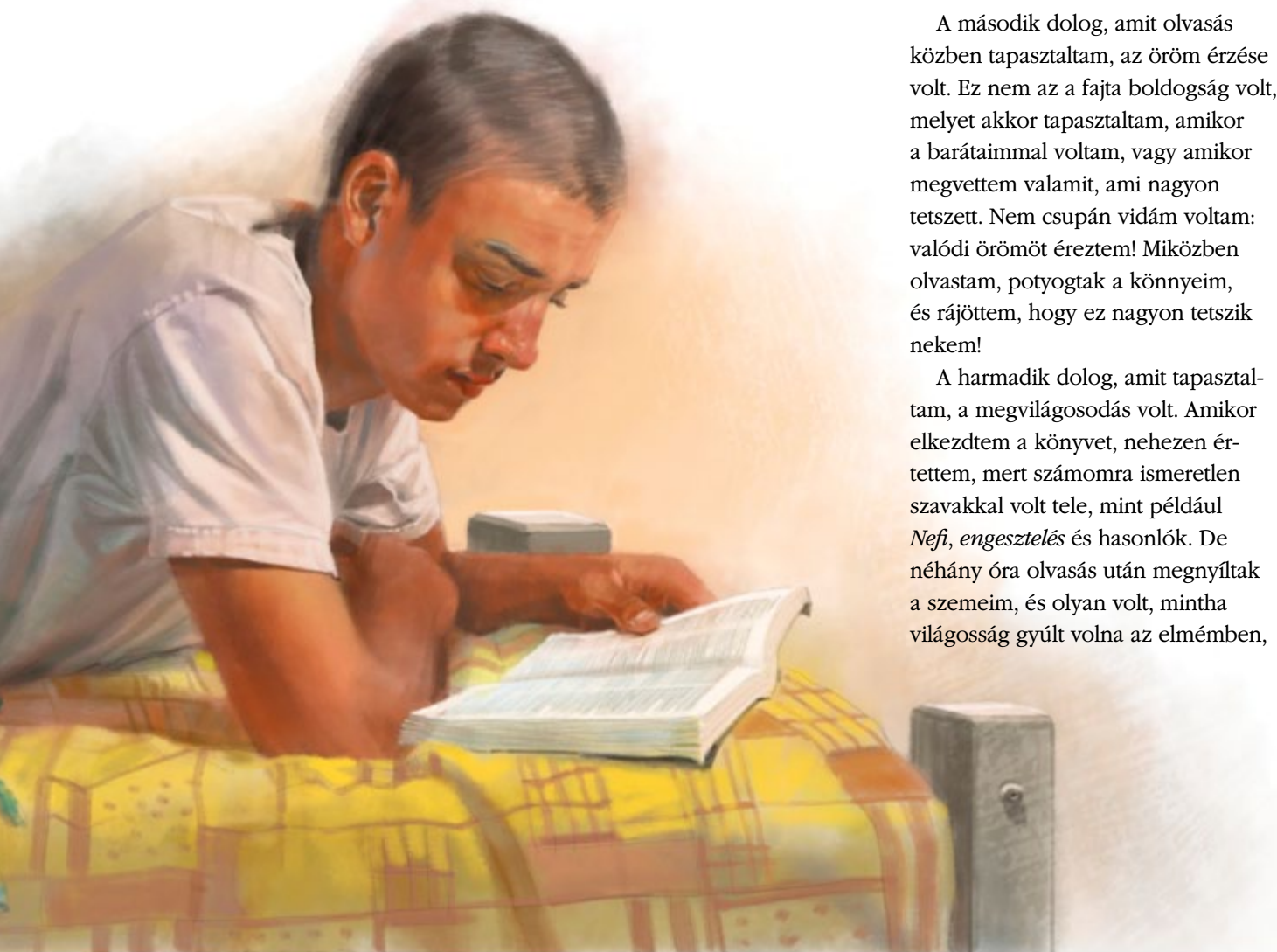
sok órányi olvasás után sem éreztem éhséget, szomjúságot és nem voltam álmos sem.

Már azelőtt, hogy befejeztem a könyvet, tudtam, hogy van benne valami különleges. Amikor először olvastam a könyvet, három olyan élményt szereztem, amely bizonyosságot adott nekem.

Az első, ami történt velem ezekben az órákban, hogy hatalmas békét éreztem, amely különbözött mindattól, amit eddig ismertem. Ez a békés érzés órákon át elkísért.

A második dolog, amit olvasás közben tapasztaltam, az öröm érzése volt. Ez nem az a fajta boldogság volt, melyet akkor tapasztaltam, amikor a barátaimmal voltam, vagy amikor megvettem valamit, ami nagyon tetszett. Nem csupán vidám voltam: valódi örömet éreztem! Miközben olvastam, potyogtak a könnyeim, és rájöttem, hogy ez nagyon tetszik nekem!

A harmadik dolog, amit tapasztaltam, a megvilágosodás volt. Amikor elkezdtem a könyvet, nehezen értettem, mert számomra ismeretlen szavakkal volt tele, mint például *Nefi, engesztelés* és hasonlók. De néhány óra olvasás után megnyíltak a szemeim, és olyan volt, mintha világosság gyűlt volna az elmémbe,

és egyre többet és többet fogtam fel az olvasottakból.

Később megtudtam, hogy ez a három élmény a Szentlélek megnyilvánulásainak módjai közé tartozik. Befogadtam a Szentlelket, és kész voltam megkeresztelkedni, de várnom kellett a családom többi tagjára, hogy ők is mind saját bizonyosságot szerezzenek. 1972. április 6-án végre édesanyámmal és a húgommal együtt megkeresztelkedtem. Az édesapám és a két fivérem is jelen voltak, és odafigyeltek arra, amin keresztül mentünk, majd néhány hónap múlva ők is megkeresztelkedtek.

Az egyház és az evangélium a megfelelő pillanatban érkezett az életembe. Az egyetem első évében sokféle emberi filozófiával, új eszmével és életstílussal kerültem szembe, melyek teljes mértékben

különböztek attól, amihez addig szokva voltam. Azon értékek közül, melyeket egy másik egyházban tanultam gyerekkoromban, néhányat kihívás elé állítottak az egyetemen tanult eszmék.

Nehéz volt, mert össze voltam zavarodva. Olyan sok újdonságról hallottam, amiről úgy éreztem, nem helyesek, ám másoknak meg az volt a normális. A tudás pedig, amellyel rendelkeztem, nem volt elegendő ahhoz, hogy megvédjem az értékeimet.

Miután megkeresztelkedtem, már más volt visszamenni az egyetemre. Már tudtam reagálni szeretettel mindarra, amit mások mondtak. Magabiztosan azt tudtam mondani: „Nem, köszönöm, ez nem nekem való.” És most már tudom, miért kellett ezt mondanom. Az egyház és a Mormon könyve pont jókor érkezett számomra. Igazán hálás vagyok, mert ezek megváltoztatták az életemet.

Megáldattam azon döntésemért, hogy az egyházhoz csatlakoztam. Az egyházban találtam meg a legjobb barátaimat. Régebben eléggé félénk voltam, jobban szerettem egyedül lenni a könyveimmel, a tanulnivalóimmal, és élveztem az egyedüllétet. De miután

az egyház az életembe került, megtanultam, milyenek az igaz barátok. Találtam egy csodálatos fiatal nőt is az egyházban, aki aztán a feleségem lett. Találtam papsági vezetőket és olyan embereket, akik törődtek velem. Az Úr egyházában megtaláltam mindent, amire szükségem volt.

Sokan vannak még, akik megtalálnák az egyházban, amire szükségük van. Ne félj szólásra nyitni a szádat, és azt mondani a barátaidnak: „Én ebben és ebben hiszek, és szeretném megosztani veletek.” Néha hallhatunk felnőtteket, akik megmondják, mi a helyes és mi a rossz, de amikor egy korunkbeli barátunk mondja ugyanezt, akkor rá jobban hallgatunk. Valamilyen oknál fogva a barátaink hangja erősebben hallatszik, mint a felnőtteké. Ezért legyél jó példa, mert sosem tudhatod, nincs-e egy Juan Uceda körülötted, aki csak vár. Nem tudhatod, míg ki nem nyitod a szádat, és azt nem mondd: „Juan, szeretnék meghívni az egyházamba. Szeretném, ha elolvasnád ezt a könyvet.” Ha megteszed ezt az apróságot, azzal életeket változtathatsz meg. ■

Miután az egyház tagja lett, Uceda eldernek teljes idejű misszionáriusként sok lehetősége adódott, hogy Peruban megossza bizonyosságát a Mormon könyvről. Balra fent: Uceda elder (jobbra) egy megtért családdal, akiket tanított. Balra lent: Uceda elder (hátsó sor jobbra) más misszionáriusokkal egy egyházi épület előtt.

Tan és a szövetségek 87:8

Az idei év Közös tevékenységének mottója arról tanít bennünket, hol álljunk, hogy biztonságban legyünk.

Álljatok

„Az Úr így hív bennünket: »Közeledjetek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok; keressetek engem szorgalmasan, és meg-

fogtok találni.« Amikor így teszünk, érezni fogjuk az Ő Lelkét az életünkben, mely megadja nekünk az ahhoz szükséges vágyat és bátorságot, hogy erősen és meggingathatatlanul álljunk az igazlelkűségben; hogy szent helyeken álljunk és ne mozduljunk el.”

Thomas S. Monson elnök: Álljatok szent helyeken! *Liahóna*, 2011. nov. 86.

Hamar eljön az

„Figyelniük kell a [második eljövettel] jele[re], a lehető leghihűbben kell élnünk... Nem szabad azonban, hogy megbénítson bennünket csupán a tudat, hogy valamikor a jövőben ez és az ezt körülvevő események be fognak következni. Nem hagyhatjuk abba az életet. Sőt, sokkal teljesebb életet kell élnünk, mint azelőtt valaha.”

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Ez, minden adományozási korszak legnagyobb szerűbbike. *Liahóna*, 2007. júl. 19.

Az Úr napja

Az Úr napja: Jézus Krisztus második eljövetele

8. „Álljatok tehát szent helyeken, és ne mozduljatok el, míg el nem jön az Úr napja; mert íme, hamar eljön az, mondja az Úr. Ámen.)

Szent helyeken

„Mik... a »szent helyek«? Bizonyos, hogy ide tartoznak a *templomok*, az ott kötött szövetségek [hithű] megtartása. Bizonyos, hogy ide tartoznak az olyan *otthonok* is, ahol a gyermekeket becsben tartják, és a szülőket tisztelik. Bizonyos, hogy a szent helyek közé tartoznak olyan *állomáshelyek* is, melyeket papsági felhatalmazás által kaptunk, beleértve a missziós szolgálatot, továbbá a gyülekezetekben, egyházközségekben és cövekekben hithűen teljesített elhívásokat.”

Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Felkészülés a második eljövételre. *Liahóna*, 2004. máj. 10; kiemelés hozzáadva.

Ne mozduljatok el

Néhány mód annak biztosítására, hogy valami ne mozduljon el:

- *Horgony:* A „reménység... horgonyt készít... az emberek lelkének” (Ether 12:4).
- *Biztos alap:* „Meváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; ...mely biztos alap” (Hélamán 5:12).
- *Megvetett láb:* Nem állhatunk egyik lábunkkal Sionban, a másikkal pedig a világban, mert „a kétszívű minden útjában állhatatlan ember” (Jakab 1:8).
- *Sátorcövekek:* Sion sátorának cövekei segítenek abban, hogy az egyház biztosan álljon a helyén, miközben menedéket nyújt nekünk: „[A] Sion földjére és cövekjeibe történő összegyűjtés védelemmé lehessen, és menedékké a zivatar, valamint a harag elől” (T&Sz 115:6).

Szerkesztői megjegyzés: ezt az oldalt nem a kiválasztott szentírás átfogó magyarázatának szántuk, csupán a saját tanulmányozáshoz szolgáló kiindulópontnak.

A 2013. évi KÖZÖS TEVÉKENYSÉG mottója

MAGASABBAN ÁLLNI

Írta: David L. Beck

a Fiatal Férfiak általános elnöke

A 2013. évi Közös tevékenység mottóját a Tan és a Szövetségek 87:7-ből származik: „Álljatok tehát szent helyeken, és ne mozduljatok el, míg el nem jön az Úr napja.” Remélem, idén minden fiatal férfi felteszi magának a kérdést: *Szent helyeken állok-e?*

Miközben bátor fiatal férfiakkal találkoztam világszerte, személyesen győződhettem meg róla, hogy oly sok ezren közületek teszik ezt számtalan módon. Minden alkalommal, mikor beléptek a templomba, hogy keresztelkedjétek a halottakért, a legszentebb helyen álltok. Arra buzdítalak benneteket, ragadjatok meg minden lehetőséget arra, hogy belépjétek a templomba, és hogy mindig érdemesek legyetek erre. Mindennap, miközben teljesítitek Isten iránti kötelességeket, szent helyeken álltok, és olyan helyzetben vagytok, hogy másokat is felemeljétek. Szent helyeken álltok, miközben előkészítitek, megáldjátok és kiosztjátok az úrvacsorát minden vasárnap. Szent helyeken álltok, mikor megosztjátok az evangéliumot, és amikor helyi lelkészként tevékenykedtek, olyan lelkészként, aki képes, hajlandó és érdemes arra, hogy másokat szolgáljon és erősítsen.

Áronipapság-viselőként azt a feladatot kaptátok, hogy figyelmeztessetek, fejtsetek ki, buzdítsatok, tanítsatok, és hívjatok mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz (lásd T&Sz 20:59). Harold B. Lee elnök (1899–1973) ezt mondta: „Nem tudsz egy másik lelket felemelni, amíg nem állsz magasabban, mint ő. [...] Nem tudsz lángot lobbantani egy másik

léleken, csak ha a tiédben is ott lobog.”¹ Fiatal férfiak, ez azt jelenti, hogy folyamatosan azon kell munkálkodnotok, hogy megerősítsetek bizonyságotokat, és mindig hajlandók legyetek megosztani azt.

Szent felelősségeitek, hogy eszközökké váljatok az Úr kezében. Ha imádkoztok és tanulmányozzátok a szentírásokat, igyekeztek betartani a parancsolatokat, és hallgattok a Lélek sugalmazásaira, akkor magasabban fogjátok találni magatokat. Ennek eredményeképpen bárhol is legyetek, az szent helyé válhat számotokra. Így, ha a helyzet úgy adódik, meg lesz az erőtök, bátorságotok és képességeitek, hogy segítsetek felemelni másokat. Rendelkezni fogtok azzal az erővel és védelemmel, melyet az Úr azoknak ígér, akik szent helyeken állnak.

Nagyon szeretem, amit Thomas S. Monson elnök mondott ezen ígéretekről, mikor biztosított bennünket arról, hogy ha közeledünk az Úrhoz, „érezni fogjuk az Ő Lelkét az életünkben, mely megadja nekünk az ahhoz szükséges vágyat és bátorságot, hogy erősen és megingathatatlanul álljon az igazlelkűségben; hogy szent helyeken álljunk, és ne mozduljunk el (T&Sz 87:8).

„Amikor a változás szelei tépáznak, és a társadalom erkölcsi fonálának szálai saját szemünk láttára bomlanak szét, emlékezzünk az Úr azoknak tett ígéretére, akik bíznak Őbenne: »Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítlek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbával támogatlak« (Ésaiás 41:10).”² ■

JEGYZETEK

1. Harold B. Lee, „Stand Ye in Holy Places,” *Ensign*, July 1973, 123.
2. Thomas S. Monson elnök: Álljatok szent helyeken! *Liahóna*, 2011. nov. 86.

„ÁLLJATOK TEHÁT
SZENT HELYEKEN, ÉS
NE MOZDULJATOK EL...”
(LÁSD T&SZ 87:8).

AZ ÉLETEDBEN LÉVŐ SZENT HELYEK

Írta: Elaine S. Dalton

a Fiatal Nők általános elnöke

Az idei Közös Tevékenység mottója arra szólít benneteket, hogy lépjete ki a világból, át Isten királyságába. Ahogyan Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke tanította, ellenséges területen élünk.¹ A kulcs pedig a túléléshez az, hogy „álljatok szent helyeken”.

E mottó fontos kérdéseket vet fel: Milyen egy szent hely? Hol van egy szent hely? Hogyan tudunk szent helyeken állni? Hogyan tudjuk szentebbé tenni azokat a helyeket, ahol rendszeresen lenni szoktunk? Miközben válaszokat kerestek ezekre a kérdésekre, válaszaitok irányítani fogják a kapcsolataitokat, hogy milyen tevékenységeken vesztek részt, illetve az öltözködésedeteket, a szavaitokat és a cselekedeteiteket.

Elköteleztétek magatokat, hogy megerősítitek az otthonotokat és a családotokat. Törekedjete rá, hogy otthonotokat szent helyé tegyétek, melyet eltölt az Úr Lelke. Szorgalmazhatjátok a családi imát és a szentírás-tanulmányozást.

A szobátok is lehet olyan szent hely, amely meghívja a Lelket. Ha a próféta látná a szobátokat, vajon szent helynek tartaná? És ti annak tartjátok?

Szent helyeken állhatunk, amikor elmegyünk az egyházba. A szentírások azt tanítják, hogy Sion egyházközségei és cövekjei szent helyek, melyek „védelemmé [lesznek], és menedékké a zivatar... elől” (T&Sz 115:6).

A föld legszentebb helye a templom. Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „...tizenéves korú fiatal barátaim,

mindig legyen szemetek előtt a templom. Ne tegyetek semmi olyat, ami megakadályozhat abban, hogy belépjete annak kapuján, és részesüljete az ott elérhető szent és örökkévaló áldásokban. Megdicsérlek benneteket, akik már most is rendszeresen jártok a templomba, hogy kereszteléseket végezzete a halottakért”². Mindig legyetek érdemesek arra, hogy legyen érvényes templomi ajánlásotok, még akkor is, ha messze vagytok a templomtól.

Bármely hely szent hely lehet, ahol ott van a Lélek. Harold B. Lee elnök (1899–1973) azt tanította, hogy a szent helyek leginkább azon múlnak, *hogyan* élünk, nem pedig azon, hogy *hol* élünk.³ Ha érdemesen élte a Szentlélek állandó társaságára, akkor szent helyen álltok.

Mindegyik templomon látható a következő felirat: Szentség az Úrnak. Mindig törekedjete rá, hogy szent helyeken álljatok! Ha a normák szerint élte, naponta imádkoztok, és olvassátok a szentírásokat – különösen a Mormon könyvét –, akkor érezni fogjátok a Szentlélek társaságát. Az Úr maga ezt az ígéretet tette: „Mert bizony mondom nektek, hogy nagy dolgok várnak rátok” (T&Sz 45:62). Én is így gondolom, és bizonyosságomat teszem, hogy így lesz! ■

JEGYZETEK

1. Lásd Boyd K. Packer: *Hogyan maradjunk életben ellenséges területen. Liahóna*, 2012. okt. 34–37.
2. Thomas S. Monson: *A szent templom – jelzőtűz a világnak. Liahóna*, 2011. máj. 93.
3. Lásd *Doctrine and Covenants Student Manual: Religion 324 and 325*, 2nd ed. (Church Educational System manual, 2001), 196.

Írta: Adam C. Olson

Egyházi folyóiratok

AMIT AGUNG A TOLLASLAB- DÁZÁSBÓL TANULT

Az indonéziai tinédzser megtanulta, hogy a remény segít neki kitartani.

Tipikusan párás nap van az indonéziai Jogjakartában. Agung homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek, miközben az ellenfél szervájára várt. A tollaslabdameccs állása szoros, a 15 éves fiú pedig nyerni szeretne.

Egy erőteljes labdaváltás után az ellenfél olyan távolságra üti Agungtól a labdát, hogy szinte semmi esélye elérni. Nem akarván feladni egy ilyen szoros meccset, Agung a tollaslabda felé veti magát, de nem ér oda időben – és ráadásul véresre horzsolja magát a betonon.

Látszik, hogy imádja a versenyszerű tollaslabdázást, de Agung nem álmodik róla, hogy hivatásos tollaslabdázó legyen. Nem kell majd választania között, hogy az olimpián szerváljon vagy missziót szolgáljon. Saját bevállása szerint nem igazán tehetséges a sportok terén.

Akkor hát miért próbálkozik olyan keményen ez a tinédzser fiú? A remény miatt.

„Hiszem, hogy még jobb tudok lenni”
– mondja.

Ok a reménységre

A remény az oka annak, hogy egy csomó dolgot megcsinálunk. Tornázunk, mert reméljük, hogy erősebbek és egészségesebbek leszünk.

Gyakorlunk egy hangszeren, mert reméljük, hogy megtanulunk jobban játszani. Agung azért gyakorolja a tollaslabdázást, mert reméli, hogy tud benne fejlődni.

„Ha nem reménykednék benne, hogy jobb lehetek, és egyszer nyerek, akkor nagyon könnyű lenne feladni” – mondja Agung.

A remény elengedhetetlen része a szabadulás tervének. Annak reménye, hogy bűnbocsánatot nyerhetünk, arra indít minket, hogy megbánjuk a bűneinket, és a kudarcok után is megpróbáljuk újra betartani a parancsolatokat.

Sátán támadása a remény ellen

Sátán két legjobb fegyvere, melyeket bevet ellenünk, a kétség és a csüggedés. Nem tudta meghíúsítani Mennyei Atyánk tervét az engesztelés megakadályozásával, de még mindig meg tudja akadályozni az engesztelés tisztító hatását az életünkben, ha ellopja az abba vetett reményünket, hogy bűnbocsánatot nyerhetünk.

„Sátán azt akarja, hogy elveszítsük a reményt – mondja Agung –, amikor feladjuk, akkor messze kerülünk Mennyei Atyánktól.”

Mindazonáltal ha Sátán sikeresen el is csüggeszt minket, mindig van rá mód, hogy visszanyerjük a reményt.

Reményre lelni

Amikor reményre van szükségünk a jövőnkre nézve, visszatekintünk a múltba. Agung az egyik iskolai élményét használja erre, amely megtanított neki egy jó leckét. „Rájöttem, hogy amikor szorgalmasan tanulok, akkor jól sikerülnek a dolgozataim – mondja. – Ennek a tapasztalatnak köszönhetően reménykedem, hogy ha szorgalmasan gyakorolok, javulhat a tollaslabda játékom. A tapasztalomból merítek reményt.”

Amikor szükségünk van a Jézus Krisztusba vetett reményre, rálehetünk az engesztelés erejével kapcsolatos múltbéli tapasztalatainkban (lásd Rómabeliek 5:4) és mások tapasztalataiban is, beleértve azokat, melyeket az úrvacsorai gyűléseken és Vasárnapi Iskolán hallasz, vagy a *Liahónában* és a szentírásokban olvasol (lásd Jákób 4:4–6).

Miközben a próféták reményteljes szavait tanulmányozzuk, imádkozunk a remény lelki ajándékáért, és megtanuljunk felismerni a Szabadító erejét az életünkben, a Belé vetett hitünk és azon reményünk is növekszik, hogy Ő majd segíteni fog nekünk a jövőben.¹

Soha ne add fel!

Agung tudja, hogy valószínűleg soha nem lesz hivatásos atléta, de azt is tudja, hogy ha kitartóan próbálkozik, reménykedhet benne, hogy javulni fog a teljesítménye.

Megtanulta, hogy a remény nagy-szerű ereje ebben rejlik: „Amíg nem adod fel, van remény” – mondja.

Az életben Jézus Krisztus engesztelése jelenti a remény legnagyobb forrását. Az engesztelésnek köszönhetően megbánhatjuk a bűneinket, ha vétkezünk. Ez azt is jelenti, hogy az engesztelésnek köszönhetően a vétkeinkkel nem bukunk meg az élet próbáján, csak akkor, ha feladjuk, és nem tartunk bűnbánatot és nem engedelmesszünk tovább.

Ezért van az, hogy Agung továbbra is minden vasárnap meghívja édesapját az egyházba. Ezért próbál kiállni a helyes mellett, még akkor is, ha a barátai nem ezt teszik. Ezért teszi meg az egyórás bicikli utat a gyülekezeti házba olyan gyakran, hogy eljárjon az ifjúsági hitoktatásra, a közös tevékenységekre, a vasárnapi gyűlésekre, a misszionáriusi előkészítő órákra, és hogy segítsen az épület takarításában.

„Nem könnyű megpróbálni olyannak lenni, mint Jézus – mondja Agung. – Néha elcsüggedek, de nem adom fel. Az Ő áldozatának köszönhetően reménykedem benne, hogy jobb ember tudok majd lenni.”

Az engesztelésnek köszönhetően van remény. És a reménynek köszönhetően az engesztelés megváltoztathatja az életünket. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Dieter F. Uchtdorf: A remény végtelen hatalma. *Liahóna*, 2008. nov. 21–24.

A REMÉNY ÍGÉRETE

„Mivel Isten hűsége állandó, így ahogy a múltban is megtartotta ígéreteit, úgy a jelenben és a jövőben is bizton reménykedhetünk az Ő ígéreteiben.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: A remény végtelen hatalma. *Liahóna*, 2008. nov. 23.

Iskolázottság

A nagyobb tudás azt a lehetőséget biztosítja számunkra, hogy nagyobb befolyással lehetünk az Úr céljainak elérésében.

Az emberek lelkének jóléte iránti hatalmas vágygal és aggodalommal Jákób „azon dolgokat illetően [szólt Nefi népehez], amik vannak, és amik eljönnek” (2 Nefi 6:4). Ők Jákób népe voltak, és szerette őket. Megtanította nekik, kik ők valójában, valamint az Úr rájuk vonatkozó ígéreteit. Miközben a Szabadítóról tanította őket, kijelentette: „Ó, mily nagyszerű Istenünk szentsége! Mert *ő minden dolgot tud*, és semmi sincs, amit *ő ne tudna*” (2 Nefi 9:20; kiemelés hozzáadva).

Ezt érdemes észben tartanotok, amikor az iskolázottság fontosságán gondolkodtok. Évszázadokkal ezelőtt, a világ egy másik részén, Ábrahám atyánk „az atyák áldásaira töreked[ett]”, és „arra vágy[ott], hogy olyan valaki legye[n], aki nagy tudással bír, és még nagyobb követője legye[n] az igazlelkűségnek, és nagyobb tudással bír[jon]” (Ábrahám 1:2).

Ti Isten szeretett fiai és leányai vagytok¹, és „a próféták gyermekei...; és azon szövetségből valóok, melyeket [Ábrahámmal] kötött az Atya” (3 Nefi 20:25). Ábrahámmal hasonlóan bennetek is megvan a képesség, hogy „nagyobb tudással bír[játok]”, miközben olyan dolgokat tanítanak nektek,

melyeket „szükséges, hogy megértsetek” (T&Sz 88:78).

Az Úr rámutatott, hogy a vágyott tudásnak magában kell foglalnia „az égben és a földön lévő, és a föld alatt lévő dolgok[at] is; azon dolgok[at], amelyek vannak, azon dolgok[at], amelyek rövidesen bekövetkeznek; otthon lévő dolgok[at]; a nemzetek háborúiról és bonyodalma-iról, valamint

Írta: Craig A.
Cardon elder

a Hetvenektől

az ezen a földön lévő ítéletek[et]; és országokat és királyságokat érintő ismeretek[et]” (T&Sz 88:79).

Miért? Miért olyan fontos iskolázottnak lenni? „Hogy minden dologban fel lehessetek készülve, amikor újra elküldelek titeket, hogy felmagszaltjátok az elhívást, amelyre elhívtalak benneteket, és a küldetést, amellyel megbízalak titeket” (T&Sz 88:80).

Ebben az egyre összetettebb világban az iskolázottság az élet egyik legfontosabb szerzeménye. És bár igaz, hogy a nagyobb iskolázottság általában a nagyobb fizikai jutalmak lehetőségéhez vezet, a bővült tudás legnagyobb értéke annak lehetősége, hogy nagyobb befolyással lehetünk az Úr céljainak megvalósításában. Ahogyan *A fiatalság erősségéért* füzetben olvashatjuk: „Az iskolázottság fontos részét képezi Mennyei Atyánk arra irányuló tervének, hogy segítsen Óhoz hasonlóvá válnod. Azt szeretné, hogy műveld az elmédet, továbbá fejleszd készségeidet, tehetségeidet és képességeidet, valamint jól teljesítsd a feladataidat, és értékeld az életet.”²

Joseph Smith próféta hasonlóképpen azt tanította: „A tudásban hatalom van. Istennek több hatalma

van, mint minden más lénynek, mert nagyobb a tudása”³.

Jó oka van annak, hogy a formális oktatás megköveteli tőletek, hogy az évek során számos olyan készséget sajátítsatok el és olyan témáról tanuljatok, melyek némelyike talán nem áll közel hozzátok, vagy nem különösebben élvezitek a tanulását. Mindazonáltal szorgalmasan kell tanulnotok, mert ez kiszélesíti a látókörötöket, és növeli elmétek azon képességét, hogy más területeken is tanulni tudjon. Sőt, az, hogy az alapvető készségek és témakörök ilyen széles skálájának vagytok kitéve, lehetőséget nyújt számotokra, hogy megtaláljátok azokat a készségeket és témákat, melyek igazán érdekelnek benneteket. Ha ezzel az érdeklődéssel folytatjátok tanulmányaitokat, lehetőségetek lesz

mélyebben elmerülni azon dolgokban, melyeket igazán élveztek.

Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa, értékes tanácsot osztott meg velünk, melyet édesapjától kapott, amikor arra buzdította őt, hogy azt tanulja, „amit annyira szeretsz, hogy ha semmire sem kell gondolnod, akkor arra gondolsz”⁴. Cardon nőtestvér és én azt tanácsoltuk a gyermekeinknek, hogy olyan tanulmányokat folytassanak és olyan karriert építsenek, melyet annyira érdekesnek találnak, hogy szinte repdesnek majd az örömtől, amikor dolgozni kell menni.

Jákób az emberek gyarlóságára és balgaságára figyelmeztette népét. Így magyarázta: „...amikor tanultak, azt gondolják, hogy bölcsek, és nem hallgatnak Isten tanácsára”. Majd a következő magasztos igazságot tette hozzá: „De jó tanultnak lenni, ha hallgatnak Isten tanácsaira” (2 Nefi 9:28–29).

Legyetek tanultak, és hallgassatok az Úrra! Meg fog áldani és fel fog virágoztatni benneteket céljai elérésében. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
2. *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2011). 9.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 280.
4. In Gerald N. Lund, “Elder Henry B. Eyring: Molded by ‘Defining Influences,’” *Liahona*, Apr. 1996, 28.

FOLYTASD A GYAKORLÁST!

Abba akartam hagyni. Vajon megtérül-e valaha is ez a sok erőfeszítés?

Írta: Willis Jensen

Nem akarok többé zongoraleckéket venni” – mondtam az édesanyámnak. Több éve jártam zongoraórára, és belefáradtam a sok gyakorlásba. Kész voltam abba hagyni. Egyébként sem játszottam valami jól. Mivel enyhén halláskárosult vagyok, és hallókészüléket kell viselnem, soha nem tekintettem magam nagy zenei tehetségnek. Rengeteg gyakorlást igényelt egy-egy dallam megtanulása.

Édesanyám egyszerűen annyit mondott erre, hogy addig kell még órákat vennem, amíg el nem tudom játszani a himnuszokat. Rengeteg panaszkodásom és a szüleim bátorítása után úgy döntöttem, nem hagyom abba.

Jó pár évvel később, és több ezer kilométerrel odébb, egy kápolnában találjuk magunkat Közép-Guatemala hegységeiben. Misszionáriusként épp egy kerületi konferencián vettem részt. Korán érkeztem, és találtam egy zongorát, így hát leültem mellé, és elkezdtem játszani a himnuszokat. A legtöbb egyházközségben és gyülekezetben kis elektromos szintetizátorok voltak,

melyeken nehéz volt játszani, ezért nagyon megörültem, hogy egy igazi zongorán játszhatok. Végül felkértek, hogy én kísérjem a gyülekezet énekét a konferencián.

Hogy mi változtatta meg ifjúkori hozzáállásomat a misszionáriusként szolgált időszakra? A zenén keresztül megéreztem a Lélek erejét.

Misszionáriusi szolgálatom során számos lehetőségem volt a korábban tanult zenei tehetségeim alkalmazására. Élveztem az éneklésre és zongorázásra adódó rengeteg lehetőséget, és szinte minden héten én játszottam az úrvacsorai gyűlésen. Soha nem felejttem el, ahogyan azok a hithű guatemalai egyháztagok énekelték a himnuszokat. Olyan himnuszokat is megtanítottam nekik, amelyeket nem ismertek, és kezdő zongoraleckéket adtam. A társaimmal énekelünk azoknak az embereknek, akiket tanítottunk. Még ha néha hamisan is énekelünk, a Lélek mindig jelen volt, hogy megérintse az emberek szívét.

Megtanultam, hogy nem számít, milyen tehetségeid vannak; mindig

fejlesztheted a zenei képességeidet. Soha nem leszek világhírű zongoraművész, és a guatemalai egyháztagok többsége valószínűleg soha nem fog a Tabernákulum Kórusban énekelni. De mindez mit sem számít. Ettől még érezni fogjuk a Lelket a zenén keresztül. Nagyon hálás vagyok, hogy a szüleim arra buzdítottak, hogy folytassam a zongorázást, és örülök, hogy tovább gyakoroltam. ■

FEJLESZD A KÉPESSÉGEIDET ÉS A TEHETSÉGEIDET!

„Az iskolázottság fontos részét képezi Mennyei Atyánk arra irányuló tervének, hogy segítsen Őhöz hasonlóvá válnod. Azt szeretné, hogy műveld az elmédet, továbbá fejleszd készségeidet, tehetségeidet és képességeidet, valamint jól teljesítsd a feladataidat, és értékeld az életet. Iskolázottságod nagy hasznodra válik majd a halandóságban és az elkövetkezendő életben egyaránt.”

A fiatalság erősségéért (füzet, 2011). 9.

ÁLLJATOK SZENT HELYEKEN!

„Bármely hely szent hely lehet, ahol ott van a Lélek.”

(Elaine S. Dalton: Az életedben lévő szent helyek.
Liahóna, 2013. jan. 51.; lásd még T&Sz 87:8.)

MEGLÁTNI A JÓT DORKÁBAN

Írta: Karinne Stacey

*Ki nem állhattuk egymást.
Vajon lehetünk-e valaha
is barátok?*

Negyedikben a legjobb osztályba jártam. Minden tökéletes volt az osztályban – kivéve Dorkát (a nevet megváltoztattuk). Szinte mindenkihez goromba volt, engem is beleértve. Láttam, hogy meglökött másokat a folyosón, sőt néha még engem is. Sírva mentem haza az iskolából, mert nem értettem, miért durva velem.

Senki sem barátkozott vele. Külön asztalnál ült ebédnél, mert senki sem akart a közelében ülni. Meséltem az anyukámnak Dorkáról, ő pedig megváltoztatta az életemet a következő bölcs szavakkal: „Talán csak barátokra van szüksége.”

Ez teljesen ledöbbsentett. Hogyan tudnék kedves lenni valakihez, aki gondolkodás nélkül kicsúfolna engem? Vonakodva bár, de úgy döntöttem, kedvesebb leszek Dorkához, és megpróbálom megérteni őt. Amint jobban megismertem, rájöttem, hogy ő tulajdonképpen kedves lány.

Hamarosan megtudtam, hogy az életem sokkal rosszabb volt, mint valaha is gondoltam volna. Erőszakos otthonban nevelkedett, és minden olyan beszélgetést került, amiben a „család” szó előfordult.

Egy nap a barátaimmal ültem az ebédlőben. Mivel Dorka goromba volt másokkal, néhány lány velem sem volt valami kedves. Hangosan csúfolni kezdtek, úgy, hogy Dorka is hallja. Olyasmiket mondtak, hogy „gyere, ülj ide hozzánk – SOHA!”. „Mi ez a szag? Ja, ez csak Dorka.” Meg ilyeneket hogy: „Tartsd magad távol tőlünk!” Csak ültem ott, és hallgattam.

Majd meghallottam egy halk hangot a az elmémben: „Tegyél valamit!” Felálltam, és éreztem, ahogy egy tucatnyi szempár rámszegeződik. „Hagyjátok abba! – mondtam. – Miért mondtok ilyen dolgokat bárkinek is? Legyetek kedvesek hozzá!” Mindenki elcsendesedett. Miközben leültem, Dorkára pillantottam. Ő megfordult, és őszinte hálával nézett vissza rám.

Hatodik osztályban közeledett a 12. születésnapom, és szerettem volna bulit rendezni néhány

barátommal. Amikor az anyukám megkérdezte, hogy szeretnék-e még valakit meghívni, ugyanazt a halk hangot hallottam a fejemben: „Hívd meg Dorkát!”

„Szeretném meghívni Dorkát” – mondtam az anyukámnak.

„Tényleg?”

Bólintottam. A szülinapi buli után a barátaim és én, beleértve Dorkát is, annyira összebarátkoztunk, hogy az iskola utolsó három hónapjában minden pénteken találkoztunk. Dorka minden alkalommal csatlakozott hozzánk, és legjobb barátok lettünk.

Most nyolcadikos vagyok, és egy másik államba költöztem, de tartom a kapcsolatot Dorkával, aki még mindig az egyik legjobb barátom. A többi barátom néha azt kérdezi, hogyan kerültünk ilyen közel egymáshoz.

„Negyedikben erőszakos volt, és többnyire utáltuk egymást” – mondom ilyenkor.

„Hát akkor hogyan lettetek ilyen jó barátok?”

„Megkerestem benne a jót. Mindenki van valami jó, és én megpróbáltam megtalálni a benne rejlő jót.” ■

Írta: Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

*A Tizenkét Apostol
Kvórumának tagjai
Jézus Krisztus
különleges tanúi.*

Hogyan szerezhettek BIZONYSÁGOT?

**A bizonyág elnyerése
tanulmányozással**

**és imádkozással
kezdődik.**

**Ezután türelemmel és állhatatosan kell
élnünk az evangélium szerint,**

majd meg kell hívnunk, és várunk kell a Lélekre.

**Joseph Smith élete kiválóan
példázza ezt a folyamatot.**

A családukra vonatkozó terv

„Családuk együtt élhet örökre Atyánk terve szerint”
(Gyermekek énekeskönyve, 98.).

Írta: Marissa Widdison

Egyházi folyóiratok
Igaz történet alapján

Anyu és apu ágyán ültem, és szörnyen hiányoltam őket, amikor megszólalt a telefon.

„Szia, Levi! Képzeld, mi történt! – mondta Apa. – Nora húgod ma délután megszületett!”

Hallottam, hogy apu boldog, de a hangja furcsa volt – mintha aggódna.

„Mekkora?” – kérdeztem, azon tűnődve, vajon tényleg tudni szeretném-e a választ.

Apu hallgatott egy pillanatig.

„Majdnem 1000 gramm” – mondta. Most már határozottan aggódást hallottam ki a hangjából. Norának karácsony környékén kellett volna megszületnie, de még csak szeptembert írtunk. „Valóban nagyon pici – folytatta Apa. – Ne felejts el imádkozni érte, Levi. És imádkozz értünk is, hogy bízni tudjunk abban, hogy Mennyei Atyánk tudja, mi a legjobb a családuknak.”

Miután letettem a telefont, kimentem a konyhába és elővettem egy csomag babot, amiből Anyu levest akart főzni. A csomagoláson az állt, hogy körülbelül annyi a súlya, amennyi Noráé. A kezembe fogtam, és megpróbáltam elképzelni, hogy nézhet ki egy ekkora kisbaba.

„A lelke most jött Mennyei Atyánktól” – gondoltam, emlékezve arra, hogy mit tanultam a földi élet előtti életről és a szabadulás tervéről. Tudtam, hogy ha el is veszítjük Norát, újra találkozni fogunk vele, mert a családukat örökre összepecsételték, de reméltem, hogy velünk marad a földön.

A következő néhány hónapban Anyu és Apu sokat voltak a kórházban. Nagymama és Nagyapa átjöttek hozzánk, hogy vigyázzanak rám és a kistestvéreimre. Az egyházközség böjtölt és imádkozott a családunkért, a Segítőegyletből pedig néhány kedves nőtestvér ebédet hozott nekünk néhányszor. Mindenki arra volt kíváncsi, hogy van Nora.

Egyik este Anyu és Apu összehívtak minket a nappaliba. Elmondták, hogy Apu és a püspök elmennek a kórházba, hogy áldást adjanak Norának. Miután Apu elment öltönyt és nyakkendőt viselve, Anyu leültetett minket a kanapé köré, hogy elmondjunk egy imát.

„Kérünk, áldd meg Aput, miközben papsági áldást ad Norának” – imádkozott Anyu. A hangja ellágyult. „És kérünk, ha ez a Te akaratod, engeddd meg, hogy Nora hazajöjjön hozzánk és egészséges legyen.”

Miközben imádkoztunk, éreztem, ahogy a Szentlélek betölti a

szobát békével és szeretettel. Olyan volt, mintha Mennyei Atyánk azt mondaná, hogy bármi is történjen Norával, az az Ő tervének része.

Amikor Apu aznap este hazajött, elmondta, hogy valami csodálatos dolog történt a kórházban. Nora kórterme általában hangos és zajos volt. Rengeteg gép és monitor volt benne riasztókkal és villogó lámpákkal, a nővérek és az orvosok pedig folyamatosan a csecsemők körül sürgölődtek. Amikor azonban Apu és a püspök megérkeztek, teljesen más volt a hangulat. Az összes

gép csendes volt, az ápolók pedig olvasgatva vagy csendben figyelve ültek a kisbabák mellett. Apu és a püspök meg tudták áldani Norát anélkül, hogy megzavarták volna őket.

Nem tudom, hogy Nora itt fog-e felnőni a földön, vagy hamarosan visszatér-e, hogy Mennyei Atyánkkal éljen, de azt tudom, hogy Mennyei Atyánk meghallja és megválaszolja az imáinkat, és békességet érzek, amikor arra gondolok, hogy családunk *minden* tagja számára van egy terve. ■

Gyere, nézzük meg az egyháztörténet egyik fontos helyszínét!

2 HÁZ, AHOL JOSEPH SMITH ÉLT

Írta: Jan Pinborough Egyházi folyóiratok

A New York állambeli Palmyrában kezdődött Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza **visszaállítása** 193 évvel ezelőtt. Luke, Rachel és Julia S. ellátogattak erre a különleges helyre, hogy még több mindent megtudjanak arról, hogy hol élt Joseph Smith próféta, és hogyan segített visszaállítani az egyházat a földre.

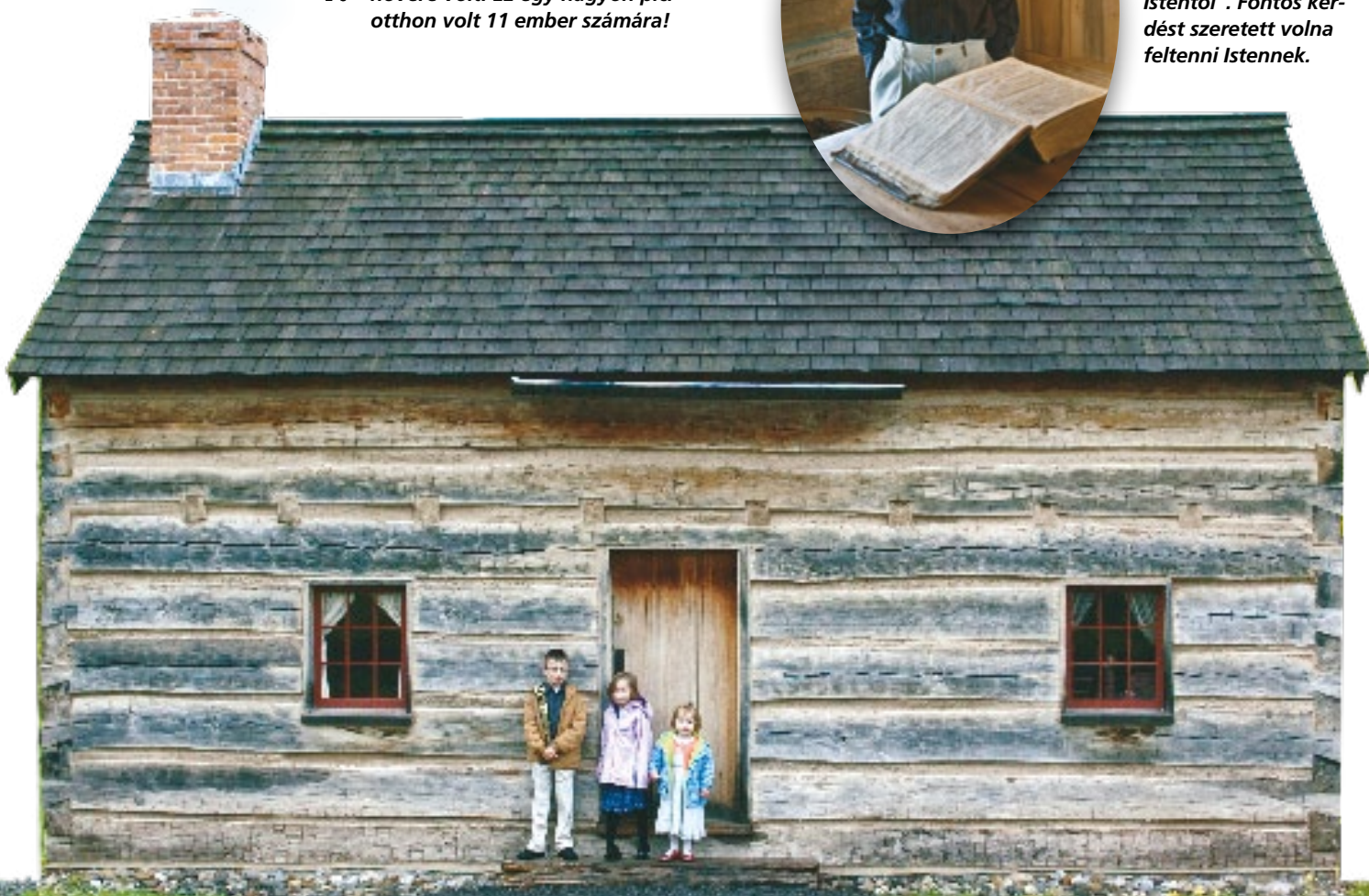
A RÖNKHÁZ

Ezt a rönkházat annak az épületnek a mintájára építették, ahol Joseph 12 és 19 éves kora között élt.

1. *Josephnek öt fivére és három nővére volt. Ez egy nagyon kicsi otthon volt 11 ember számára!*

2.

A család gyakran gyűlt össze a konyhaasztal körül, hogy együtt olvassanak a Bibliából. Amikor 14 éves volt, Joseph elolvasta a Jakab 1:5-öt: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől”. Fontos kérdést szeretett volna feltenni Istennek.

3.

1820 koratavaszán Joseph kiment az otthonukhoz közeli ligetbe, és arról imádkozott, hogy melyik egyházhoz csatlakozzon. Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus megjelentek neki, és azt mondták, hogy egyik egyházhoz se csatlakozzon. Jézus azt mondta, hogy Joseph fog segíteni visszahozni az Úr egyházát a földre.

4.

A családból mind a hat fiúgyermek az emeleti szobában aludt. Egy éjjel, amikor Joseph 17 éves volt, Moróni angyal megjelent neki háromszor, és mesélt neki az aranylemezekről. Elmondta, hogy Joseph fogja lefordítani és kiadni a Mormon könyvét. Joseph négy évvel később kapta meg a lemezeket.

A FAHÁZ

Amikor Joseph 19 éves volt, a családja új házba költözött. Ott élt, amikor megkapta az aranylemezeket a Kumóra dombon.

5. Néhány ember megpróbálta ellopní az aranylemezeket. Joseph a kandalló előtti téglák alá rejtette őket.

6. Joseph nővérei, Sophronia és Katherine, ebben a kis hálószobában aludtak. Egy éjjel Joseph rongyokba csavarta a lemezeket, és az ágyban fekvő két kislány között rejtette el.

Jézus Krisztus és az első látomás

Az első látomás – amikor Joseph Smith látta Mennyei Atyánkat és Jézus Krisztust – volt a kezdete annak, hogy Jézus Krisztus egyháza újra visszakерüljön a földre.

Az első látomásból Joseph Smith megtudta, hogy Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus két különálló lény.

A szentírásokból három olyan alkalomról tudunk, amikor Mennyei Atyánk bemutatta az Ő Fiát, Jézus Krisztust. Az első látomás egyike ezeknek (lásd Joseph Smith története 1:17). A másik két alkalom az volt, amikor a Szabadító ellátogatott a nefitákhoz, és amikor megkeresztelkedett (lásd 3 Nefi 11:7; Máté 3:17).

A mi oldalunk

A 11 éves Carolina L. venezuelai, és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában nőtt fel. Mindig is el szeretett volna menni a Venezuelai Caracas templomba. 2012 márciusában életében először látogatott el a templomba. Nagyon boldog volt.

Amikor elmentem a templomba, nagyon jól éreztük magunkat az apukámmal és a fivéremmel, Ryannel, míg az anyukám és egy barátja bent voltak egy ülésen. Nagyon áhítatos voltam, amikor a templom várokszobájában ültem. Örültem, hogy Mennyei Atyánk házában lehetek, és hogy a Lelken keresztül érezhetem az Ő szeretetét és kedvességét. Szeretem az Úr házát.

Jorge M., 6 éves, Costa Rica

Ezen a rajzon a Paraguayi Asunción templom látható. Nagyon boldog vagyok, mert hamarosan örökre összecsapcsolódik a családommal. Hálás vagyok Mennyei Atyámnak, amiért adott nekem egy családot.

Helem N., 5 éves, Paraguay

Különleges családom van. A gyülekezeti házatól hat óránál is tovább van tőlünk, de mindig elmegyünk, amikor csak tudunk. Az apukám áldja meg az úrvacsorát számunkra minden vasárnap, és anyukám pedig az Elemiben tanít engem. Évente egyszer ellátogatunk a Brazíliai Recife templomba. Amikor elég idős leszek, elmegyek misszióba. Mindennap tanulmányozom a szentírásokat és imádkozom. Megpróbálok örömet okozni Mennyei Atyámnak azért, hogy jó fiú vagyok. Nagyon szeretem az evangéliumot.

Kevin L., 8 éves, Brazília

A kishúgom, Omega, és én szeretjük a templomot nézni. Amikor az egyházközségünk ellátogat a Mexikói Monterrey templomba, éjjelkor indulunk el otthonról, és hat órát utazunk, hogy odaérjünk. Tudom, hogy a templom az a hely, ahol a családok örökkévalókká válhatnak. Nem sokára Tuxtla Gutiérrezbe költözünk. Ott is van egy templom, és azt gyakrabban tudjuk majd látogatni. Hálás vagyok a templomokért.

Helem N., 4 éves, Mexikó

Amikor beléptem a Guatemalai Quetzaltenango templomba, hatalmas békességet éreztem. A felszentelés alatt nagyon boldog voltam. A beszédek a szívem legmélyéig hatoltak.

Juan G., 11 éves, Guatemala

Solene S., 6 éves, Brazília

Készen állok az

Írta: Merillee Booren

Igaz történet alapján

„...nem félelemnek lelkét adott
nékünk az Isten; hanem erőnek...
lelkét” (2 Timótheus 1:7).

Niki nyugtalanul mocorgott a székén, miközben az Elemiben a többi gyermeket hallgatta, ahogy felváltva olvasnak a szentírásokból. Remélte, hogy rá soha nem kerül sor.

Niki egy diszlexia nevű tanulási nehézséggel küzdött. Amikor ránézett egy könyvben a betűkre, úgy tűnt, hogy azok össze-vissza szaladgálnak és helyet cserélnek az oldalon. Amikor hangosan olvasott, a szavakat lassan és néha rossz sorrendben

olvasásra

sikerült kimondania. Néha olyan szavakat is felolvasott, melyek egyáltalán nem voltak ott.

Minél közelebb került ahhoz, hogy rá kerüljön a sor, Niki annál jobban félt. Amikor végül ő következett, nem bírta tovább.

„Ki kell mennem a mosdóba” – mondta hirtelen, és felugrott a székeről, a földre ejtve a szentírásait. Niki elszaladt a folyosó végén lévő mosdóba. Örült, hogy rajta kívül nem volt ott senki. Megállt a sarokban, és elsírta magát.

Néhány perccel később hallotta, ahogy Juhász nőtestvér a mosdó felé közeledik és őt szólongatja. „Mi a baj, Niki?”

Niki nem tudta, mit mondjon. Annyira szégyellte magát. A többi gyerek közül senkinek nem volt ilyen gondja. „Nem tudok olvasni!” – mondta sírva, és a kezébe temette az arcát.

„Nem tudsz olvasni? – kérdezte Juhász nőtestvér csodálkozva. – De hát hallottalak beszédet mondani az Elemiben. Tudom, hogy tudsz olvasni.”

Niki megrázta a fejét. „Meg szoktam tanulni a beszédeimet. Újra és újra elgyakorolom őket, hogy ne kelljen olvasnom az emberek előtt. Nem tudok hangosan olvasni, vagy

ha megpróbálom, sokat hibázom. Nem szeretném, hogy a többi gyerek kinevessen.”

„Ó, Niki, nagyon sajnálom. Addig nem foglak felszólítani olvasni, amíg nem állsz készen rá – mondta Juhász nőtestvér. – És nem hiszem, hogy bárki is kinevetne téged az osztályban. Ők a barátaid.”

„Az iskolában kinevetnek a gyerekek” – suttogta Niki.

Juhász nőtestvér letörölte Niki könnyeit. „Gyere vissza az osztályba. Majd meglátod, hogy ők nem nevetnek rajtad” – mondta.

Visszasétáltak együtt a terembe. Niki barátja, Betti, Niki mellett foglalt helyet, és éppen Niki szentírásainak összegyűrdött lapjait simítgatta. Niki leült, Betti pedig visszaadta neki a szentírásait.

„Ki szeretne következőnek olvasni?” – kérdezte Juhász nőtestvér.

„Niki jön” – mondta az egyik fiú az osztályból.

Niki tétovázott, de körbenézett, és látta az osztálytársai kedves mosolyát. Juhász nőtestvér bólintott és mosolygott. Niki izgult, de megtalálta a megfelelő részt, és elkezdett olvasni.

Lassan jöttek a szavak. Néhányszor hibázott, de amikor elakadt, Betti halkán Niki fülébe suttogta a helyes szót. Niki nem olvasott olyan jól, mint a többi gyerek az osztályban, de senki sem nevette vagy gúnyolta ki. Ezután más folytatta az olvasást, az óra pedig folytatódott tovább.

Amikor óra után kísértáltak az Elemiből, Juhász nőtestvér oda-súgta Nikinek, hogy büszke rá. Niki hálás volt, hogy nem kell többé rejtegetnie a problémáját. „Tovább gyakorlok majd” – gondolta, és elmosolyodott, tudván, hogy jó barátai vannak az egyházban, akik végig támogatni fogják. ■

Ennek a leckének és tevékenységnek a segítségével többet tanulhatsz az Elemi e havi témájáról.

Mennyei Atyám szeret engem, és terve van a számomra

Frissen sült sütemény illata töltötte be a konyhát, miközben Dani segített a nagymamának a következő adagot a tepsire tenni. Nagyi rámosolygott. „Na, ki szeret téged nagyon?” – kérdezte.

Dani arra gondolt, hogy nagyi mindig a kedvenc süteményét süti

neki, és mindig van nála papír, mert tudja, hogy szeret rajzolni. „Te!” – válaszolta Dani.

„Így van – mondta Nagymama. – Régebb óta ismerlek, mint bárki, az anyukádat és az apukádat kivéve. De van valaki, aki még nálam is régebb óta ismer téged.”

„Kicsoda?” – kérdezte Dani.

„Valaki, aki már azelőtt szeretett, mielőtt a földre jöttél volna” – mondta Nagymama.

„Ó! – kiáltotta Dani. Mennyei Atyánkra gondolsz?”

„Igen” – mondta Nagymama, és átölelte Danit,

mire ő elmosolyodott. A tudat, hogy szeretik őt, melegséggel töltötte el.

Az idei közös foglalkozáson még többet fogsz tanulni arról a csodálatos igazságról, hogy Isten gyermeke vagy. Mennyei Atyánk ismer és szeret téged. Terve van a számodra, hogy segítsen egy nap visszatérned Óhoz, hogy Vele együtt élhessél. ■

Dal és szentírás

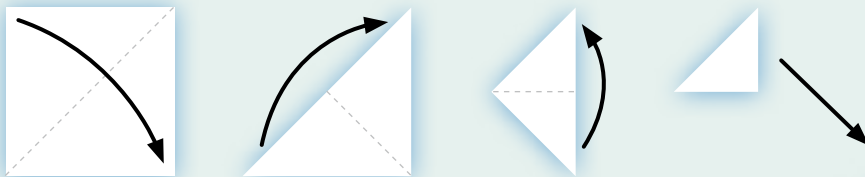
- Isten gyermeke vagyok. (Gyermekek énekeskönyve, 3.)
- Rómabeliek 8:16

Hópehely készítés

1. Hajts félbe átlósan egy 20 x 20 centiméteres papírlapot, majd hajtsd félbe még kétszer.
2. A megadott minták közül válaszd ki, hogy kislányos vagy kislányos hópehely szeretnél, és vágd ki belőle a sárgával színezett részt.
3. Zsírkréta vagy színes ceruza segítségével színezd ki a hópehelyen lévő figurát. Az

egyes alakokat más-más színnel is színezhetsz, hogy mindegyik valamilyen egyedi oldaladat mutassa.

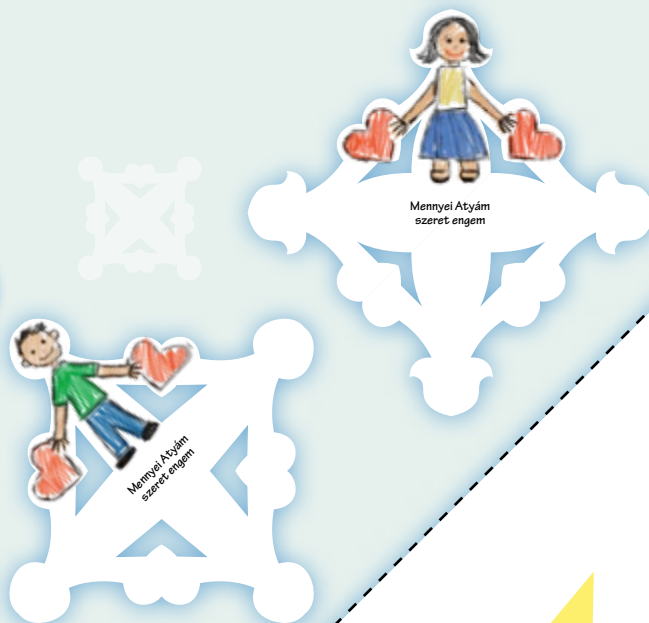
4. A hópehely közepére írd fel: Mennyei Atyám szeret engem. Ez majd emlékeztetni fog arra, hogy Mennyei Atyánk mindent tud rólad, és nagyon szeret téged.

lány

Ötletek családi beszélgetéshez

- Csakúgy, ahogy a hópehelyek különböző alakúak és méretűek, a gyermekek is sajátos jellemvonásokkal rendelkeznek, melyek minden gyermeket egyedivé tesznek. Miután elkészítettétek a hópehelyeket, körbeadhajthatjátok azokat egymásnak, és felváltva mondhattok minden családtagról egy-egy különleges tulajdonságot, illetve kifejezhetitek az egymás iránti szereteteket. Ezután mondjátok el mindegyik családtagnak, hogy Mennyei Atyánk ismeri és szereti őt.
- Egy tükröt is körbeadhajthatok, és megkérhettem minden családtagot, hogy nézzen bele, miközben megbeszélitek az alábbi gondolatokat: Isten gyermeke vagy. Mennyei Atyád nagyon szeret téged. Mielőtt a földre jöttél, együtt éltél Vele a mennyben. Ezért hívjuk Őt Mennyei Atyánknak. Ő azt szeretné, hogy boldog legyél, és egy nap visszatérj Hozzá. Honnan tudod, hogy Mennyei Atyád szeret téged?

fiú

Evelin templomi bizonytsága

Írta: Miche Barbosa és Marissa Widdison

Igaz történet alapján

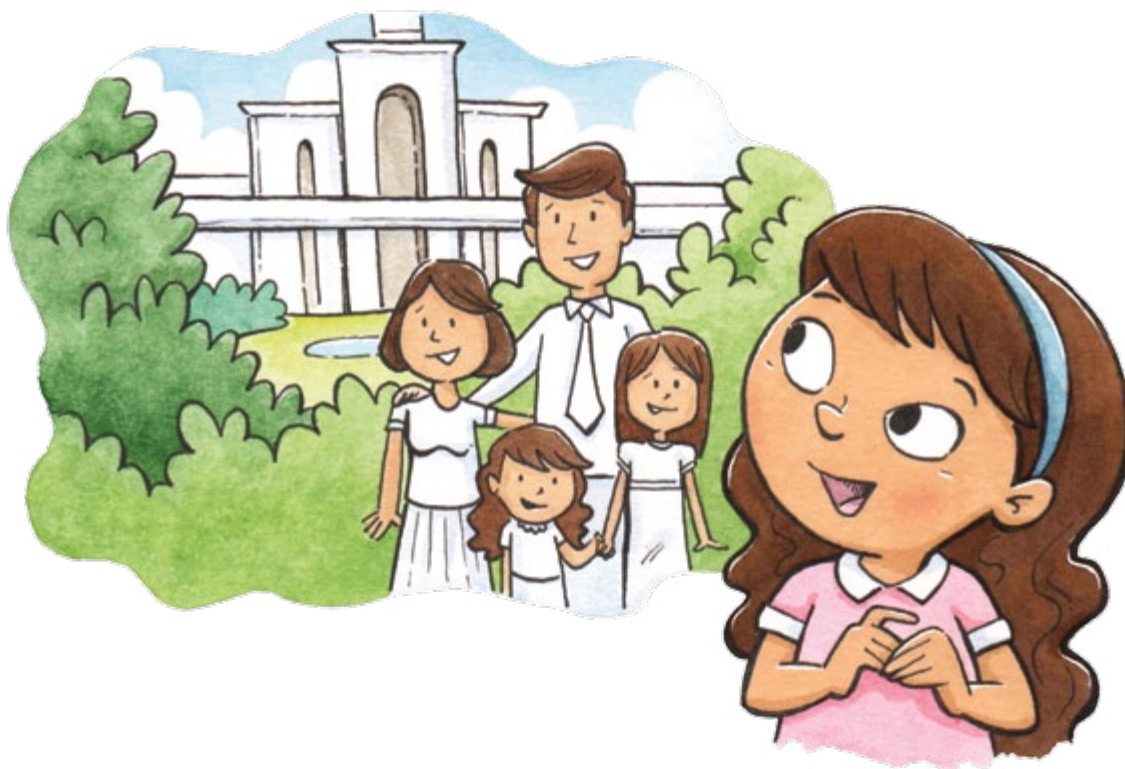
Evelin nagyon szeretett Elemibe járni. Mindig jelentkezett, hogy ő mondja az imát. A tanítóinak is szeretett segíteni.

De Evelin ma fog először beszédet mondani. Miközben a terem elejébe ment, összerándult a gyomra, és a szíve is egyre gyorsabban vert. Ta-tamm. Ta-tamm. Ta-tamm.

„Sziaztok – mondta Evelin, amikor a terem elejébe ért. – Evelinnek hívnak. A családom nemrég elment a templomba, hogy örökre együtt lehessünk.”

Evelin mesélt az elemis gyerekeknek a fehér ruháról, melyet viselt. A templom is nagyon fehér volt. Elmondta, hogy a szüleivel és a nővérével egymáshoz pecsételték őket örökre.

„Tudom, hogy Mennyei Atyánk szeret minket – mondta Evelyn. – Engedi, hogy elmenjünk a templomba, hogy örökre együtt lehessünk a családukkal.”

Evelin visszaült a helyére. Nagyon boldog volt. Úgy érezte, mintha meleg fény ragyogná át a testét. Boldog volt, hogy elmehetett a templomba. ■

Templomi bizonyosság

Evelin elmesélte, milyen volt, amikor a családjához pecsételték a templomban. Lássuk, találsz-e néhány olyan dolgot Evelin szobájában, amit az elemis beszédében említett. Találsz egyéb elrejtett tárgyakat is?

AZ EGYHÁZ HÍREI

További egyházi hírek és események megtekintéséhez látogasson el a news.lds.org oldalra!

Segíteni a fiataloknak hatékony tanulókká és tanítókká válni

Írta: **Michael Barber**

Tananyagfejlesztő, Papsági Részleg

A Jöjj, kövess engem: Tanulási forrásanyagok fiataloknak című új, fiataloknak szóló tananyag négy módot mutat arra, hogy a szülők, tanítók és vezetők miként segíthetnek a fiataloknak az evangéliumhoz való megtérésben.

A Jézus Krisztus fiatalkoráról szóló egyik szentírásbeli feljegyzésből megtudhatjuk, hogy a 12 éves Szabadítót egyszer „a templomban, a doktorok között ülve [találták], a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket.

És mindnyájan, a kik őt hallgatták, elálmélkodának az ő értelmén és az ő feleletein” (Lukács 2:46–47).

A Szabadító már fiatal korától fogva tevékenyen részt vett az evangélium tanulásában és tanításában. A templomban olyanoknak tanította az evangélium tantételeit, akiket akkor nála sokkal tapasztaltabbnak és tanultabbnak tartottak. Ő azonban tudta, hogy az evangélium tanulása és tanítása az Ő Atyja dolgainak részét képezi (lásd Lukács 2:49), és az Ő földi küldetésének is a középpontjában áll.

Kétségtelen, hogy Jézus Krisztus még fiatalon is egy kivételes evangéliumi tanuló és tanító volt; mégis képes volt fejlődni a tan megértésében és tanításában. A szentírások kijelentik, hogy „kegyelemről kegyelemre haladt..., míg teljességet nem kapott” (T&Sz 93:13). Miközben a fiatalok

következetesen ahhoz igazítják az életüket, amiről tudják, hogy igaz, ők is valóban képesek lesznek megtérni a Szabadítóhoz és az Ő evangéliumához, és „sort sorra, előírást előírásra” (2 Nefi 28:30) tud növekedni a bölcsességük.

KRISZTUS EMMAUSBAN, KÉSZÍTETTE: WALTER RANE © IRI

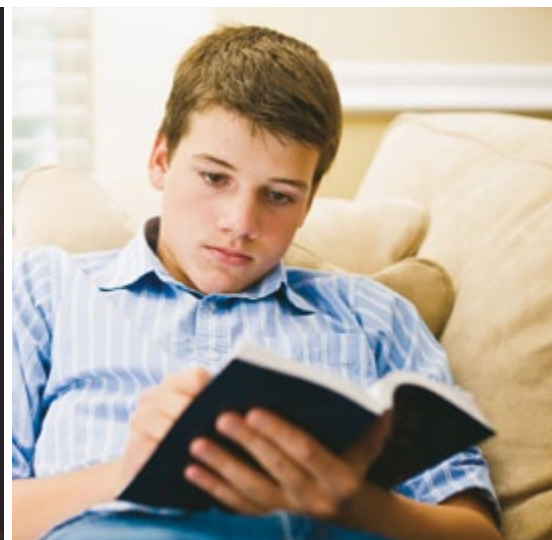
A lelki felkészülés – a tanulás, az ima és a böjt – a tanítónak és a tanulóknak egyaránt segít abban, hogy érezze a Lélek hatását.

Az új ifjúsági tananyag egyik kalauzában az Első Elnökség kijelenti: „Az Úr hívott el benneteket, hogy segítsetek a fiataloknak megtérni az evangéliumhoz.”¹ Miközben a Szabadító szolgálatát tanulmányozzuk és követjük, képesek leszünk hatékonyan támogatni a fiataljainkat azon erőfeszítéseikben, melyek során Jézus

Krisztus evangéliumát tanulják, tanítják és a szerint élnek. A Szabadítóhoz hasonlóan mi is felkészülhetünk lelkileg, reagálhatunk a fiataljaink szükségleteire, buzdíthatjuk őket evangéliumi igazságok felfedezésére, és felszólíthatjuk őket, hogy térjenek meg hitbéli cselekedeteik által.

Lelki felkészülés

Halandó szolgálata előtt a Szabadító lelkileg is felkészítette magát szorgalmas tanulmányozás, ima és

böjt által. „...elvezette [Őt] a Lélek a pusztába, hogy Istennel legyen”, és ott „negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala” (lásd Joseph Smith fordítás, Máté 4:1; Máté 4:2). Böjtje végén a Szabadítónak a gonosz egy sor kísértésével kellett szembenéznie. Jézusnak segítségére volt az előzetes szentírás-tanulmányozás, mivel

minden egyes kísértésre a szentírások egy-egy versével reagált (lásd Máté 4:3–10). A lelki felkészültség által nem csupán arra volt képes, hogy élete során sikeresen legyőzze a kísértést, hanem arra is, hogy az evangéliumot egész élete során hatékonyan tanítsa.

A tanításokhoz több felkészülésre van szükség annál, mint hogy csak egy gyors pillantást vetünk tanítás előtt a lecke anyagára a kézikönyvben. Az Úr ezt parancsolta: „Ne szavam hirdetésére törekedj, hanem először törekedj szavam elnyerésére” (T&S 11:21). Lelkileg felkészülünk, amikor az igaz tan elsajátításához imádságos lélekkel tanulmányozzuk a szentírásokat és az élő próféták szavait. Amikor ily módon készülünk fel, a Szentlélek megerősíti számunkra a tan igazságát, és élményeket juttat eszünkbe az evangélium szerinti életünkből, hogy azokat megoszthassuk másokkal.

Miközben a Perui Lima Surco cövekben élő Estefani Melero a fiatal nőket a személyes kinyilatkoztatás fontosságáról tanította, a lélek arra buzdította, hogy ossza meg azt az élményét, amikor 14 évesen bizonyosságot akart szerezni. Bizonyosságot tett a fiatal nőknek arról, hogy miközben buzgón imádkozott, hogy tudhassa az evangélium igazságát, úgy tűnt, mintha egy hang ezt suttogná a szívének: „Tudod, hogy igaz, Estefani. Mindig is tudtad.”

Ahogy a tant tanuljuk és aszerint is élünk, többé válunk egyszerű tanítóknál – az igazság tanúi leszünk.

Elgondolkodtató kérdések:
Milyen más szentírások mutatnak még rá arra, hogy a Szabadító miként készítette fel magát a tanításra? A tanításra való felkészülésedért tett saját erőfeszítéseid miként befolyásolták az üzeneted hatékonyságát?

A szükségletekre való összpontosítás

A Szabadító, egy gazdag, fiatal uralkodóval beszélgetve megmutatta, hogy Ő ismeri az általa tanított emberek

uralkodó szívében „még egy fogyatkozás van”, Jézus felszólította, hogy adja el mindenét, ossza szét a szegényeknek, majd pedig kövesse Őt. (Lásd Lukács 18:18–23.) Amikor kinyilatkoztatásért imádkozunk, majd pedig tudomásunkra jut, hogy mi érdekli a fiatalokat, mik a reményeik és vágyaik, akkor a Szabadítóhoz hasonlóan mi is tudni fogjuk, hogy miként tanítsuk és miként szólítsuk fel őket arra, hogy személyes és jelentőségteljes módon éljenek az evangélium szerint.

A fiatalok erősítik egymást, amikor megosztják az evangélium szerinti élettel kapcsolatos tapasztalataikat.

szükségeit. Az uralkodó a következő kérdéssel kezdte a beszélgetést: „Mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?” Miután a Szabadító tanított neki a parancsolatoknak való engedelmesség fontosságáról, az ifjú uralkodó így válaszolt: „Mindezeket [a parancsolatokat] ifjúságomtól fogva megtartottam.” Tudva azt, hogy az

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke azt mondta, hogy a fiataljaink ellenséges területen nevelkednek.² Szülőkként és tanítókként értenünk és tudnunk kell, hogy fiataljaink milyen nehézségekkel néznek szembe. Kevon Toutai, a Colorádói Columbine Cövek fiatalok Vasárnapi Iskolájának egyik

tanítója ezt mondta: „Azon kihívásokkal kapcsolatos tanításokra, melyekkel a fiatalok szembesülnek, nem lehet egy kézikönyvből felkészülni. Ehhez tanítókként személyes kinyilatkoztatást kapunk, mely által képesek vagyunk előrehaladni és felkészíteni a fiataljainkat arra, hogy mindennap harcba szálljanak Sátán ellen. Megtapasztaltam, hogy nem lehet vasárnap egyszerűen csak megjeleni egy kézikönyvvel, és abból letanítani egy leckét.”

Elsődlegesen a szülők felelőssége, hogy segítsenek gyermekeiknek az evangéliumi igazságok felfedezésében, azonban minden fiatal férfi és fiatal nő egyéni felelőssége az, hogy még teljesebb mértékben megtérjen. A fiatalok vezetői és tanítói is támogatják ezen erőfeszítéseket.

Amennyiben segíteni szeretnénk a fiataloknak az evangéliumról tanulni és a szerint is élni, ahhoz a szülők, vezetők, tanácsadók és tanítók közös erőfeszítésére van szükség. A Szentlélek sugalmazására törekedve hatékonyan taníthatjuk azt a tant, mely fel fogja készíteni a fiataljainkat az előttük álló kísértésekre és kihívásokra.

Elgondolkodtató kérdések:
Mennyiben más a világ most, mint akkor, amikor te voltál fiatal? Most mit

látsz, milyen kihívások érik a fiatalokat? Amennyiben megértik azokat, az evangélium mely tanai fognak segíteni nekik szembesülni ezekkel a kihívásokkal?

Szólítsuk fel a fiatalokat arra, hogy fedezzenek fel evangéliumi igazságokat!

A Szabadító úgy tanította a tanítványait, hogy közben biztatta is őket arra, hogy leljenek rá az igazságra és nyerjenek személyes bizonytságot. Amikor a nefitákat tanította, ezt mondta:

„Úgy látom, gyengék vagytok, és nem tudjátok megérteni minden szavamat, amiről az Atya azt parancsolta nekem, hogy mondjam most el nektek.

Menjetek hát el az otthonaitokba, és gondolkozzatok el azokon a dolgokon, amiket mondtam, és kérjétek az Atyát az én nevemben, hogy megérthessétek őket, és készítsétek elő elméteket a holnapi napra” (3 Nefi 17:2–3).

A krisztusi tanítás többet jelent az információk pusztá átadásánál. Segíteni is kell a tanulóknak abban, hogy maguktól értsék meg a tant. Noha kísértést érezhetünk arra, hogy csupán prédikáljunk nekik az evangéliumról, hatékonyabbak tudunk lenni, amikor segítünk nekik maguktól rájönni a válaszokra, hogy saját bizonytságot nyerhessenek. Így megtaníthatjuk nekik, miként találhatnak választ más kérdésekre is. Ahogyan azt a *Jöjj, kövess engem: Tanulási forrásanyagok fiataloknak* című új tananyag is hangsúlyozza, arra is felkérhetjük őket, hogy osszák meg az evangélium szerinti étellel kapcsolatos tapasztalataikat, és tegyenek bizonytságot a kortársaiknak mindazon dolgokról, melyekről tudják, hogy igazak.

FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: CHRISTINA SMITH

Kim B. Clark elder, aki területi hetvenes és a BYU–Idaho elnöke, nemrég megosztott egy történetet egy diakónusok kvórumáról, ahol a tanácsadójuk éppen az imáról beszélgetett velük. A diakónusok kvórumának elnöke egyszer csak feltette a kezét, majd ezt mondta: „Szeretnék feltenni egy kérdést a kvórumnak. Hányan lennének közületek hajlandóak elkötelezni magukat arra, hogy ezen a héten minden reggel és este imádkozzanak?” A kvórum tagjai mind felemelték a kezüket, kivéve egy fiatal férfit, aki nem volt biztos benne, hogy teljesíteni tudja ezt a feladatot. A tanácsadó hátradőlt, és figyelte, amint a kvórum tagjai a társukat tanították és bizonyosságot tettek neki az imáról, építve ezzel az önbizalmát, hogy képes legyen elfogadni a kihívást.

Elgondolkodtató kérdések:
Észrevételeid szerint a tanítók miként biztatják az osztály tagjait arra, hogy aktív szerepet vállaljanak a tanulásban? Hogyan tudsz segíteni a fiataloknak, akikkel együtt dolgozol, az evangéliumi szokások kialakításában? A beszélgetéseken kívül milyen más módokon tudnád bevonni a fiatalokat az evangéliumról való tanulásba?

A megtérés elősegítése

A megtérés egy élethosszig tartó folyamat, melybe az evangéliumról való mindennapos tanulás és az a szerinti élet is beletartozik. A megtéréshez többre van szükség az evangéliumról való tudásnál. Megköveteli, hogy *cselekedjünk*, és *váljunk is valakivé* általa.³ A Szabadító, miután a tanítványainak az irgalmas szamaritanus könyörületességéről tanított, egy kihívást adott nekik: „Eredj el, és te is

a képen cselekedjél” (Lukács 10:37). Arra buzdította őket, hogy az igének ne csak hallgatói legyenek, hanem hogy hit által cselekedjenek is az Ő tanításai szerint.

Biztatnunk kell a fiataljainkat arra, hogy szorgalmasan éljenek az evangélium szerint, mivel a megtérés általában nem csupán egyetlen tanítási pillanatban fog megtörténni. A megtérés leginkább akkor következik be, amikor a fiatalok megértik az igaztant, és kialakítják az evangéliumi tanulmányozás és igazlelkű élet szokásait, ahogyan arra a *Kövessetek!* című himnuszunk is biztatja őket.

A Coloradói Arapahoe Cövekben szolgáló egyik Fiatal Nők elnök, Krista Warnick, ezt mondta: „A fiatalokat napjainkban olyan kihívások tömkelege éri, melyekről én még csak nem is hallottam, csak amikor már jóval idősebb voltam. A bizonyosságom nagyrészt akkor alakult ki, amikor elköltöztem otthonról, és a Fiatal Nők osztályaiban tanultakat elkezdtem a gyakorlatba ültetni. Amikor kihívásokat adunk a fiataloknak, és lehetőségeket biztosítunk nekik arra, hogy gyakorolják a hitüket, az segíteni fog nekik, hogy már sokkal fiatalabb korukban lefektessék a bizonyosságuk alapjait.”

A megtérés kihívása nem csupán abban áll, hogy tanulunk az evangéliumról, hanem hogy meg is változunk a tanultak miatt. Segítenünk kell a fiataloknak megérteni, hogy a „hatalmas szívbéli változás” (Alma 5:14) nem egy pillanat alatt történik, hanem fokozatosan, miközben következetesen kialakítják a tanulási szokásaikat, rendszeresen imádkoznak és betartják a parancsolatokat. Miközben mindezt megteszik, észre fogják venni, hogy

vágyaik, hozzáállásuk és tetteik megváltoznak, és Mennyei Atyánk akaratát kezdik tükrözni.

Elgondolkodtató kérdések:
A te életedben az evangéliumról való tanulás és az a szerinti élet milyen szerepet játszott a megtérésedben? Hogyan erősítettek meg a szüleid, egyházi tanítóid és vezetőid?

A fiataljaink támogatása

A *Jöjj, kövess engem* című kézikönyv csupán kis részét képezi a fiatalok támogatása irányában tett erőfeszítéseinknek. A fiatalok azon egyéni felelősségén túl, hogy még teljesebb mértékben térjenek meg, a „szülők elsődleges felelőssége, hogy segítsenek gyermekeiknek megismerni Mennyei Atyánkat és az Ő Fiát, Jézus Krisztust”⁴. Mi, akik a fiatalokkal dolgozunk, képesek vagyunk támogatni a szülőket, és követni a Szabadító példáját, amikor lelkileg felkészülünk és a fiatalok szükségleteire koncentrálnak, ösztönözzük őket, hogy fedezzék fel az evangélium igazságait, és lehetőséget adunk nekik arra, hogy hit által cselekedve megtérjenek. Miközben törekszünk Jézus Krisztus példáját követni, jobb tanulókká és tanítókká válunk, valamint segítünk közösségeink és egyházunk jövőbeni vezetőinek maguknak is hatékony tanulókká és tanítókká válni. ■

JEGYZETEK

1. *A Szabadító módján tanítani az evangéliumot* (kalauz a *Jöjj, kövess engem: Tanulási források fiataloknak* [2012] című könyvhöz), 2.
2. Lásd Boyd K. Packer: *Tanács a fiataloknak. Liahóna*, 2011. nov. 16.
3. Lásd Dallin H. Oaks: *A kihívás, hogy váljunk valakivé. Liahóna*, 2001. jan. 40.
4. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 1.4.1.

A fiataloknak szóló új tananyaggal kapcsolatos további információért látogass el az lds.org/youth/learn honlapra.

Az egyház új ifjúsági tananyagot vezet be a 2013-as évre

E hónaptól kezdődően a tanítók és vezetők az egész egyházban elkezdik bevezetni a *Jöjj, kövess engem: Tanulási forrásanyagok fiataloknak* című új ifjúsági tananyagot, melyet először egy szeptemberi Első elnökségi levélben jelentettek be.

Az lds.org/youth/learn honlapon a Fiatal Nők, az ároni papság, valamint a Vasárnapi Iskola tanítói 23 nyelven találhatnak leckéket. E leckék mindegyikét ki lehet nyomtatni. Az internet-hozzáféréssel nem rendelkező területeken élők vegyék fel a kapcsolatot a helyi papsági vezetőjükkel, hogy megtudják, az ő területükön miként kerül bevezetésre a *Jöjj, kövess engem!* című tananyag.

Az Első elnökségi levélben ez áll: „Az új tananyag alapvető evangéliumi tanokat, valamint a Szabadító módján való tanítás alapelveit tartalmazza... Biztosak vagyunk benne, hogy... megáldja majd a fiatalokat azon erőfeszítéseikben, hogy teljesen

megtérjenek Jézus Krisztus evangéliumához.”

A *Jöjj, kövess engem!* című tananyag az év minden hónapjára tartalmaz egy kijelölt tanbéli témát, melyet abban a hónapban az összes vasárnapi iskolai, Fiatal Nők és ároni papsági osztály tanulni fog.

Mindegyik lecke négy részből áll: lelki felkészülés a tanítók számára, ötletek a téma bemutatásához, konkrét ötletek tevékenységekre, valamint egy rész, mely cselekvésre szólítja a fiatalokat. A tanítókat arra kéri, hogy törekedjenek sugalmazásra, amikor kiválasztják és a tanulók szükségleteihez igazítják a leckéket.

A honlapon továbbá hasznos rövidfilmek is találhatóak, melyek elmagyarázzák, hogyan vezessük be az új tananyagot, ötleteket adnak a tanulási tevékenységekre való felkészüléshez, valamint megtalálható *A Szabadító módján tanítani az evangéliumot* című kalauz is ■

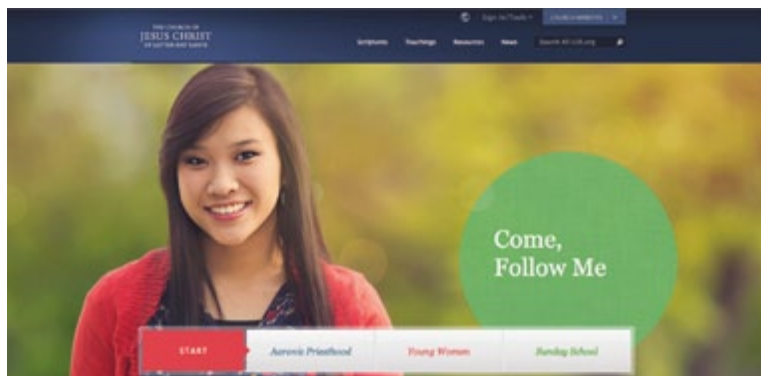

FOTO: T. THOMAS

Miközben az egyháztagok részt vettek az Afrikában szervezett Mormon Segítő Kezek projektekben, értékes szolgálatot nyújtottak, kapcsolatokat építettek ki más hitet vallókkal, növelték az egyház ismertségét, valamint építették saját bizonyosságukat is a jószívűségéről.

Hatodszor is megrendezték az évente tartott szolgálat napját Afrikában

2012. augusztus 18-án, szombaton, több mint fél tucat afrikai országban több ezer szent gyűlt össze a helyi közösségekben, hogy részt vegyenek az évente megrendezett, immár hatodik Afrikai Mormon Segítő Kezek Napon.

C. Terry Warner elder, közönségkapcsolatokért felelős misszionárius ezt írta egy e-mailben: „Az egyházközösségek és gyülekezetek szinte összes tagja igen jelentős szolgálatot végzett. Ők további partnereket toboroztak, és olyan projekteket választottak, melyeket bár nehéz volt elvégezni, nagyon hasznosak voltak. Hatalmas tömegekben, lelkesen vonultak ki, hogy segíthessenek, és igazi barátokat szereztek az egyháznak.”

Adesina J. Olukanni elder, az Afrika Nyugati Terület közönségkapcsolati igazgatója így nyilatkozott a szolgálat napjáról: „Így tudunk a legkönnyebben válaszolni a próféta azon felhívására, hogy legyünk kedvesek a szomszédainkkal, reagáljunk a szükségleteikre, és inkább adjunk, mint kapjunk. Ez a legegyszerűbb módja annak, hogy prédikáljuk az evangéliumot: példát mutatunk.”

A Mormon.org most már 20 nyelven elérhető

A Mormon.org honlap most már angol, francia, holland, indonéz, japán, kínai, koreai, lengyel, lett, német, olasz, orosz, örmény, portugál, spanyol, svéd, szebuán, tagalog, thai és ukrán nyelveken is elérhető.

Mindenkit arra buzdítunk, hogy a saját nyelvén hozza létre a saját Mormon.org profilját, majd pedig azt ossza meg másokkal.

A kegyelem igazi célja

Két írás is mélyen megérintett a *Liahóna* 2012. áprilisi számából: David A. Bednar eldertől „Az engesztelés és a halandóság útja” (12. oldal), valamint Kristen Nicole Cardontól a „Csodálatos kegyelem” (10. oldal) című cikk. Tökéletes választ kaptam a halandó életünk, valamint az örök életre való törekvésünk során tapasztalt kegyelem valódi céljával kapcsolatos kérdéseimre. Hálás vagyok ezekért a cikkekért – hatalmas mértékben növelték a tudásomat, és újra és újra elgondolkodom rajtuk.

Emmanuel Adu-Gyamfi, Ghána

Helyreigazítás

A 2012. januári „Bővelkedő életet élni” című Első elnökségi üzenetben az egyik idézetnél forrásként elmulasztottuk feltüntetni Mary Anne Radmacher nevét. Az idézet a *Liahóna* 5. oldalán található. A Ms. Radmachertől származó eredeti idézet így szól: „A bátorság néha az a halk hangocska, mely a nap végén csak annyit mond: »Holnap újra megpróbálom«”. Az idézet Ms. Radmacher egyéb kiadványai között, a *Courage Doesn't Always Roar* (2009) című kiadványban szerepel. A mulasztásunkért ezúton is elnézést kérünk.

Az e lapszámokban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertünk néhány példát.

„Isten bölcsességének felülmúlhatatlansága”, 20. oldal: Vedd fontolóra, hogy összehasonlíthatjátok a világ bölcsességét Isten bölcsességével. Esetleg olvassátok el a 2 Nefi 9:28–29-et, és gondoljatok olyan helyzetekre, amikor a világi bölcsesség különbözik az evangélium által tanított bölcseségtől. Döntsétek el, hogy az egyes helyzetekben, melyik utat választanátok.

A 2013. évi közös tevékenység mottója, 50. oldal: Olvassátok el Elaine S. Dalton és David L. Beck írásait a 2013-as közös tevékenységi mottóval kapcsolatban. Esetleg ötletelhetek azon, hogy az egyes családtagok miként segíthetnek abban, hogy az otthon egy szent hely legyen. Az otthonotokban kithettek egy képet a templomról, és kitzúzhettek célul, hogy családként elmentek oda.

„Folytasd a gyakorlást!”, 56. oldal: Tartsatok egy családi Ki mit tud?-ot! Tégy javaslatot arra, hogy mindegyik családtag készüljön fel valamilyen előadással vagy tehetségének bemutatásával. Ezt követően olvassátok el a „Folytasd a gyakorlást!” című cikket, és beszéljétek meg, hogy a gyakorlás és a tehetségek megosztása, miként lehet áldás a körülöttünk lévőknek.

„Evelin templomi bizonyága”, 70. oldal: Tartsatok egy „családi bizonyosság” kincskereső versenyt. Helyeztetek ki képeket a szobában, majd a családtagok gyűjtsék össze azokat, melyekben hisznek (például: képek a családról, templomról, Thomas S. Monson elnökről, keresztlésről, tizedfizetési szelvényről, egy visszafogottan felöltözött fiatalról). Zárásként beszéljétek meg, hogy miért hisztek ezekben.

Leckék a sötétben

Egy októberi napon Júlia lányunk, aki a családi estek alkalmával gyakran nyugtalanodik, ezt mondta: „Még soha nem tartottunk sötétben családi estet. Egyszer csinálhatnánk ilyet?” Elgondolkodtunk azon, hogy mit és hogyan tudnánk a sötétben tanítani.

Lekapcsoltuk a lámpákat, mire teljes sötétség vett körül bennünket. Ezután a férjem kinyitotta a mobiltelefonját, majd elkezdett Krisztus világosságáról tanítani. Bemutatta, hogy Krisztus világossága családként miként tud bennünket kivezetni a sötétségből, és visszavezetni Őhozzá. A telefon fénye nem volt túl erős, ahhoz azonban pont elég volt, hogy lássunk.

Amikor a telefon képernyője időnként automatikusan kikapcsolt, meg tudtuk mutatni a lányunknak, hogy milyen is lenne az életünk Szabadítónk, Jézus Krisztus nélkül. A Lélek nagyon erős volt, lányunk pedig teljesen áhítatosan viselkedett. A mai napig emlékszik a kedvenc családi esténkre, valamint az ott tanított üzenetre.

Valquíria Lima dos Santos, Brazília

AZ ÖTPERCES TANÍTÁS

Írta: Christopher James Smith

Az utolsó egyetemi évem végén elérkezett a diplomaosztó ünnepség ideje, amikor minden elbballagó hallgató a hagyományos föveget és talárt viselve átvehette a diplomáját egy magas tisztséget viselő vendégtől. Vártam ezt a pillanatot, a négy kemény év megünneplését. Az ünnepség reggelén levelet kaptam az egyetememtől, de nem nyitottam fel.

A ceremónia 13:30-kor kezdődött, én pedig fényképet szerettem volna még készíttetni előtte. Sajnos a fényképésznél hosszú sor állt, az óra mutatója pedig vészesen közeledett az ünnepség kezdési időpontja felé. De már olyan sokat vártam, hogy eltökéltem: el fogom készíttetni a fényképet. Végül 10 perccel az ünnepség megkezdése előtt szaladtam be az iskolába.

Amikor azonban a teremhez értem, az ajtókat zárva találtam, melyek előtt biztonsági őrcök álltak. Kértem, hogy engedjenek be, de az őrcök visszautasítottak, mondván, az ültetés előtt 15 perccel kellett volna megérkezniem. Ekkor hallottam először erről a követelményről, úgyhogy tovább erősködtem, de az őrcök nem mozdultak. Négy évig dolgoztam ezért a diplomáért, és most nem vehetem át az ünnepségen. Fenn kellett ülnöm a galérián a többi vendéggel együtt.

Amikor hazaértem, kinyitottam a reggel kapott levelet, melyben világosan leírták, hogy az ültetés előtt 15 perccel kell érkezniem, különben nem fognak beengedni. Úgy éreztem magam, mint a bolond szűzek egyike a Szabadító példázatából:

„Mikor pedig [a bolond szűzek] venni

Csak öt perccel késtem le az ültetést. Ettől még bizonyosan részt vehetek a diplomaosztómon.

járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.

Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nekünk.

Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket” (Máté 25:10–12).

Habár egy fontos ünnepségtől való eltiltás egy apró hiba miatt súlyos következménynek tűnhet, rájöttem, hogy ez már csak így van a döntésekkel és a következményekkel. Amikor felveszem a bot egyik végét a földről, a másik végét is felveszem vele együtt. Így van ez a döntésekkel is: nem csupán a cselekedetet választom meg, hanem a vele járó következményt is, akármilyen előreláthatatlan is legyen az a következmény.

Sátán az, aki azt akarja, hogy a következmények átgondolása nélkül hozzunk döntéseket. Ezt gyakran úgy teszi, hogy rávesz minket, hogy a fizikai éhségünkre, a test akaratára (lásd 2 Nefi 2:29) és az azonnali elégedettségre koncentráljunk.

Mennyei Atyánk azonban azt szeretné, hogy a boldogságra és az örök áldásokra koncentráljunk. Elvárja tőlünk, hogy a következményeket is figyelembe vegyük, amikor döntéseket hozunk, és hogy a következmények is részét képezzék a motivációnknak: „Az emberek... szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált” (2 Nefi 2:27).

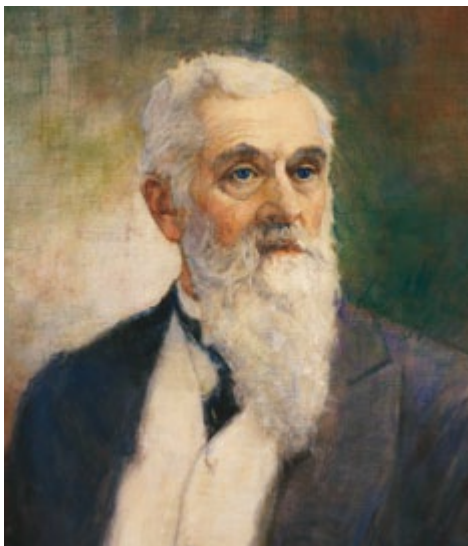
Habár nem vagyok hálás azért, hogy lekésstem a diplomaosztómat, hálás vagyok azért az örök tanulságért, melyet levonhattam belőle – hogy soha ne akarjak olyan döntést hozni, amely megakadályozna benne, hogy ott lehessenek a Vőlegény jelenlétében. Ahelyett, hogy kizárjon azzal, hogy „nem ismerlek téged”, arra törekszem, hogy olyan döntéseket hozzak, hogy azt mondja majd nekem: „...menj be a te uradnak örömébe” (Máté 25:21). ■

ILLUSZTRÁCIÓK: R. T. BARRETT

JOSEPH SMITH

Joseph Smith 14 éves volt, amikor azért **imádkozott**, hogy megtudja, melyik az igaz egyház. Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus megjelentek neki, és elmondták, hogy a földön lévő egyházak közül egyik sem rendelkezik a teljes igazsággal. Joseph Smith segített visszaállítani Jézus Krisztus igaz evangéliumát a földre, és ő lett az utolsó napok első prófétája. Munkája részeként lefordította a Mormon könyvét **aranylemezekről**, és irányította a szenteket eme adományozási korszak első temploma, a **Kirtland templom** felépítésében.

Egy másik vallás lelkésze, miután találkozott Lorenzo Snow elnökkel, ezt írta: „Arcáról a békesség ereje sugárzott, jelenléte a békesség áldása volt. Szemének nyugodt mélységében nem csupán »a csendes ima hajlékát« láttam, hanem a lelki erő lakhelyét is. ...a legkülönösebb érzés lett úrrá rajtam: hogy »szent helyen állok«” Lásd „Uborkák, paszternákok és bizonyság: Inspiráció Lorenzo Snow elnök életéből és tanításaiból”, 12. oldal.